

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

IX legislatura
Segon període

Sèrie P - Número 20
6 de juliol de 2011

Ple del Parlament

Presidència de la M. H. Sra. Núria de Gispert i Català

Sessió núm. 13, primera reunió

SUMARI

Pregunta

al Govern sobre la política d'infraestructures (tram. 310-00078/09) p. 4

Pregunta

al Govern sobre el compliment de la Moció 30/IX, sobre la sisena hora en l'educació primària i l'elaboració d'un pla contra el fracàs escolar (tram. 310-00082/09) p. 5

Pregunta

al Govern sobre la situació del sistema sanitari públic (tram. 310-00083/09) p. 6

Pregunta

al Govern sobre les mesures per a mantenir i augmentar la representació internacional de Catalunya (tram. 310-00080/09) p. 7

Pregunta

al Govern sobre el certificats d'integració i adequació de l'habitatge que estableix el reglament de la Llei orgànica 4/2000, sobre drets i llibertats dels estrangers a Espanya i la seva integració social (tram. 310-00084/09) p. 8

Pregunta

al Govern sobre les polítiques de subministrament i sanejament d'aigües (tram. 310-00085/09) p. 9

Pregunta

al Govern sobre les actuacions per a afrontar les malalties cròniques (tram. 310-00086/09) p. 11

Pregunta

al Govern sobre les dotacions i els recursos per al millorament de la qualitat universitària i de les beques (tram. 310-00079/09) p. 12

Pregunta

al Govern sobre el manteniment de la sisena hora a les escoles (tram. 310-00081/09) p. 13

Pregunta

al president de la Generalitat sobre el nomenament del nou director del Centre d'Estudis d'Opinió i les activitats encarregades a aquest organisme (tram. 317-00050/09) p. 14

Pregunta

al president de la Generalitat sobre l'incompliment pel Govern de determinats acords del Parlament (tram. 317-00052/09) p. 16

→

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la participació ciutadana en l'elaboració dels projectes de llei de simplificació i millora de la regulació, d'agilitat i reestructuració administrativa i de promoció de l'activitat econòmica (tram. 317-00053/09) p. 17

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la reactivació de l'economia i els projectes de llei de simplificació i millora de la regulació, d'agilitat i reestructuració administrativa i de promoció de l'activitat econòmica (tram. 317-00051/09) p. 18

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les polítiques actives en el sector industrial i els projectes de llei de simplificació i millora de la regulació, d'agilitat i reestructuració administrativa i de promoció de l'activitat econòmica (tram. 317-00054/09) p. 19

Pregunta

al president de la Generalitat sobre el Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2011 i els projectes de llei de simplificació i millora de la regulació, d'agilitat i reestructuració administrativa i de promoció de l'activitat econòmica (tram. 317-00055/09) p. 21

Projecte de llei

de modificació de la disposició transitòria primera de la Llei 4/2008, del 24 d'abril, del llibre tercer del Codi civil de Catalunya, relatiu a les persones jurídiques (tram. 200-00007/09) p. 22

Proposició de llei

de dació en pagament de l'habitatge personal o familiar hipotecat amb alliberament del deute pendent garantit amb hipoteca (debat de totalitat) (tram. 202-00026/09) p. 28

Interpel·lació

al Govern sobre el compliment dels acords de la Cimera per a la Reactivació Econòmica del 25 de març de 2011 (tram. 300-00067/09) p. 41

Proposició de llei

de modificació de la disposició final de la Llei 28/2010, del 3 d'agost, de modificació de l'article 6 del text refós de la Llei de protecció dels animals, aprovat pel Decret legislatiu 2/2008 (debat de totalitat) (tram. 202-00035/09) p. 45

Proposició de llei

de modificació de l'article 6 del text refós de la Llei de protecció dels animals, aprovat pel Decret legislatiu 2/2008 (debat de totalitat) (tram. 202-00036/09) p. 60

Proposició de llei

per la qual s'estableix l'aplicació a l'Ajuntament de Reus del règim d'organització dels municipis de gran població (debat de totalitat) (tram. 202-00038/09) p. 72

Proposició de llei

de la biodiversitat i el patrimoni natural (debat de totalitat) (tram. 202-00039/09) p. 80

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del Ple.

Imprès a Multitext, SL · ISSN: 0213-7976 (general), 0213-7984 (sèrie P)
DL: B-27.966-1980 · www.parlament.cat

SESSIÓ NÚM. 13.1

La sessió s'obre a les deu del matí i set minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i el lletrat major.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de tot el Govern.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

Preguntes amb resposta oral.

2. Projecte de llei de modificació de la disposició transitòria primera de la Llei 4/2008, del 24 d'abril, del llibre tercer del Codi civil de Catalunya, relatiu a les persones jurídiques (tram. 200-00007/09). Govern de la Generalitat. Proposta de tramitació en lectura única (text presentat: BOPC 88, 21).

3. Proposició de llei de dació en pagament de l'habitatge personal o familiar hipotecat amb alliberament del deute pendent garantit amb hipoteca (tram. 202-00026/09). Subgrup Parlamentari de Solidaritat Catalana per la Independència. Debat de totalitat i votació de l'esmena a la totalitat (text presentat: BOPC 37, 14).

4. Proposició de llei de modificació de la disposició final de la Llei 28/2010, del 3 d'agost, de modificació de l'article 6 del text refós de la Llei de protecció dels animals, aprovat pel Decret legislatiu 2/2008 (tram. 202-00035/09). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat de totalitat i votació de les esmenes a la totalitat (text presentat: BOPC 47, 18).

5. Proposició de llei de modificació de l'article 6 del text refós de la Llei de protecció dels animals, aprovat pel Decret legislatiu 2/2008 (tram. 202-00036/09). Subgrup Parlamentari Ciutadans. Debat de totalitat i votació de les esmenes a la totalitat (text presentat: BOPC 47, 20).

6. Proposició de llei per la qual s'estableix l'aplicació a l'Ajuntament de Reus del règim d'organització dels municipis de gran població (tram. 202-00038/09). Grup Parlamentari de Convergència i Unió, Grup Parlamentari Socialista, Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, Subgrup Parlamentari de Solidaritat Catalana per la Independència i Subgrup Parlamentari Ciutadans. Debat de totalitat (text presentat: BOPC 70, 26).

7. Proposició de llei de la biodiversitat i el patrimoni natural (tram. 202-00039/09). Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Debat de totalitat i votació de les esmenes a la totalitat (text presentat: BOPC 57, 19).

8. Interpel·lació al Govern sobre el servei públic educatiu amb relació a la garantia d'equitat, excel·lència i igualtat d'oportunitats (tram. 300-00062/09). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.

9. Interpel·lació al Govern sobre l'energia nuclear (tram. 300-00063/09). Subgrup Parlamentari de Solidaritat Catalana per la Independència. Substanciació.

10. Interpel·lació al Govern sobre la política industrial i d'ocupació (tram. 300-00065/09). Laura Massana Mas, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Substanciació.

11. Interpel·lació al Govern sobre les prioritats pel que fa a la despesa en sanitat pública i al millorament dels serveis i de la qualitat assistencial (tram. 300-00064/09). Eva García i Rodríguez, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació.

12. Interpel·lació al Govern sobre la situació del món agrari (tram. 300-00066/09). Grup Parlamentari Socialista. Substanciació.

13. Interpel·lació al Govern sobre el compliment dels acords de la Cimera per a la Reactivació Econòmica del 25 de març de 2011 (tram. 300-00067/09). Grup Parlamentari Socialista. Substanciació.

14. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'espai català de comunicació (tram. 302-00044/09). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.

15. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el Pla estratègic per a modernitzar la justícia (tram. 302-00045/09). Grup Parlamentari Socialista. Debat i votació.

16. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el compliment del principi de seguretat jurídica (tram. 302-00046/09). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació.

17. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la política retributiva dels consellers, els alts càrrecs, el personal eventual, el personal directiu de les empreses públiques, i els diputats i altres càrrecs electes de les administracions públiques catalanes (tram. 302-00047/09). Subgrup Parlamentari de Solidaritat Catalana per la Independència. Debat i votació.

18. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques de mobilitat (tram. 302-00048/09). Grup Parlamentari Socialista. Debat i votació.

19. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques mediambientals (tram. 302-00049/09). Grup Parlamentari Socialista. Debat i votació.

20. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la qualitat democràtica (tram. 302-00050/09). Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Debat i votació.

La presidenta

Senyores diputades, senyors diputats, comença la sessió.

La llista de preguntes a respondre oralment en el Ple està en el dossier que vostès tenen.

Hi ha una alteració de l'ordre del dia, que d'acord amb el que estableix l'article 72.3 del Reglament, i atès que la sol·licitud ha estat presentada pel Govern i de mutu acord amb el Grup Parlamentari Socialista, els proposo la modificació de l'ordre del dia d'aquesta sessió plenària en el sentit que el debat del punt número 13, que és la interpel·lació al Govern sobre el compliment dels acords de la Cimera per a la Reactivació Econò-

mica, es faci avui a la tarda quan es repregui la sessió plenària.

Aprovem per assentiment aquesta modificació? (*Pausa.*) Sí, molt bé. Queda modificat, doncs, en aquest sentit l'ordre del dia.

I passem a les preguntes amb resposta oral, que és el primer punt de l'ordre del dia.

Pregunta

al Govern sobre la política
d'infraestructures (tram. 310-00078/09)

Pregunta al Govern a respondre sobre la política d'infraestructures. La formula l'honorable senyora Carme Capdevila, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, que té la paraula.

Carme Capdevila i Palau

Moltes gràcies, presidenta. Honorable conseller, miri, la meua pregunta no és per valorar la companyia Ryanair, que molts –molts– no compartim la seva manera d'actuar. Però Ryanair és una empresa com qualsevol altra i l'únic que busca és fer negoci i obtenir beneficis. I, per desgràcia, però també alhora per sort, no tenim gaires altres alternatives damunt de la taula, i és l'operador, vostè ho sap, majoritari a l'aeroport de Girona, ho és també a Reus i fins fa poc ho era a Lleida, i el Govern de la Generalitat ha fet al llarg d'aquests mesos tant el ronso que al final s'ha debilitat tant la corda que pot arribar a trencar-se de manera definitiva. Per a l'economia gironina i per al conjunt de Catalunya, l'activitat de l'aeroport de Girona és cabdal. I vostès han tardat sis mesos per posar damunt de la taula una proposta similar a la presentada per l'anterior Govern. Ara sí, això sí, en aquest moment amplada i amb més cost econòmic, ja que els ofereixen un hangar compartit, uns terrenys per fer-hi un hotel, una escola per a la tripulació de cabina, i redueixen el mínim de passatgers.

Honorable conseller, massa tard. Massa tard, perquè en aquests moments s'han perdut ja molts diners i també molts llocs de treball, i alhora que s'han complicat les relacions amb la companyia. Ha fet el Govern el càlcul de les pèrdues que pot suposar per al sector turístic i empresarial si Ryanair redueix a la meitat la seva activitat a l'aeroport de Girona, se'n va de l'aeroport de Reus, o la mateixa desaparició de l'aeroport de Lleida - Alguaire?

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Lluís Recoder, conseller de Territori i Sostenibilitat.

El conseller de Territori i Sostenibilitat (Lluís Miquel Recoder i Miralles)

Presidenta... Honorable diputada, bé, vostè ha fet una afirmació que no comparteixo; diu: «Ryanair és una companyia com les altres.» No, Ryanair no

és una companyia com les altres. És una companyia molt eficaç en la prestació del servei, però també és una companyia que té un comportament i una forma de negociar que no té paral·lel ni en el món de l'aviació ni en el món de les empreses que treballen en serveis que podríem qualificar de públics o parapúblics.

Jo li hauria agraït que en la seva intervenció hagués denunciat l'incompliment constant i reiterat dels contractes que té signats Ryanair amb el Govern de Catalunya, amb l'anterior Govern de Catalunya, eh?, però al final hi ha una continuïtat institucional que Ryanair ha de respectar. Ryanair té en aquest moment un contracte vigent a l'aeroport de Lleida; té un contracte vigent fins a final d'any a l'aeroport de Girona, i té un contracte vigent a l'aeroport de Reus. Tots aquests contractes han estat qüestionats, quan no trencats unilateralment, per una companyia.

Com vol, senyora diputada, que nosaltres puguem asseure'ns a la taula de negociació amb Ryanair i arribar a acords amb ells si el precedent és que la companyia, quan entén que allò que està signat i rubricat no li convé, tranquil·lament ho deixa de complir i posa damunt de la taula unes pretensions que molt sovint són inacceptables per part del Govern del país, que són inacceptables també en la forma, i que en qualsevol cas, doncs, posen de manifest un tractament unilateral dels contractes.

Tampoc és cert, senyora diputada, que la nostra proposta quant a l'aeroport de Girona sigui la mateixa que s'inclou en el memoràndum d'intencions del mes de desembre signat per l'anterior Govern. No és cert perquè hi ha una part final, que és la que fa referència a les taxes aeroportuàries, on, en l'anterior proposta de conveni, perquè no és ni tan sols conveni, el Govern es comprometia a subvencionar fins a 4 milions d'euros les taxes aeroportuàries que es pagaven a AENA a Girona. Nosaltres en cap cas ens hem compromès a finançar taxes aeroportuàries; el que hem dit és que negociarem amb AENA per tal que tinguï una política de bonificacions que afavoreixi l'aeroport de Girona, cosa que en aquest moment no té.

I, per últim, escolti, les afirmacions sobre la pèrdua de llocs de treball i l'impacte sobre l'economia gironina, en tot cas, són afirmacions que s'hauran de demostrar...

La presidenta

Senyor conseller...

El conseller de Territori i Sostenibilitat

...i nosaltres farem l'impossible perquè l'impacte no es noti.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula l'honorable senyora diputada.

Carme Capdevila i Palau

Gràcies, presidenta. Miri, honorable conseller, jo comparteixo algunes de les afirmacions que vostè ha fet respecte a la companyia, però és que vostès han posat una oferta al cap de sis mesos, sense preveure que la companyia havia canviat la seva estratègia, que, a hores d'ara, honorable conseller, passa per la seva voluntat de créixer a l'aeroport de Barcelona, on ha trobat moltes facilitats amb una T-2 que està buida i que les diferències de taxes entre l'aeroport de Barcelona i les de Girona no són substantives. En lloc..., i tanmateix, en lloc de portar vostès unes negociacions discretes, les han airejat pertot arreu, fet que ha donat ales a la companyia per exigir cada cop més, el doble del que vostès ara li oferien, i practicar, això sí, el seu esport favorit, que és l'amenaça.

Crec que vostès es van precipitar a primers d'any, i, quan això no calia, rebutjar un preacord, i després, al cap de sis mesos, tornar-lo a posar damunt de la taula. Això diu molt poc a favor del Govern actual.

La presidenta

Senyora diputada...

Carme Capdevila i Palau

Estan vostès d'acord –no li puc fer aquesta pregunta, perquè ha esgotat el seu temps– que tot el *low cost* es concentri a Barcelona?

La presidenta

La pregunta següent és sobre el compliment de la Moció 30/IX, sobre la sisena hora en l'educació primària i l'elaboració d'un pla contra el fracàs escolar.

Pregunta

al Govern sobre el compliment de la Moció 30/IX, sobre la sisena hora en l'educació primària i l'elaboració d'un pla contra el fracàs escolar (tram. 310-00082/09)

Formula la pregunta l'illustre senyor Daniel Font, del Grup Parlamentari Socialista.

Daniel Font i Cardona

Gràcies, senyora presidenta. Senyors i senyores diputats, senyora consellera, com vostès recordaran, en el darrer plenari d'aquest Parlament vàrem aprovar una moció ordenant al Govern que prenguéssin totes les iniciatives necessàries per assegurar la continuïtat de la sisena hora en els horaris escolars de totes les escoles d'educació primària de Catalunya. Aquesta moció, la 30 de la legislatura, sobre la sisena hora, feia aquest mandat explícit i també altres consideracions.

Sent que en algun moment alguns periodistes que cobrien la informació del dia ens varen comunicar que s'havia sentit, escoltat d'algunes persones concretes vinculades al Govern de vostès, que hi havia la inten-

ció de no donar compliment a la moció, i sent que tenim la sospita fonamentada que des del seu departament s'està fent tot el possible per no complimentar aquest mandat, i sent també que una diputada del grup de vostès ha insinuat en la darrera Comissió d'Ensenyament que no pensen donar compliment a aquest mandat, fent referència al que els agrada i els deixa d'agradar de l'esmentada moció, la pregunta: quines gestions urgents i *diligents* està emprenent la senyora consellera per donar compliment a aquest mandat del Parlament de garantir sense més excuses ni subterfugis ni dilacions la realització el proper curs de la sisena hora en totes i cadascuna de les escoles de Catalunya?

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyora Irene Rigau, consellera d'Ensenyament.

La consellera d'Ensenyament (Irene Rigau i Oliver)

Senyora presidenta, moltes gràcies. Senyor diputat, l'article 140 del Reglament del Parlament preveu perfectament el mecanisme pel qual s'ha de donar compliment de la moció. I a això ens atindrem.

La presidenta

Per replicar, té la paraula l'illustre senyor diputat.

Daniel Font i Cardona

Senyora consellera, com vostè deu saber o li deuen haver explicat segurament els seus serveis, les mocions i les lleis del Parlament són d'obligat compliment pel Govern i per tota la ciutadania, sense excepcions. Ha arguït en diferents ocasions documentades dificultats d'ordre tècnic, i intenta una i altra vegada reproduir una discussió tècnica per entorpir el compliment de la moció.

Li volem dir, senyora consellera, que la discussió tècnica ha estat ja valorada a bastament pel Parlament, i que com a conseqüència d'aquesta valoració ha fet un mandat al Govern de vostès, i que l'única acció que hi cap i que vostè ha de fer en aquests moments és donar compliment a la moció, res més que això.

Senyora consellera, el cap de files de vostè va qualificar de «cafres» els nois que es manifestaven a la cruïlla de Wellington. L'expressió té una significació que vol dir «persona brutal, o bàrbara», no? El seu cap de files aplicava aquest qualificatiu a una actitud d'entorpirament del Parlament. Però ara imagini's quina hauria de ser la qualificació del seu cap de files de vostès per a algú que de manera deliberada estigués sabotejant els acords del Parlament. Li ho reiterem: està prenent les mesures necessàries per assegurar la sisena hora a totes i cadascuna de les escoles de Catalunya?

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyora Irene Rigau.

La consellera d'Ensenyament

Gràcies, senyora presidenta. A vegades costa entendre el neguit. Però, més enllà del neguit que pugui sentir i viure el senyor diputat, suposo que quan sigui conscient del que ha dit, parlant d'un «cap de files»..., que no sé si s'adreçava..., i volia parlar del president del país, no ho sé. Déu me'n lliuri de pensar que el meu grup hagués parlat així alguna vegada, senyor diputat. (*Veus de fons.*) Sí, sí, sí... (*Més veus de fons.*) Amb tota la seriositat... (*Remor de veus.*) Amb tota la seriositat!

La presidenta

Senyora consellera...

La consellera d'Ensenyament

Senyor diputat...

La presidenta

Senyora consellera, un moment... –un moment, senyora consellera... (*Pausa.*)

Senyores diputades, senyors diputats... (*Pausa.*) Continui.

La consellera d'Ensenyament

Gràcies, senyora presidenta. La moció de la qual he fet esment té quatre punts. Del primer punt, el compliment, quan pertoquí, que està previst que sigui el mes d'octubre. El segon punt, tenim de termini fins a finals d'octubre. Al tercer punt, no hi ha termini; vincula a la possible reorganització de la sisena hora. I al quart punt, com que parla de presentar un pla en el proper exercici, o en el proper període de sessions, el termini s'acaba el 31 de desembre.

No deu ser, senyor diputat, que vostè està volent fer una oposició lamentable, contradient les mateixes previsions que havia tingut el Govern anterior quan parlàvem de la sostenibilitat de la sisena hora? Són coherents? No ho són, senyor diputat.

La presidenta

La pregunta següent és sobre la situació del sistema sanitari públic.

Pregunta

al Govern sobre la situació del sistema sanitari públic (tram. 310-00083/09)

La formula l'illustre senyor Josep Maria Sabaté, del Grup Parlamentari Socialista.

Josep M. Sabaté Guasch

Bé; gràcies, senyora presidenta. Conseller, el 12 d'abril el Govern acordà garantir la qualitat de la sanitat pública catalana mitjançant l'adequació de la dotació del personal contractat a les necessitats assistencials. Du-

rant les últimes setmanes hem vist com es produïen ERO en els centres sanitaris de la xarxa pública concertada; ERO que afecten de moment uns 1.500 treballadors. I també hem constatat que no es renoven contractes de treball als centres de l'Institut Català de la Salut, tot i fent falta fer-ho.

A més a més, i per primer cop en molts anys, les promoció d'estudiants de ciències de la salut i de formació professional de branques sanitàries, acabant el seu curs, l'últim curs, passen directament a l'atur. Tot plegat, conseller, un trist balanç.

Què pensa fer per mantenir la qualitat dels serveis sanitaris davant la suspensió de les negociacions de la mesa de salut i l'evident manca de compliment de l'Acord de govern del 12 d'abril?

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Boi Ruiz, conseller de Salut.

El conseller de Salut (Boi Ruiz i Garcia)

Sí; gràcies, presidenta. Diputat, bé, com sap vostè molt bé, nosaltres, les actuacions que estem fent per mantenir el nivell i la qualitat del nostre servei, dels nostres serveis, les vaig exposar clarament en la meua intervenció a la Comissió de Salut; accions que van ser descrites una darrere l'altra, que vostès van qualificar de «pla de salut», i, per tant, jo crec que estan prou contingudes allà. I, per tant, crec que estem fent allò que toca fer, en la mesura que toca fer-ho i en la mesura dels recursos de què disposem, eh?, per fer possible allò que és necessari fer.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula l'illustre senyor Josep Maria Sabaté.

Josep M. Sabaté Guasch

Bé. Conseller, crec que s'han incomplert tots els mandats del Parlament on se l'instava que fes front a les retallades buscant consens amb els agents socials i amb els governs territorials de Salut, institucions que encara no han estat eliminades. En aquestes condicions, com es pot arribar a acords amb els agents socials?

Els professionals saben que la situació de crisi econòmica que pateix el país requereix de generositat per part de tothom –ho saben. El dia 8 de juliol es commemoren els trenta anys de traspasos en matèria sanitària a la Generalitat. En aquests trenta anys mai s'havia actuat amb tanta falta de respecte institucional en matèria de salut. S'evidencia l'aïllament del conseller, la manca de suport de tot el sector sanitari a les mesures que s'estan adoptant ho posa en evidència. Els pressupostos encara no estan aprovats. El responsable de tota aquesta situació és vostè, conseller: està aïllat i continua sense voler rectificar les seves actituds. I avui no li estem parlant de recursos ni d'inversions ni de pressupostos ni de dèficits ni de superàvits que també hi van ser, com li deia l'altre dia en comissió: «Amb

la que cau, tothom és conscient que s'han de fer sacrificis, però els professionals i els ciutadans necessiten ser respectats i escoltats.» El sistema de salut de Catalunya, aconseguit per tots amb tant d'esforç, s'ho mereix, però vostè està obsessionat en guanyar per golejada: no escolta ningú i ara es mostra indignat.

Conseller, no vulgui guanyar abans de començar el partit i menystenint les regles del joc. Vostè ja dona per bons els pressupostos, encara no aprovats, i així ho fa constar en les respostes a les preguntes escrites on li demanem molt educadament, com sempre, l'abast de les retallades, i ens diu que ens ho farà saber després de l'aprovació dels pressupostos. Però els ciutadans ja ho estan patint. Respecti el sector i els ciutadans, si us plau, encara pot rectificar i fer les coses millor...

La presidenta

Senyor diputat, se li ha acabat el temps.

Josep M. Sabaté Guasch

...el sistema de salut és mereix un lideratge més fort.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor conseller.

El conseller de Salut

Sí, moltes gràcies, presidenta. Bé. Diputat, no és veritat que no tinguem pressupost, tenim la pròrroga pressupostària, pròrroga pressupostària que és la del pressupost del 2010, i, per tant, ens estem ajustant, com ha de ser, a les unitats de què disposem, *valga la redundància*, en aquests moments que és el pressupost del 2010. I, amb el pressupost del 2010 estem fent allò que es pot fer amb el pressupost del 2010, com vam anunciar des del primer moment. I no hem enganyat a ningú i hem parlat amb tothom. Jo crec que li admeto com a opinió que no parlem amb la gent, però li puc dir que parlem amb tothom.

El que sí que és cert i ben cert que no ens en sortirem, d'això –no ens en sortirem, d'això–, si no som capaços tots de donar quelcom, de posar quelcom. Qualsevol projecte, sigui per créixer, sigui per mantenir o sigui per innovar requereix aportacions de tothom; aportacions que en aquests moments creiem que no són equitatives entre tothom.

Miri, el conseller està disposat a entregar el que sigui, des del punt de vista del que li toqui. Jo crec que això no és correspost pels agents socials. Jo crec que el fet que no s'arribés a un acord a la Mesa social..., per cert, instada des del Govern, eh?, no..., donant audiència a patronals, donant audiència a sindicats, i mitjançada des del Departament d'Ocupació i Empresa, amb la sana intenció d'arribar a un acord que evités els ERO.

També haig de dir-li que al final la sensatesa es va imposant i en aquells llocs on hauria estat necessari un ERO per poder complir amb el pressupost del 2010 i amb la proposta pressupostària del 2011, s'està ar-

ribant a acords: s'està arribant a acords a l'Hospital Clínic, amb els metges; s'ha arribat a un acord de negociar, ja, al Parc Taulí; s'ha arribat a un acord amb altres entitats de Catalunya on no ha estat possible aquest acord general, que ens hauria agradat sentir alguna veu més que la nostra sola per recolzar la necessitat imperiosa que els agents socials reparteixin una miqueta un bé molt apreciat en aquests moments, que és el treball, entre tothom. I això és el que s'està fent, centre per centre, en aquests moments, malgrat, hi insisteixo, que hem estat molt sols reclamant als agents socials un acord raonable.

Per tant, crec que en aquests moments estem fent...

La presidenta

Senyor conseller...

El conseller de Salut

...les coses que toca fer.

La presidenta

La pregunta següent és sobre les mesures per a mantenir i augmentar la representació internacional de Catalunya.

Pregunta

al Govern sobre les mesures per a mantenir i augmentar la representació internacional de Catalunya (tram. 310-00080/09)

Formula la pregunta l'il·lustre senyor Joan Laporta, del Grup Mixt.

Joan Laporta i Estruch

Moltes gràcies, molt honorable presidenta. Bé. En un món globalitzat com el nostre i amb la crisi econòmica que vivim penso que Catalunya ha de tenir, doncs, una estratègia valenta per incrementar, per mantenir la seva presència i activitat internacional. D'aquesta manera, entenc que podrem analitzar i interpretar correctament, doncs, les oportunitats que es produeixen en el món, en l'exterior, i a més a més en clau catalana, sense intermediaris, directament, i, perquè molts cops els intermediaris tenen interessos diferents als nostres. Ho va dir el portaveu del Govern recentment, que necessitem ambaixadors que representin el que som i el que fem. I hi estic d'acord, i és per això que pregunto al Govern quines són les mesures palliatives que s'han pres per mantenir i incrementar la presència i representació de Catalunya a nivell internacional.

Gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyora Joana Ortega, vicepresidenta del Govern i consellera de Governació i Relacions Institucionals.

La vicepresidenta del Govern
(Joana Ortega i Alemany)

Gràcies, presidenta. Sí, senyor diputat, ho hem dit diverses vegades en aquesta cambra: la ciutadania reclama solucions. I és en aquest sentit, també, que les mesures palliatives que el Govern de la Generalitat posa respecte a l'àmbit internacional, sobretot, són o van en la línia de promocionar i donar una especial atenció a la dimensió econòmica de l'acció exterior. Això vol dir acompanyar les empreses en tota..., per obrir-se als nous mercats i, sobretot, per prioritzar el que són els esforços de les oportunitats empresarials amb retorn a Catalunya.

Per tant, el que podem dir és: internacionalització i exportació. Aquests són els elements claus, ho creiem, per reforçar la competitivitat del país, i no únicament com un element a curt termini, sinó com un element a mig i a llarg termini, i no únicament per sortir de la crisi, sinó també com un element estratègic empresarial.

Gràcies.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula l'il·lustre senyor Joan Laporta.

Joan Laporta i Estruch

Vicepresidenta, el que em preocupa és la seva dependència desmesurada del Partit Popular en aquestes qüestions, que a més a més tenen, doncs, interessos..., o hi ha un conflicte d'interessos nacionals. I ho dic amb tot el respecte als companys del Partit Popular. I també, doncs, penso que no es pot traspassar la responsabilitat de les relacions internacionals a les empreses, perquè les empreses el que fan és marca i país, des del punt de vista comercial. I és el Govern qui ha de fer, doncs, la promoció de les relacions internacionals, fer de lobby dels i per als interessos dels catalans. I aquest lobby, doncs, evidentment, la crisi, en aquest sentit, entenc que no ens ha d'afectar en una gran mesura, perquè el que cal és coordinació, coneixement i determinació.

Penso que el Govern ha d'articular una estratègia valenta, intel·ligent, atès, doncs, que ja han renunciat a fer una llei de relacions internacionals, allò que deien en campanya electoral de..., doncs, la comissió de relacions internacionals, o promoure la presència de Catalunya en organitzacions internacionals com l'OMS o l'OIT.

Per tant, ho reitero, i el que demanaria és això: una implicació màxima perquè la promoció i la representació de Catalunya a l'exterior no ha de ser entesa com un cost, sinó com una inversió.

Gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyora vicepresidenta del Govern.

La vicepresidenta del Govern

Sí, gràcies, presidenta. Sí, senyor diputat..., miri, nosaltres el que estem fent és una acció exterior intensa, perquè creiem que és el que cal, en la línia de situar Catalunya al món i, a més a més, que el món tingui en Catalunya també un referent. I és en aquest sentit que creiem que és importantíssim donar el màxim recolzament a totes les empreses catalanes que s'estan obrint a nous mercats exteriors. I és en aquest sentit, també, que tota la xarxa d'oficines que hi ha del Govern de la Generalitat a l'exterior s'està coordinant sobre tres principis: el d'eficiència, el d'eficàcia i, sobretot, el d'optimització dels recursos; tots en la línia, com li deia, de situar l'economia catalana al món, de situar Catalunya al món, de situar la cultura catalana al món. I, en aquest sentit, com li deia, estem aprofitant aquesta xarxa.

Però també, amb aquesta vocació de situar Catalunya al món i portar el món a Catalunya, hem fet diferents estratègies i alguns dels èxits obtinguts, el darrer, ha estat l'establiment, a Barcelona, de la seu de l'Institut Forestal Europeu. Creiem que això és prou important. Però també, per altra banda, vostè sap que en les relacions amb la Unió Europea nosaltres estem treballant, a més a més, per posicionar Catalunya en tots aquells processos de primer ordre i promoure, sobretot, els nostres interessos en aquells debats que ens sembla que són claus. Aquesta és la prioritat del Govern, i així l'estem exercint.

Gràcies.

La presidenta

La pregunta següent és sobre els certificats d'integració i adequació de l'habitatge que estableix el reglament de la Llei orgànica 4/2000, sobre drets i llibertats dels estrangers a Espanya i la seva integració social.

Pregunta

al Govern sobre els certificats d'integració i adequació de l'habitatge que estableix el reglament de la Llei orgànica 4/2000, sobre drets i llibertats dels estrangers a Espanya i la seva integració social (tram. 310-00084/09)

La formula la il·lustre senyora Anna Figueras, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Anna Figueras i Ibàñez

Moltes gràcies, presidenta. Honorable conseller, amb el nou Estatut d'autonomia es van ampliar les competències catalanes amb relació al fet migratori. Des d'aleshores el Govern de la Generalitat va projectar i aprovar el Pacte nacional d'immigració amb el consens de la majoria de grups parlamentaris d'aquesta cambra i d'agents socials, també quasi paral·lelament es va tramitar en seu parlamentària la Llei d'acollida que establia un sistema d'acollida i d'integració per les persones immigrades i retornades a Catalunya.

Vam iniciar, doncs, aquesta legislatura amb els plantejaments que li he especificat, que obrien la porta a poder posar en valor el reconeixement de l'esforç d'integració de les persones nouvingudes.

L'actual Govern ha considerat que la tramitació del nou reglament de la Llei d'estrangeria era l'ocasió idònia per treballar, conjuntament amb d'altres administracions, en l'exercici dels drets i el compliment dels deures de les persones immigrades. Amb les aportacions i esmenes que el Govern de la Generalitat, l'actual, va portar a terme en el tràmit parlamentari de la Llei d'estrangeria, es va aconseguir el reconeixement per part de l'Estat espanyol de la potestat que té Catalunya en certificar, doncs, aquest esforç d'integració.

Tenim, doncs, les competències reconegudes pel Govern central i, sota el plantejament dels drets i el compliment dels deures de les persones immigrades i el reconeixement de l'esforç d'integració, només quedava fer possible, doncs, la gestió de proximitat. Això ha estat possible, com hem pogut veure i com no podia ser d'altra manera, gràcies a les entitats municipalistes amb qui el Govern ha treballat estretament per poder fer realitat un pas més cap a l'autonomia de Catalunya en matèria de política migratòria. El passat dia 30 de juny, es va donar el tret de sortida a la tramitació d'aquests certificats d'integració i d'adequació de l'habitatge.

I és per aquest motiu que aquest grup parlamentari té interès en conèixer el capteniment del seu departament amb relació a aquests certificats que deriven, doncs, del nou reglament de la Llei orgànica sobre drets i llibertats dels estrangers i la seva integració social.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Josep Lluís Cleries, conseller de Benestar Social i Família.

El conseller de Benestar Social i Família (Josep Lluís Cleries i González)

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyora diputada, com bé vostè diu, gràcies al nou reglament de la Llei de drets i llibertats de les persones estrangeres de l'Estat espanyol, des del Govern de la Generalitat podem acreditar tres coses: el grau d'integració per accedir a l'arrelament, l'adequació de l'habitatge per les sol·licituds de reagrupament familiar i també l'esforç d'integració per renovar la residència temporal. I això, a més a més, ho hem volgut fer conjuntament amb els ajuntaments. I, per això, a primers d'abril ja vam establir un acord amb l'Associació Catalana de Municipis, amb la Federació de Municipis, perquè hi hagi un informe previ, preceptiu i determinant, dels ajuntaments de Catalunya, previ al que ha de fer la Generalitat.

Amb això el que fem també és donar compliment al Pacte nacional per a la immigració que deia de donar valor a l'esforç d'integració. I, a més a més, tot això també és coincident amb el desplegament de la Llei

d'acollida de persones immigrants de Catalunya, i tot aquest procés també acredita que les persones nouvingudes tinguin un coneixement de la llengua pròpia de Catalunya, i també de la llengua oficial a Catalunya, i, per tant, coneixement lingüístic, coneixement de la societat d'acollida i també coneixement del mercat laboral.

Per tant, tenim tot aquest procés que coincideix també amb el procés que vam fer com a Parlament de Catalunya i des del Govern de la Generalitat. Comptem, i aquesta és la previsió, que haurem de fer uns cinquanta mil informes anuals de les diferents casuístiques que he dit.

Com funciona el procediment que hem establert? Doncs, de la següent manera: la persona nouvinguda fa la sol·licitud a l'ajuntament corresponent en el qual està empadronada; l'ajuntament trameta el seu informe, que és preceptiu, a través de l'Ecat, telemàticament, a la Generalitat de Catalunya; la Generalitat fa l'informe, favorable o desfavorable, es comunica a l'ajuntament si hi ha alguna disparitat –majoritàriament hi haurà un acord, ben segur–, i es trameta a la persona sol·licitant i també a l'oficina d'estrangers del Govern de l'Estat. I amb tot això, com dic, el que estem fent és assegurar que les persones que fan un procés d'esforç d'integració, que ha de coincidir també amb el procés...

La presidenta

Senyor conseller...

El conseller de Benestar Social i Família

...que fem, doncs, des del país..., doncs, li donem aquest valor.

Gràcies.

La presidenta

La pregunta següent és sobre les polítiques de subministrament i sanejament d'aigües.

Pregunta

al Govern sobre les polítiques de subministrament i sanejament d'aigües (tram. 310-00085/09)

La formula l'honorable senyor Ramon Espadaler, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Ramon Espadaler i Parcerisas

Moltes gràcies, senyora presidenta. Honorable conseller, ja hi tornem a ser: parlem una vegada més d'aigua; ho hem fet moltes vegades, ho haurem de fer segurament moltes vegades en aquest Ple. Em sembla que aquesta cambrà és perfectament conscient –i així n'ha donat mostres al llarg dels debats que hem anat fent–, com ho són molts ajuntaments, per no dir tots els ajuntaments d'aquest país, i moltes empreses,

per cert, subministradores, dic, tots plegats som molt i molt conscients de quina és la situació i la complexitat de les finances de l'Agència Catalana de l'Aigua a dia d'avui. De fet, no és una novetat, ja ho albiràvem d'una manera contundent a finals de la passada legislatura.

No fa massa dies, senyor conseller, li vàrem fer una interpellació –em sembla que era el 2 de juny, si no vaig errat, tinc la transcripció aquí– en què vostè ja va ser molt explícit; cito dues frases que ens va dir aleshores, diu: «L'ACA en aquest moment» –la cita és literal– «no pot obtenir finançament bancari.» Em sembla una expressió prou reveladora de quin és l'estat, doncs, de les finances de l'Agència. «Per tant» –continuava la seva cita–, «ens haurem de posar immediatament a resoldre aquest aspecte.» I deia en aquest mateix torn de paraula: «L'ACA està en fallida. Si fóssim una empresa privada, de fet, hauríem de tancar les portes», no?

Al costat d'aquesta reflexió que ens feia en seu parlamentària, tenim, doncs, un acord parlamentari de finals de la passada legislatura, que en previsió d'aquesta complexitat ens marcava alguns dels aspectes en què s'havia de treballar, i al costat d'aquest acord parlamentari que tenim, hi insisteixo, de finals de la passada legislatura, hi havia en aquesta mateixa interpellació seva l'expressió, el dibuix del que havia de ser el full de ruta per treure l'Agència Catalana de l'Aigua, l'autoritat en matèria d'aigua d'aquest país, d'aquest atzucac en què es troba, d'aquest forat des de la perspectiva financera, que de fet impedeix que pugui exercir amb normalitat les feines que té encomanades, de sanejament, d'abastament d'aigua.

Ens consta, i ho hem anat veient, que dels fronts que vostè apuntava en la resposta a aquella primera interpellació, doncs, uns quants ja han estat escomesos: reducció de despesa, deixem de fer algunes de les activitats que es feien, en aquest mateix Ple debatrem respecte a si l'ACA pot o no... –jo crec que no pot per raons d'ordre estrictament financer–, la recollida de sòlids. Per tant, s'està treballant en molts fronts.

Ens interessaria saber quin és el capteniment del Govern respecte a un dels temes no pas menors, que no és l'únic però és rellevant, important de cara al sanejament de les finances, que és amb relació al cànon de l'aigua; quin és el capteniment del Govern a curt, a molt curt termini, amb relació al que s'ha de fer amb relació al cànon de l'aigua.

Gràcies, senyor conseller; gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Lluís Recoder, conseller de Territori i Sostenibilitat.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, com vostè deia, hem parlat a bastament de l'Agència Catalana de l'Aigua durant aquests mesos, sortosament no apressats per una sequera, sinó, en aquest cas, doncs,

moguts per la necessitat de resoldre el problema del greu dèficit que arrossega aquesta agència. I ho hem fet amb grups polítics, ho hem fet amb els usuaris, també representats tots ells en el consell d'administració de l'agència.

Bé, ara és el moment de mirar endavant i afrontar solucions definitives que ens permetin mantenir les polítiques d'abastament i les polítiques de sanejament, que són la responsabilitat de l'agència i a les quals, a més, ens condiciona aquesta greu situació econòmica.

Estem en una època d'abundància d'aigua, sortosament, però el nostre és un país que, com ens diu la història i com ens diuen les seqüències, doncs, pateix greus sequeres periòdiques; per tant, ens cal continuar fent inversions en infraestructura. Darrerament, doncs, s'han escomès inversions importants –la connexió Trinitat-Fontsanta, l'ampliació de la dessaladora de Tordera o la connexió d'aquesta dessaladora amb la potabilitzadora de Cardedeu– que ens preparen millor per a possibles contingències futures.

Hem de continuar desenvolupant el Pla de sanejament d'aigües residuals urbanes, que ens ha de garantir la qualitat dels nostres rius, la qualitat dels nostres aqüífers, la qualitat de les nostres platges. En aquest moment, aquest país té 391 depuradores en servei, que abracen el 95 per cent de la població. Però n'hem de continuar fent, de depuradores, n'hem de fer de noves, i n'hem de posar al dia algunes que ens estan quedant obsoletes.

I, senyor Espadaler, tot això, doncs, té un preu, i un preu que ni pot carregar-se en el dèficit de l'Agència Catalana de l'Aigua, que ja no admet cap mena de creixement, ni, òbviament, es pot carregar en el dèficit de la Generalitat de Catalunya, fet que és absolutament impossible.

Tenim un marc, la directiva europea, la Directiva marc de l'aigua, que ens parla d'internalització dels costos de l'aigua, i, per tant, ara és el moment de plantejar la reforma del cànon, amb la idea que el preu cada vegada s'acosti més al preu real del procés i, d'altra banda, que sigui un cànon que fomenti la cultura de l'estalvi. És un procés que haurem d'afrontar, amb el full de ruta que van marcar vostès l'anterior legislatura, el conjunt dels grups de la cambra, i en aquest procés...

La presidenta

Senyor conseller...

El conseller de Territori i Sostenibilitat

...espero comptar amb tots els grups i, sobretot, amb la seva responsabilitat.

La presidenta

La pregunta següent és sobre les actuacions per afrontar les malalties cròniques.

Pregunta

al Govern sobre les actuacions per a afrontar les malalties cròniques (tram. 310-00086/09)

La formula la il·lustre senyora Maria Assumpció Laïlla, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

M. Assumpció Laïlla i Jou

Gràcies, presidenta. Honorable conseller, el Govern de la Generalitat va presentar ahir mateix el seu Pla de prevenció i atenció a les malalties cròniques. A Catalunya hi han factors, com l'envelliment de la població o la millora en el tractament de determinades patologies, que de tenir un pronòstic en molts casos desfavorable han passat a cronificar-se i han fet que la prevalença de les malalties cròniques hagi augmentat considerablement els últims anys. Per tant, un dels reptes sociosanitaris contemporanis més importants és precisament l'abordatge d'aquest progressiu augment de la cronicitat, la discapacitat i les limitacions per realitzar aquestes activitats de la vida quotidiana.

A Catalunya actualment tenim més d'un 16 per cent de la població major de seixanta-cinc anys, amb una esperança de vida superior als vuitanta-un anys. I tots sabem que els problemes crònics de salut augmenten també conforme augmenta l'edat. Precisament hi ha un 74,4 per cent de la població adulta que manifesta patir un o més trastorns crònics, i concretament són la insuficiència cardíaca i la malaltia pulmonar obstructiva crònica les dues malalties cròniques més prevalents que representen la principal causa de morbiditat i mortalitat, a banda també de les més 210.000 persones que son valorades per la Llei de la dependència i que tenen reconeguts unes certes ajudes i un suport assistencial.

Però sota la denominació de malalts crònics s'engloben perfils de pacients molt diferents, des d'una persona gran amb dependència avançada i amb pluripatologia fins a un infant diagnosticat d'asma o de celiaquia, i, per tant, cada pacient requerirà un tipus d'abordatge molt diferenciat, però tots ells tenen en comú aspectes com ara aquesta necessitat d'un abordatge i un seguiment continuat per part del sistema sanitari, tot i tenint en compte que a més a més el nostre sistema sanitari està, doncs, més organitzat actualment d'acord amb la seva pròpia estructura, que no tant amb les necessitats dels usuaris, dels pacients i de les seves patologies.

Si a tot això, a més a més, hi sumem el cas que en determinades patologies o pacients l'abordatge sanitari conviu també amb la necessitat d'un suport social per part de l'Administració, és fonamental, doncs, una coordinació i un abordatge compartits entre els recursos sanitaris i els recursos socials, i, per tant, aquest abordatge ha de ser interdepartamental.

Per això, conseller, voldríem que ens concretés una mica més les característiques d'aquest programa, per tant, com preveu que es dugui a terme aquesta coordinació entre els departaments de Salut i Benestar Social i Família, concretament en els dispositius assistencials, i quins mecanismes tenen previstos per fer que aquests centres sanitaris i els professionals reorientin la gestió i l'atenció per respondre millor a les neces-

sitats d'aquests malalts, utilitzant, si així ho creu, les tecnologies...

La presidenta

Senyora diputada...

M. Assumpció Laïlla i Jou

...de la informació i la comunicació.

Gràcies, conseller.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Boi Ruiz, conseller de Salut.

El conseller de Salut

Sí, moltes gràcies, presidenta. Diputada, bé, com molt bé diu, el programa que nosaltres vam presentar ahir respon a una doble demanda: respon a una demanda dels malalts i a una demanda dels professionals per, d'alguna manera, simplificar, agilitzar el tractament a les persones que, per èxit del mateix sistema sanitari, han guanyat anys de vida però tenen malalties cròniques, a vegades una sola malaltia però moltes més d'una, i estan plurimedicats. Això ha generat algunes actuacions en alguns territoris, d'iniciativa dels professionals amb els mateixos malalts i d'acord amb els serveis socials, que creiem que havien de ser posades en valor i ser incorporades a la política departamental.

Agafant com a base els dos programes, el Pla director sociosanitari i el Pla d'innovació en atenció primària, hem dissenyat un programa que té com a objectiu fonamental donar seguretat i simplificar tot l'abordatge i control d'aquest tipus de patologies. Això passa per un paper de l'atenció primària molt clar i molt senzill amb relació al seu paper de sospita diagnòstica, però sobretot pel seguiment de l'evolució de la malaltia, no solament des de la primària sanitària, sinó també des de la primària dels serveis socials. Perquè tots sabem que, com deia abans, l'èxit de la recerca i de la millor atenció sanitària genera guanys d'anys de vida, però també genera malalties cròniques per la supervivència i, sobretot, la malaltia genera dependència, i el no-abordatge adequat de la dependència empitjora la malaltia. Per tant, és inqüestionable que hàgim d'abordar les dues qüestions conjuntament des del Departament de Benestar i Família i des del Departament de Salut.

I aquest programa pretén això, pretén que l'atenció primària faci el seu paper tant des de la primària social com des de la sanitària, sobretot amb un caràcter preventiu, evitar la cronicitat i evitar l'empitjorament del malalt crònic, que l'atenció especialitzada confirmi la diagnosi i iniciï el tractament, però sobretot que tot això pivoti amb un control i repòs en unes unitats multidisciplinàries als territoris, que permetin facilitar, com a unitats funcionals, l'abordatge i l'accessibilitat del malalt als serveis.

És evident que també moltes malalties cròniques requereixen atenció especialitzada, d'alta especialit-

zació, però tampoc podem perdre que aquest malalt que va a l'alta especialització no tingui un lloc de retorn un cop ha superat el tractament de superespecialització.

Les noves tecnologies de la informació, com vostè diu, són un element clau i nuclear a través del qual hem de treballar, no solament aplicades en el mateix departament, sinó també utilitzar...

La presidenta

Senyor conseller...

El conseller de Salut

...les xarxes socials i utilitzar, com vostè deia, tot això.

Per tant, la pretensió és aquesta: agilitzar, hi insisteixo, i simplificar l'atenció en aquests tipus de patologies.

La presidenta

Senyor conseller...

Pregunta

al Govern sobre les dotacions i els recursos per al millorament de la qualitat universitària i de les beques (tram. 310-00079/09)

La pregunta següent és sobre les dotacions i els recursos per al millorament de la qualitat universitària i de les beques. La formula l'il·lustre senyor Pedro Chumillas, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Pedro Chumillas Zurilla

Gràcies, senyora presidenta. Honorable conseller, des del Grup del Partit Popular de Catalunya li volíem demanar quin és el capteniment del Govern de la Generalitat pel que fa a les dotacions pressupostàries a les universitats, els recursos destinats a la millora de la qualitat i els destinats a beques.

Gràcies.

(Veus de fons.)

La presidenta

Un moment, un moment... Té la paraula l'honorable conseller d'Economia i Coneixement.

El conseller d'Economia i Coneixement (Andreu Mas-Colell)

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, la història de la universitat catalana és, en el context europeu, una història d'èxit; és una universitat respectada internacionalment i que garanteix un aspecte fonamental, que és l'ocupabilitat dels seus graduats. Hem pogut veure aquests dies a la premsa els últims resultats de l'enquesta de l'AQU, on queda molt clar que

la universitat és un gran avantatge a l'hora de trobar feina.

És, per tant, molt important, que els moments de dificultats econòmiques per les quals tots travessem no signifiquin un deteriorament de la qualitat, sinó que més aviat puguin ser una oportunitat per millorar-ne la qualitat.

Hi ha molts aspectes a millorar. Mentre que els graduats universitaris tenen una taxa d'atur relativament baixa, inclús entre la gent jove, en canvi, l'encaix entre l'ocupació i la graduació no és del tot bona, i de vegades hi ha fenòmens importants de sobrequalificació. Tot això s'ha d'afinar i, certament, s'hi està treballant.

La presidenta

Per replicar, té la paraula l'il·lustre senyor diputat.

Pedro Chumillas Zurilla

Senyor conseller, al Partit Popular de Catalunya ens agradaria una explicació una mica més detallada del que ha parlat vostè del que significa millorar la qualitat en el món universitari. La percepció que tenim és que aquesta tasca s'ha encomanat a una agència, a l'Agència de Qualitat Universitària, l'AQU, i en canvi no s'ha demanat a les universitats que ho facin interament.

D'una banda, l'autonomia universitària queda reduïda en les seves decisions, perquè *a priori* aprova o desaprova la creació de graus i màsters abans que s'hagin començat. D'altra banda, els criteris de l'AQU són merament quantitatius: com pot anomenar-se «agència de qualitat» aplicant només criteris quantitatius de nombre d'assistents?

Amb aquests criteris actuals, no és d'estranyar que no hi hagin carreres humanístiques, ni filòsofs, ni filosofia, ni tot el que representa. Ja alguna vegada hem parlat que no només necessitem tècnics per guanyar-nos la vida, i la societat sencera necessita també idees.

Li parlaré d'un punt clau, pel que fa a la qualitat de l'ensenyament universitari, que té a veure amb el que vostè ha dit de la sobrequalificació i potser manca d'«empleabilitat». El meu partit, en declaracions de la nostra presidenta, abans d'ahir la darrera, doncs, ha manifestat que presentarem un pla d'ocupació juvenil que inclou la millora de la formació professional.

Ens podria..., no pensa vostè que hi han molts graus que són en realitat cicles superiors de formació? I, en aquest cas, si és així, per què no els tractem com a tals? Creiem que això prestigiaria tant els graus de formació professional com la mateixa universitat. La sobrequalificació, efectivament, és un problema per trobar lloc de treball.

La darrera cosa en què li voldria insistir és si ens pot explicar per què aquesta davallada del 30 per cent de les beques universitàries.

Gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Andreu Mas-Colell, conseller d'Economia i Coneixement.

El conseller d'Economia i Coneixement

L'AQU és una agència de qualitat totalment homologada a Europa; de fet, va ser de les fundadores de les agències de qualitat. Tothom la considera..., les considera molt, en primer lloc.

En segon lloc, tot el que es pugui fer i estem intentant i estem fent per la formació professional és molt apropiat, però convé que no pensem que la formació professional és un passadís per anar a la universitat, perquè llavors estariem perjudicant la formació professional. Han de ser realitat imbricades, però cada una amb la seva entitat pròpia.

Pel que fa a beques, i en polítiques de qualitat, deixi'm esmentar que estem molt satis..., que puc mencionar que fa pocs dies la Junta del Consell Interuniversitari, formada per tots els rectors de les universitats públiques, va informar favorablement per unanimitat una nova política de beques lligades a l'augment de taxes – augmenten les taxes un 4 per cent real; és un 4 per cent més el nominal–; una quarta part d'aquestes...

La presidenta

Senyor conseller...

El conseller d'Economia i Coneixement

...taxes es dedica a beques.

La presidenta

...se li ha acabat el temps.

El conseller d'Economia i Coneixement

Gràcies.

La presidenta

La pregunta següent és sobre el manteniment de la sisena hora a les escoles.

Pregunta

al Govern sobre el manteniment de la sisena hora a les escoles (tram. 310-00081/09)

La formula la il·lustre senyora Dolors Camats, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Dolors Camats i Luis

Gràcies, senyora presidenta. Senyora consellera, voldríem saber si el Govern pensa complir els punts 1 i 3 de la moció que vàrem aprovar sobre la sisena hora en el darrer Ple, si pensa fer-ho amb la mateixa cele-

ritat que ja han pres al punt número 2 i si pensa fer-ho a l'octubre. És a dir, si pensa garantir el manteniment de la sisena hora a les escoles públiques el mes d'octubre, si pensa fer-ho amb consens amb la comunitat educativa a partir del mes d'octubre i si pensa vincular-ho a l'estratègia de la lluita del fracàs escolar a partir del mes d'octubre, tal com l'obliga la moció aprovada per aquest Parlament fa quinze dies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyora Irene Rigau, consellera d'Ensenyament.

La consellera d'Ensenyament

Gràcies, senyora presidenta. Senyora diputada, pel que fa als terminis de compliment, el mateix que he contestat abans al diputat del Grup Socialista: està previst en el Reglament com es dona compliment de les mocions, que no és en el Ple, és a les comissions, i, per tant, doncs, totalment disposada al fet que, a través de la Comissió d'Educació, els mecanismes pertinents permetin valorar el compliment de la moció.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per replicar, té la paraula la il·lustre senyora diputada.

Dolors Camats i Luis

Gràcies, senyora presidenta. Sap quina sensació tenim, senyora consellera? Que vostè no té cap intenció de complir aquesta moció, de la mateixa manera que el seu Govern ja ha anunciat que no pensa complir aquelles mocions o resolucions que aquest Parlament ha aprovat per majoria i que fan referència a l'augment del nombre de mossos o a la construcció de certs equipaments sanitaris.

Aquest és el respecte que el seu Govern, amb àmplia majoria però no majoria absoluta, té a aquest Parlament. En tenim altres exemples molt recents, però aquest és el respecte que vostès donen a aquesta cambra.

Sap quina és la realitat de la decisió que no pensen aconseguir? Que a partir del curs vinent hi haurà tots els nens i nenes de l'escola pública que deixaran de fer 176 hores en el proper curs. Això vol dir mil hores menys en els propers sis anys, en tota la seva educació primària, l'equivalent a un curs escolar. La seva realitat, el no-compliment d'aquestes mocions a què el Parlament els obliga, vol dir que allò que bastia un servei públic d'educació, que intentava construir aquest servei educatiu que vostès en parlen, desapareix; la seva realitat vol dir que allò que eren dues xarxes a Catalunya es convertirà en tres: l'escola pública amb cinc hores; l'escola concertada, amb una sisena hora que paguen els pares, i les escoles públiques, assignades amb el dit, que també tindran sisena hora. Més diferències que mai.

Aquella estabilitat de què a vostè li agrada tant parlar, que era el que garantia la LEC, a vostè li ha permès, senyora consellera, que en sis mesos ens canviï la data d'inici de curs, la setmana blanca, les condicions de treball del professorat; que canviï, a més a més, la jornada intensiva, i que, finalment, desaparegui la sisena hora. Estabilitat, per a qui?, perquè l'escola pública l'ha perdut tota, l'estabilitat, en aquests sis mesos.

La realitat, senyora consellera, és que vostè li ha donat per primera vegada a Catalunya centralitat al Partit Popular en matèria educativa. Jo ja li ho vaig dir: per condicionar el pressupost d'educació, el meu grup li demanaria la sisena hora i augmentar ingressos. Què li demana el Partit Popular? Perquè està clar que el compliment de la sisena hora no és la condició que li posarà, perquè vostè no té cap intenció de complir-la.

La presidenta

Senyora diputada...

Dolors Camats i Luis

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyora Irene Rigau, consellera d'Ensenyament.

La consellera d'Ensenyament

Gràcies, senyora presidenta. Senyora diputada, jo, si és que puc donar un consell, que sé que és una qüestió, doncs, delicada, però, jo li pregaria que no siguem dogmàtics en els temes horaris. Precisament fa pocs dies vam sentir l'informe que s'ha presentat a França, que explica perfectament quina ha estat l'opció; demanen que no es passi de les cinc hores lectives. Hi ha hagut tots uns debats a Europa que demostren que no qui fa més hores té més bons resultats. A nosaltres..., per respecte a la ciutadania, que diu vostè, el nostre gran objectiu és la lluita contra el fracàs escolar. I la lluita contra el fracàs escolar en les línies de la Unió Europea no passen per l'increment d'hores sinó per tenir polítiques clares de prevenció, d'intervenció i suport. Aquests són els principis que basen la nostra actuació. I, evidentment, al Pla del fracàs escolar que presentarem, a partir..., tal com diu la moció, hi podrà vostè constatar aquests principis.

Vostè fa judicis d'intencions i anticipa, perquè el que li interessa és mantenir un discurs que no s'adequa a la realitat. Miri, l'establiment i l'estabilitat de l'escola pública per sobre de tot la marca la normativa, i el nostre Govern manté en tots els seus aspectes els decrets de direcció i d'autonomia de l'escola pública que es desenvolupen a partir de la LEC. Són els decrets els que donen l'estabilitat, i la llei, i tot i que els podríem haver canviat, els decrets, però com que hem primat l'estabilitat no els hem canviat; les qüestions organitzatives mai són tan importants com els principis rectors del sistema.

La presidenta

Iniciem ara les preguntes al president de la Generalitat.

Pregunta

al president de la Generalitat
sobre el nomenament del nou
director del Centre d'Estudis d'Opinió
i les activitats encarregades a aquest
organisme (tram. 317-00050/09)

La primera pregunta és sobre la situació política i la formula l'il·lustre senyor Albert Rivera, del Subgrup Parlamentari de Ciutadans, del Grup Mixt.

Albert Rivera Díaz

Gràcies, senyora presidenta. Honorable president, la Llei del Centre d'Estudis d'Opinió de Catalunya, aprovada el 2007, diu que el conseller d'Economia ha de proposar el nou director del Centre d'Estudis d'Opinió al Govern, que és qui ho aprova.

Jo li vull preguntar: el senyor Mas-Colell ha proposat el nou director del Centre d'Estudis d'Opinió, com diu la legalitat vigent? O l'ha proposat el senyor Homs, com diu el decret que vostè va aprovar, dependent de la Secretaria de Comunicació? –molt democràtic, per cert, que les enquestes públiques depenguin del secretari de Comunicació del Govern. O és vostè, senyor president, qui ha fet el nomenament?

I la següent pregunta: qui ha decidit canviar el format que els darrers anys es venia fent amb normalitat al Centre d'Estudis d'Opinió, amb una llei consensuada i votada fins i tot per vostès en aquest Parlament; qui ha decidit introduir aquells temes, casualment, que Convergència i Unió destacava en el seu programa electoral; qui ha cuinat, en definitiva, les noves preguntes; qui ha decidit qui és el nou director, i si vostès estan complint la llei. Li vull recordar que el decret que vostès van aprovar no coincideix, ni és legal avui dia, amb la Llei del Centre d'Estudis d'Opinió, que segueix vigent mentre no es canviï.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Artur Mas i Gavarró)

Sí; gràcies, senyora presidenta. Senyor Rivera, bé, el com s'ha fet el nomenament del director del Centre d'Estudis d'Opinió no li ho puc ara explicar amb detall perquè en aquest moment no ho recordo, però, si vostè hi té tant interès, doncs, jo faré esbrinar exactament com va anar el procediment, i li explicaré, a més a més, personalment, com va anar tot això, amb una trucada telefònica o amb algun altre format que vostè desitgi.

No sé si hi ha alguna pregunta que es fes en aquest estudi que a vostè l'incomodi o el molesti. Suposo

que..., he entès de les seves paraules que hi havia alguna cosa que no li acabava d'agradar, i m'agradaria que ens ho expliqués, perquè així podrem tenir un debat no tant sobre un procediment administratiu sinó sobre el contingut d'aquest estudi.

La presidenta

Per replicar, té la paraula l'il·lustre senyor Albert Rivera.

Albert Rivera Díaz

Gràcies, senyora presidenta. Em preocupa, senyor Mas, que vostè consideri la llei aprovada al Parlament de Catalunya un procediment administratiu, em preocupa. I em preocupa que vostè, complir la llei, digui que ja em trucarà..., amb tota, i li ho agraeixo, eh?, que em truqui per explicar-m'ho, però és que nosaltres volem que es compleixi la llei, i el Centre d'Estudis d'Opinió, que estava adscrit a Economia, aprovat per aquest Parlament, vostè ha decidit, com vostè feia quan era conseller en cap, reprendre-ho a Presidència, que depengui del senyor Homs i del pinyol, i ara vostès cuinin també les noves preguntes del CEO.

Jo li pregunto a vostè, no vostè a mi, que em sembla que jo estic a l'oposició i jo el controlo a vostè: per què han decidit vostès canviar les preguntes? I si vostès diuen que són preguntes d'actualitat, per què no han preguntat per la corrupció, que, al carrer, la gent..., em sembla que és bastant d'actualitat? Per què no han preguntat per la Llei electoral, que em sembla que està bastant d'actualitat? No, vostès han anat a preguntar, casualment, els dos temes que vostès han fet servir a la campanya.

El senyor Homs i vostè ara tenen un termòmetre que cada tres mesos ens faran, eh?, anar apujant o abaixant la temperatura en funció dels seus pactes a La Moncloa, en funció dels seus interessos de partit. Vostès tornen a confondre Convergència i Unió amb les enquestes públiques. El senyor Madí i el senyor Sellarès ja van haver de dimitir per cuinar enquestes i per cuinar informes analitzant qui i què deia cada periodista dels mitjans públics de Catalunya. No torni, vostè, senyor Mas, a la cuina del senyor Sellarès i el senyor Madí. I li demano que compleixi la Llei del CEO, que nomenin un perfil de director que compleixi uns mínims de neutralitat tècnica, com a mínim, com s'havia fet fins ara. I li demano, també, que tornem als formats de preguntes com s'han fet sempre. Si hi han preguntes d'actualitat, ho podem entendre, però llavors, a vostè, li ho pregunto, cada tres mesos faran aquest referèndum virtual, o faran preguntes veritablement d'actualitat?

Senyor Mas, li demano que no posin les mans a sobre...

La presidenta

Senyor Rivera...

Albert Rivera Díaz

...de les enquestes públiques una altra vegada des del Govern de la Generalitat.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Sí; gràcies, senyora presidenta. Senyor Rivera, ara ja l'he entès, ara ja sé per on va, i per tant li contestaré per allà on va. Primer, no li deia el tema administratiu com un menysteniment, en absolut. Però recordi una cosa, recordi que una llei es fa i s'aprova d'una manera, però el que no pot fer una llei és que un organisme de la Generalitat sempre hagi de dependre, eternament, d'un determinat departament. Això és un tema organitzatiu. I el Govern de la Generalitat, en ús de les seves facultats, va decidir que un organisme que estava en un departament després passa a un altre. I això és molt habitual. Però no només en el Govern de la Generalitat. Si vostè compara una mica el que passa a tots els governs del món, doncs, passa exactament el mateix, cada govern decideix els seus organismes allà on van, no? Tema administratiu, per cert, resolt amb aquesta resposta, no?

Segona part. A vostè li molesta que preguntem pel pacte fiscal. (*Veus de fons.*) Sí, m'ha dit això... Per què? Doncs, miri, sap per què? Perquè hi ha un sentiment, sembla que molt gran en la societat catalana, de reclamació d'això. Li molesta que es parli de si la gent a Catalunya té un sentiment, doncs, més o menys sobiranista o més o menys independentista? Doncs, miri, hauria de recordar que ara farà un any més d'1 milió de persones van sortir al carrer. Vostès no les ha tret per cap causa, 1 milió de persones al carrer, però altra gent hi va sortir, i hi va sortir també per anar en contra d'una sentència, per exemple, contra l'Estatut.

Què vol dir, tot això? Doncs, vol dir una cosa, que el Govern ha de preguntar, se suposa, també, a través del Centre d'Estudis d'Opinió, per aquells temes que són comentari de l'actualitat política habitual, i aquests ho són, i per tant no passa res, i a partir d'aquí, no s'espanti, cadascú dona la seva opinió. Això és una enquesta, no és un referèndum. Això és una enquesta, cadascú dona la seva opinió. I l'opinió, senyor Rivera, és lliure i no passa res per expressar-la.

La presidenta

La pregunta següent és sobre els darrers esdeveniments polítics.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre l'incompliment pel Govern de determinats acords del Parlament (tram. 317-00052/09)

I la formula l'honorable senyor Joan Puigcercós, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Joan Puigcercós i Boixassa

Gràcies, senyora presidenta. Senyor president, hem escoltat avui, en la sessió de control al Govern, distintes preguntes sobre l'incompliment del Govern, per diferents resolucions, o propostes de resolució, o acords en comissió d'aquesta cambra.

Vostè ha parlat sovint de generar confiança, ha parlat de la necessitat que se'ls ajudi davant d'una situació difícil, per no dir crítica, en matèria econòmica. Però vostè creu que ajuda a crear una espiral de confiança en els grups d'aquesta cambra quan el seu Govern fa el possible per escapar-se dels acords de la mateixa cambra?

La presidenta

Per respondre, té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Sí. Senyor diputat, bé, m'hauria de dir quins, perquè fer aquesta reflexió genèrica sense després dir exactament a què es refereix, costa molt de respondre. M'imagino a què es deu referir –m'ho imagino–, però quan vostè m'ho precisi, doncs, li parlaré concretament d'aquest cas concret, si és que és un cas concret.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Joan Puigcercós.

Joan Puigcercós i Boixassa

Gràcies, senyora presidenta. Suposo, senyor president, que vostè està al cas del que ha passat fa uns moments en aquesta mateixa cambra. En aquesta mateixa cambra hem parlat de la sisena hora; hem parlat, fins i tot s'ha alludit a resolucions o propostes de resolució, com és el cas de la dotació de mossos de la darrera promoció; podríem parlar del decret que regula les necessitats d'urgències de diferents malalties, que també s'ha obviat; de construcció d'equipaments sanitaris; podríem, també, parlar d'un acord en comissió en el qual es va decidir i aprovar per majoria, amb vostès també, de donar suport als emprenedors i al sector que genera ocupació de diferents serveis que quedaven pendents de l'anterior legislatura, i podríem continuar; o, per exemple, podríem parlar d'un acord en resolució d'aquesta cambra sobre el què és el Pla d'obres i serveis, el Fons de cooperació local en els pressupostos.

I, per tant, no sé, senyor Mas, senyor president, si genera la suficient confiança quan en aquesta cambra acordem, aprovem –vostès també amb el seu vot a favor– distintes mocions, resolucions, i després no es porten a la pràctica.

I dic això perquè la sensació que hi ha en aquests moments és que vostès ja han acordat..., tenen un soci, han pogut desencallar, tema fonamental, com són els pressupostos, que és el cas del Grup Popular, i els surt molt barat –els surt molt barat–; i segurament amb aquest soci vostès podran anar escapolint-se de les distintes mocions, resolucions o acords d'aquesta cambra.

Però, miri, la dita popular és taxativa: allò que és barat acaba sortint car. I potser per al Govern és barat, però li asseguro –li ho asseguro–, senyor president, que per al país és car.

Avui hem vist com el Parlament Europeu, a Estrasburg, ha acordat, doncs, posar una trava més, que estarà en mans del Govern espanyol, ara del PSOE, després, segurament, tot indica demoscòpicament que del Partit Popular, estarà en mans el tema de l'etiquetatge en català, o com es desmantella tot el que fa a la representació internacional de Catalunya.

El que és barat a curt termini acaba sent car, i serà car per al país, senyor Mas. Per tant, generar una espiral de confiança, demanar que puguem col·laborar, com ho estem fent en alguns àmbits amb vostès, genera també que en aquesta cambra intentem fer un esforç per arribar als acord i complir-los.

La presidenta

Senyor diputat... Per respondre, té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, un petit matís sobre això que deia, vostè, del que s'ha aprovat avui a Brussel·les per part del Parlament Europeu. Si no estic mal informat, tots els diputats catalans, sense excepció –sense excepció–, han votat a favor que el Govern espanyol no pugui..., vaja, el Govern, els governs dels estats no puguin prohibir l'ús de llengües com, per exemple, el català, a Catalunya, per l'etiquetatge. Home!, una vegada que s'aconsegueix unanimitat entorn de la llengua, valorem-ho! No ho critiqueu com un perill o com un risc. Valorem-ho com això..., doncs, una nota positiva, no? I crec que vostè ho hauria de fer, fins i tot, més que ningú.

Segona cosa, vostè sap que, quan s'aproven mocions o resolucions en aquesta cambra, hi han uns terminis per complir-les. Si vostès consideren que abans que passin els terminis ja s'ha incomplert el que diu la moció..., doncs, escolti'm, aleshores, vostès ja van en contra del mateix reglament de la cambra; no tinguin tanta pressa –no tinguin tanta pressa.

Però, tercer, que és la reflexió més important, que em sembla que és la que toca, a més a més, no? Escolti'm, és cert tot això que vostès diuen, però totes aquestes mocions comporten despesa –totes–, exactament; i,

aleshores, hi deu haver una cosa que deu aprovar un parlament, que deu ser el més important que aprova un parlament cada any, que es diu pressupost. O és que no ho aprova el Parlament, això? Doncs, escolti'm, si el pressupost que aprovi aquest Parlament d'aquí a uns dies, si és que s'aprova –si és que s'aprova–, delimita uns límits de despesa en determinades partides..., doncs, hi ha coses que no es poden fer perquè s'haurà arribat a la conclusió, per part d'aquest Parlament, que no hi ha prou diners; que deu ser una cosa relativament important a la vida si no hi ha prou diners per fer les coses.

I, per cert, una última cosa, si vostès estan tan neguitosos per determinades col·laboracions d'altres partits poden fer una cosa que no han fet: votin a favor del pressupost –votin a favor del pressupost–, i aleshores no s'hauran de queixar, no s'hauran de lamentar d'altres possibles col·laboracions. Però el que vostè no pot fer és dir: «Jo no hi voto i, a més a més, ara em dedicaré a criticar qualsevol altre tipus d'acord que es faci per fer avançar el país, i per aguantar la Generalitat, i per tirar endavant les coses...» (*Remor de veus.*)

La presidenta

Un moment, president... –un moment. Si us plau, deixin que el president respongui les preguntes.

El president de la Generalitat

Gràcies, presidenta. Per tant, ho té fàcil, senyor Puigcercós, faci un acte, un pas endavant, voti a favor del pressupost... Jo li he ofert, com li ho vaig oferir al Partit Popular, que poguéssim arribar a un grau d'entesa, com li ho vaig oferir al Partit Socialista de Catalunya. Aquesta és la història. Ara, vostè, si no està a favor de votar a favor del pressupost...

La presidenta

Senyor president...

El president de la Generalitat

...després accepti que el país ha d'anar endavant.

La presidenta

La pregunta següent és sobre la situació política.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la participació ciutadana en l'elaboració dels projectes de llei de simplificació i millora de la regulació, d'agilitat i reestructuració administrativa i de promoció de l'activitat econòmica (tram. 317-00053/09)

I la formula l'il·lustre senyor Joan Herrera, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Joan Herrera Torres

Gràcies, presidenta. Senyor president, ahir el portaveu del Govern va justificar la tramitació de la llei òmnibus sota els criteris d'ambició, necessitat i urgència. Li vull preguntar si l'ambició, la necessitat i la urgència està renyida amb la participació de la societat civil.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Doncs, senyor Herrera, no està renyida, entre altres coses, perquè tenim, si no ho recorda malament, en el nostre país, un dels sistemes participatius més amples, més extensos i més intensos per aprovar pràcticament qualsevol cosa; fet que ens porta que aquest sistema parlamentari –que no el crítico, en aquest cas, eh?, de cap manera– és un dels sistemes parlamentaris més lents per poder aprovar les coses. Que vol dir que deu ser dels més participatius perquè es passen tota mena de filtres en la línia del que vostè diu.

La presidenta

Per replicar, té la paraula l'il·lustre senyor Joan Herrera.

Joan Herrera Torres

Quantes entitats han vist per elaborar la llei òmnibus? Quantes de les tres mil alegacions han tingut presents? Miri, a l'enciclopèdia catalana es pot llegir que un tren omnibus és el format per vagonets de passatgers de totes les classes i que para a totes les estacions. Ara vostès han posat un vagó rere l'altre: tres vagonets circulen per la mateixa via, a la mateixa velocitat, para a les mateixes estacions, té el mateix horari... Ep!, i ens diuen: «Ara sí que fem bé les coses.»

Però, miri, el canvi de format, l'embolcall, l'operació de lífting no fa que una pèssima llei passi a ser una bona llei. Com es justifica, en una o en tres lleis, que atregui la participació fent que el país perdi, sí, qualitat democràtica? Perquè aquesta llei el que fa és fer-se a esquenes de la societat civil i per fer fora la societat civil. Els fa nosa que hi hagi espais de codecisió. Allà on les entitats decidien ara participen; allà on participaven, ara els fan fora. Per què treuen els controls amb l'argument de l'agilitat administrativa? Perquè, en realitat, el que volen és una societat més feble.

Són capaçs de baixar sancions fent que sigui més barat l'incompliment de la llei que pagar una multa. I ho fan amb un menyspreu absolut per al medi ambient, com si per sortir de la crisi el que haguessin de fer és passar pel damunt del territori i passar per damunt del medi ambient. (*Remor de veus.*) Sí, treuen garanties socials perquè aquestes garanties simplement els molesten quan es parla de garantir les prestacions en determinats serveis públics.

I el problema, senyor Mas, no és la participació privada. El problema és supeditar a l'interès privat la pres-

tació de serveis públics. Obren la porta amb la redacció de les lleis a una privatització del servei bàsic com és l'aigua. El ens locals ja no decidiran en la determinació de la cartera de serveis. I, per això, per tot això, li dic que Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida farem tot perquè no hi hagi una tramitació express, perquè el debat es faci amb rigor, perquè hi hagi el temps necessari i perquè s'escolti la societat civil.

Acabo ja, presidenta, amb una última reflexió. Sé que ara vostè dirà: «Vostès no representen ningú, o representen deu diputats.» Miri, nosaltres...

La presidenta

Senyor Herrera...

Joan Herrera Torres

...amb milers d'entitats i amb milers de persones diem que aquesta no és la manera ni de governar, ni de legislar.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Veig, senyor Herrera, que vostè ja avança en la seva, diguem-ne, actuació parlamentària i ja fa les preguntes, i, a més a més, ja es dona les respostes, cosa que és bastant original. Diu: «Ja sé el que em dirà, i em dirà això...» Doncs, miri, ja, pràcticament, no cal ni que m'aixequi, i vostè es fa la pregunta i vostè es dona la resposta a si mateix, no? (*Veus de fons.*) Sí, ho podríem fer d'aquesta manera i ens estalviem tot això, no?

Només un petit apunt per part meua, no?, i ja més seriosament. Aquesta és una llei que tindrà mesos de tramitació. Vaja, no és una llei..., són unes lleis que tindran mesos de tramitació. Crec que el Govern –crec que el Govern, i ho dic amb tota la modèstia– ha fet tot el que podia i el que calia per obrir aquesta participació i aquest diàleg allà on pensava que realment hi poden haver alguns punts de coincidència o alguns punts d'acord. Què vull dir amb això? Que es va fer una informació pública per part del Govern, que no estàvem obligats a fer, però ho vàrem fer; prova d'això és que hi han aquestes al·legacions. Segon, s'han tingut converses amb diferents grups parlamentaris d'aquesta cambra; fruit d'aquestes converses el Govern, en lloc de presentar un projecte de llei n'ha presentat, de moment, tres, que probablement acabaran sent cinc. Per tant, d'un hem passat a cinc, o passarem a cinc, a petició, precisament, de molts grups d'aquesta cambra.

Vostè em dirà: «Però és que vostès no han parlat amb nosaltres.» Potser em dirà això. I aleshores..., doncs, miri... (*Veus de fons.*) No m'ho diuen? Doncs, no cal ni parlar-ne. Doncs, ja està; si no m'ho diuen, no cal ni parlar-ne. Doncs, miri, ho hem fet d'aquesta manera.

Per tant, hi ha hagut informació pública. Hi ha hagut converses amb molts grups d'aquest Parlament. Hi ha

hagut voluntat de diàleg. Hi ha hagut modificacions de la nostra posició inicial per anar a una operació i a unes lleis molt més consensuades, que és la voluntat, i aquesta serà la voluntat durant tota la tramitació d'aquests projectes de llei, amb un objectiu final, que és que s'aprovin, i amb un objectiu encara més enllà, que és deixar d'ofegar, innecessàriament, la societat i estar a prop d'aquella gent que volen fer coses i que tenen iniciatives; que ens convé a tots com a país.

La presidenta

La pregunta següent és sobre la situació política.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la reactivació de l'economia i els projectes de llei de simplificació i millora de la regulació, d'agilitat i reestructuració administrativa i de promoció de l'activitat econòmica (tram. 317-00051/09)

I la formula l'excel·lentíssima senyora Àlicia Sánchez-Camacho, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Àlicia Sánchez-Camacho i Pérez

Moltes gràcies, honorable presidenta. President de la Generalitat, molt honorable president, creu vostè que les reformes necessàries per activar l'economia a Catalunya estan contingudes en la llei òmnibus? I està convençut que tindrà en el termini d'aquests tres mesos la possibilitat de dur a terme totes les reformes econòmiques que necessitem per impulsar l'economia a Catalunya?

La presidenta

Per respondre, té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Senyora diputada, no totes les coses que s'han de fer estan en aquests projectes de llei. És evident, no? Aquests projectes de llei crec que tenen un abast molt gran; tenen una ambició també molt gran, és cert; modifiquen moltíssimes lleis anteriors. Tenen tres grans objectius, que són: simplificar –simplificar–, fer les coses més fàcils, fer les coses més senzilles; dos, agilitzar, que vol dir, doncs, d'una forma o d'una altra, que les coses vagin més de pressa, des del punt de vista del funcionament del país i de l'administració; i, tres, ajudar a reactivar la pròpia activitat econòmica, no? Però és evident que hi ha moltes altres coses que no estan en aquests projectes de llei i que caldrà fer, també, en aquests propers mesos i en aquests propers anys.

Jo estic, com li he comentat alguna vegada, molt obert a poder estudiar altres coses, al marge d'aquests projectes de llei òmnibus, que permetin ajudar en aquest

objectiu principal, que em sembla de devem compartir tots plegats, que és ajudar a reactivar l'economia catalana.

La presidenta

Per replicar, té la paraula l'excel·lentíssima senyora Alicia Sánchez-Camacho.

Alicia Sánchez-Camacho i Pérez

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor president, el Govern i l'oposició, almenys el Partit Popular, tenim com a principal objectiu sortir de la crisi econòmica i possibilitar la reactivació econòmica del país.

Avui ens hem llevat tots amb un informe en què veiem que hi ha dificultats per poder començar a generar ocupació a Catalunya. I, malgrat les darreres dades d'atur que tenim, tots sabem que la valoració del semestre en ocupació i en atur ha estat negatiu per al país, i, per tant, s'ha generat més atur aquest semestre de l'any 2011 que el primer semestre de l'any 2010.

Senyor president, malgrat que la balança comercial estigui començant a millorar i sectors productius com el turisme puguin tirar endavant i puguin ser positius aquest any, la situació és molt greu. Vostè sap que quatre de cada deu catalans joves no tenen ocupació, no tenen oportunitats i un de cada cinc catalans viu en el llindar de la pobresa i estem en quasi sis-cents mil catalans a l'atur.

Nosaltres creiem, senyor president, que després de sis mesos en què vostè no va prendre decisions ara ha volgut fer-ho tot de cop. I creiem que ha estat un mal precedent engolir tot això en aquesta llei òmnibus i ha estat un mal precedent des del punt de vista del dret públic. Valorem la seva rectificació en fraccionar-ho i en desglossar-ho en tres lleis, però podem fer-li dues crítiques.

En primer lloc, creiem que vostè ha suavitzat aquestes reformes que necessita el país. Vostè no ha acceptat propostes del CAREC, i, a més, creiem que ha estat clarament decebedora la reducció del sector públic empresarial a Catalunya. Li fem un oferiment per reactivar l'economia que creiem que havia d'haver estat a la Llei de promoció econòmica. El Partit Popular li ofereix un pacte, un pacte per a la formació professional, un pacte per modificar les polítiques actives al Servei d'Ocupació de Catalunya i per fer una legislació d'emprenedors a Catalunya. Perquè voldria dir-los a alguns que, si alguns parlen d'acords barats, la responsabilitat per treure la primera llei del país el que vol és eixugar com de cara ha estat l'herència del tripartit i com de car ens costa als catalans el llegat d'aquesta herència, en pèrdua de drets socials, en deute, en dèficit i en pèrdua de qualitat de vida dels catalans i les catalanes.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyora diputada, vostè diu: «Durant uns mesos no han fet gaire cosa», etcètera. Tinguí en compte un aspecte, no?, que és que per arribar a portar aquí al Parlament aquests projectes de llei que estem portant, això no es fa en quinze dies, aquí hi ha una feina immensa. I ho puc dir perquè no l'he feta jo; jo només vaig dir el que creia que s'havia de fer, en la línia dels objectius que tenim fixats com a país. Però, evidentment, aquí hi ha hagut un munt de gent, d'alta qualificació a més a més, que han estat treballant amb una gran intensitat durant mesos i mesos, perquè ara puguem arribar a portar aquests projectes de llei, que van en la línia, crec, del que vostè reclama.

L'atur no el resoldrem en un any. Certament, hem tingut unes dades bastant bones aquest mes de juny, però jo mateix vaig sortir l'endemà dient: «Escolteu, no ens en refiem, d'aquestes dades. Toquem de peus a terra. No baixem la guàrdia.» Són bones, més del 25 per cent de tota la reducció que hi ha hagut de l'atur a l'Estat espanyol correspon a Catalunya, però tots sabem que això pot ser conjuntural i que encara, en aquest sentit, estem en un any dur. Però també sabem que estem fent les coses per superar aquesta situació. I vostè sap que el nostre principal objectiu és, precisament, donar-li la volta a la situació econòmica de Catalunya i en la línia de poder oferir feina a molta gent.

Dit això, doncs, ja li ho he dit abans, no hi ha cap voluntat de dir: «En la llei òmnibus hi és tot.» Vostè em parla de formació professional, de polítiques actives, de Servei d'Ocupació de Catalunya..., tot això no hi és, a la llei òmnibus. Per tant, parlem-ne; vostè i jo en parlarem, i en parlarem segurament també amb altres grups que s'hi vulguin posar bé en aquest sentit, no? Totes aquestes altres coses són aquelles que també cal fer en aquesta línia que vostè deia, de la reactivació econòmica del país.

La presidenta

Senyor president...

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les polítiques actives en el sector industrial i els projectes de llei de simplificació i millora de la regulació, d'agilitat i reestructuració administrativa i de promoció de l'activitat econòmica (tram. 317-00054/09)

La pregunta següent la formula l'honorable senyor Joaquim Nadal, del Grup Parlamentari Socialista, i és sobre la situació política.

Joaquim Nadal i Farreras

Gràcies, presidenta. Senyor president, més que sobre la situació política, sobre la situació econòmica.

És evident que les polítiques actives no hi són, però és encara molt més evident que no hi ha polítiques industrials en la llei òmnibus o en les lleis que s'han després de la llei òmnibus, i que no hi ha polítiques per impulsar l'activitat productiva en sentit positiu. Més aviat és una llei que es decanta cap a deixar que les coses passin –per tant, més cap al *laissez faire*–, que no pas cap a actuar amb actuacions de xoc i intentar aconseguir una modificació de la situació econòmica present i futura, més enllà del parèntesi de l'estiu, que ens dona una estacionalitat que algun alt càrrec del Govern ja ha advertit.

Què pensa fer el Govern per introduir en la legislació actual polítiques actives en matèria industrial, per tal de reactivar el sector productiu que crea més ocupació?

La presidenta

Per respondre, té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Segurament, senyor Nadal, és que partim d'un concepte diferent, d'un concepte diferent i, a més a més, no sé si confrontat fins i tot, o no. Però sap què passa? Que jo sóc dels que penso que la política industrial o la indústria la fan les empreses, i no la fa el Govern. I el Govern el que ha de fer és facilitar que les empreses puguin fer la seva política industrial, que a més a més cada una d'elles és diferent també, perquè els sectors són diferents, les empreses són diferents, les mides són diferents, etcètera, no?

I estem actuant en aquesta línia d'ajudar les empreses a fer la seva feina, no de substituir les empreses a base de plans dirigistes dient: «Heu de fer això», ajudar les empreses a fer la seva feina. I les lleis òmnibus van exactament en aquesta línia. Simplificar i agilitzar són dos conceptes que el món, el teixit econòmic del país ens està reclamant des de fa temps i que aquest Govern, diguem-ne, s'hi posa al davant amb tota l'energia possible.

La presidenta

Per replicar, té la paraula l'honorable senyor Joaquim Nadal.

Joaquim Nadal i Farreras

Sí, president, no, el concepte no és tan diferent, però les empreses o regulen plantilla o creen ocupació, o vénen i liquiden actius i se'n van i es deslocalitzen; reben ajuts de l'Administració i els liquiden, o els aprofiten adequadament. I les polítiques en matèria industrial serveixen per acompanyar la gent que vol invertir, crear ocupació i treballar adequadament, per tal que facin, pel que fa al país, una inversió adequada que tingui retorn i valor afegit per a la pròpia economia del país.

I la veritat és, senyor president, que en la situació actual del que havia sigut la llei òmnibus vostè ha rectificat

i el Govern ha rectificat, i la rectificació és adequada i nosaltres la compartim. Nosaltres li vam dir que ens tindria al costat en aquestes matèries –política industrial, polítiques actives d'ocupació, tot allò que van ser acords de la cimera anticrisi–, però, vist que potser més enllà dels models confrontats anem a uns models confrontats fora de l'àmbit de les converses que hem tingut el seu partit i el nostre, potser haurà arribat l'hora, un dia, que haurà de triar amb qui vol acordar les grans línies polítiques en aquest país per treure'l de la crisi econòmica que estem vivint. I no sempre serà positiu i productiu i adequat triar en totes direccions i cap a tots els costats i veure si tibant per tots dos costats arreglem les coses. La geometria variable, en política, a vegades acaba...

La presidenta

Senyor Nadal...

Joaquim Nadal i Farreras

...en un guirigall, i jo li proposo que hi pensi i que triï.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Nadal, vostè ho planteja d'una manera –jo crec, eh?, li ho dic amb tota la cordialitat– una mica reduccionista, perquè vostè acaba dient: «Vostè triï parella de ball en el Parlament i no vagi fent, allò, ara un pacte per aquí, ara un pacte per allà, etcètera.» Per què no ho mirem des d'una altra òptica, que potser la gent ho entendre millor? Per què no diem: «Aquests són els temes bàsics a nivell de país», i anem a fer els consensos més amplis possibles? Per què no ho fem així?, que segurament és el que la gent espera. És el que està fent el Govern. Amb les lleis òmnibus, és el que està fent el Govern. Hem parlat amb diferents grups amb l'intent d'entendre'ns, si podem, amb molts grups al mateix temps i presentar davant del país una iniciativa, que ja no és del Govern, sinó que és conjunta, on donem una bona imatge de cara al conjunt del país dient: «Escolteu, en els temes que us preocupen i que ens preocupen, i demostrem que ens preocupen, posem-nos d'acord tots plegats, si això pot ser.» Vostè creu que és una mala política?

És veritat una altra cosa: que, de tota manera, després s'han d'aprovar coses que no són fàcils. El pressupost del 2011 no és fàcil, senyor Nadal, i el del 2012 tampoc serà fàcil. Qui s'hi posa bé aleshores, en un acte de responsabilitat per ajudar que les coses funcionin?, i si no hi ha pressupostos les coses no funcionen. Pensi vostè també en això.

La presidenta

La darrera pregunta és sobre els darrers esdeveniments polítics.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre el Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2011 i els projectes de llei de simplificació i millora de la regulació, d'agilitat i reestructuració administrativa i de promoció de l'activitat econòmica (tram. 317-00055/09)

I la formula l'il·lustre senyor Jordi Turull, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Jordi Turull i Negre

Sí, moltes gràcies, presidenta. Molt honorable president, no ens cansarem de dir des del nostre grup parlamentari, perquè és bàsic tenir-ho ben interioritzat, que en moments de greus dificultats per superar-les no s'ha de fer el que agradaria o el que es voldria, sinó el que convé. En moments com el que vivim i que molta gent pateix tant la crisi econòmica com les seves conseqüències socials, cal més que mai rigor, alt sentit de la responsabilitat i, sobretot, accelerar els canvis que facin possible una recuperació en tots els ordres.

Encara que hi ha moltes coses que ens agradaria poder fer de més o de manera més immediata, estem convençuts que, com fa molt de temps estan fent moltes famílies, ara el que s'imposa són aquelles mesures que ens garanteixin, per una banda, consolidar el que tenim i és bàsic, i evitar posar-ho en risc, i per l'altra, aquelles mesures que ens possibilitin aixecar el vol tant des del punt de vista econòmic com també de les finances de la Generalitat, que és el que ens permet fer més coses, més serveis, més prestacions. I creiem que es va en aquesta direcció. I això no sols ho diem des del grup parlamentari, sinó que ho han dit respecte de Catalunya les més altes instàncies europees i ho ha reconegut ara fa pocs dies la mateixa OCDE; dirigents europeus, organismes internacionals, fora de tota sospita i de tota batalla política partidària, diuen que Catalunya està fent bé els deures pressupostaris.

Al costat d'això hi ha moltes coses que es poden fer que, sense costar diners, poden ajudar, i molt, a enlairar el vol a nivell econòmic, que al final voldrà dir també més ocupació i al final voldrà dir també més benestar i més progrés, que és exactament el que la gent vol, el que la gent espera, el que la gent desitja.

Diem això perquè aquestes setmanes i les properes, a nivell parlamentari, coincideix que estem en ple debat, per una banda, dels pressupostos, i per altra, estem..., o esperem arrencar tot el tràmit parlamentari de tres projectes de llei de gran calat, de molta potència, referits a aprimament, agilitat administrativa i reactivació econòmica.

President, com que no es tracta, i menys en moments com aquests, de fer coses per fer coses, sinó que es tracta més que mai de fer coses amb sentit, li preguntem quin sentit, i si responen a aquest, dona el seu Govern a aquestes iniciatives legislatives –pressupost i lleis òmnibus– que centraran molt l'activitat parlamentària els propers dies i els propers mesos.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyor president.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, certament, aquests són els dos grans eixos, els dos grans temes amb els quals aquest Govern s'ha hagut d'enfrontar aquests darrers mesos.

Primer, aplicar polítiques d'austeritat, per una raó molt senzilla: perquè, tal com anava la direcció de les finances públiques a Catalunya –i consti que en això ni ha crítica, simplement hi ha una explicació de la realitat–, tal com anava això, ens n'anàvem, doncs, clarament cap al precipici. I quan un país se'n va, per les seves finances públiques, cap al precipici, ja sabem com acaba. Ho tenim molt a prop de casa nostra, ho hem vist fins i tot en països que són estats propis, independents, de la Unió Europea: acaben sent països absolutament dependents de les directrius i de les normes que es fixen des d'àmbits completament centralitzats. Per tant, com que el país no pot viure a crèdit sempre, i sempre més crèdit, com que això no pot ser, perquè no pot ser ni en les famílies, ni en les empreses, ni enlloc, aquest Govern, aquestes polítiques d'austeritat, li agradessin més o li agradessin menys, les havia d'aplicar des del començament.

Segona gran part del que hem hagut de... Per cert, això, com vostè deia, ha estat reconegut per instàncies europees i per instàncies internacionals, en aquest sentit d'un govern que, com a mínim, s'esforça –com a mínim, s'esforça–, amb la millor voluntat, per reconduir les finances públiques, que és la garantia de manteniment de la institució –*primum vivere*– i de l'estat del benestar i de la modernització del mateix sistema i, òbviament, doncs, de la modernització econòmica, no?

Segona part: què podem fem si no tenim més diners?, què podem fer per ajudar que el país vagi endavant, si en lloc de tenir més diners en tenim menys? Doncs, treure traves, simplificar, agilitzar, fer que les coses siguin més senzilles, ajudar la gent que té iniciatives en l'àmbit econòmic o en l'àmbit social. I això és el que està fent aquest Govern amb les lleis òmnibus, que jo espero, sincerament, que tinguin, doncs, un consens ampli en aquest Parlament. El Govern dialogarà amb qui calgui per intentar que aquest consens sigui gran, però no oblidem que l'objectiu final d'aquestes lleis és fer la vida més fàcil a la gent que tenen projectes, que tenen iniciatives, que tenen ganes de fer coses. I el país s'aixecarà, definitivament, si ajudem aquest tipus de gent que té iniciatives i ganes de fer coses.

La presidenta

Acabada la sessió de control, passem ara al següent punt de l'ordre del dia, que és el Projecte de llei de modificació de la disposició transitòria primera de la Llei 4/2008, de 24 d'abril, del llibre tercer del Codi civil de Catalunya, relatiu a les persones jurídiques.

Projecte de llei

de modificació de la disposició transitòria primera de la Llei 4/2008, del 24 d'abril, del llibre tercer del Codi civil de Catalunya, relatiu a les persones jurídiques (tram. 200-00007/09)

(*Remor de veus.*) Les senyores diputades i els senyors diputats, que no marxín, perquè en primer lloc hi haurà una votació, ho recordo.

D'acord amb l'article 126 del Reglament, el Govern ha sol·licitat la tramitació d'aquest projecte de llei en lectura única, i, per tant, en primer lloc, procedirem a la votació sobre la tramitació en lectura única d'aquest projecte. S'entén que els vots afirmatius són a favor de la tramitació en lectura única, i els negatius, en contra.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 131 vots a favor.

Per tant, a continuació, procedirem al debat, que, d'acord amb l'article 126.3 del Reglament, s'ha de substanciar segons les normes establertes per als debats a la totalitat. I tot seguit el conjunt del projecte de llei se sotmetrà a una sola votació.

D'acord amb l'article 105.2 del Reglament, presenta la iniciativa l'honorable senyora Maria Pilar Fernández Bozal, consellera de Justícia.

La consellera de Justícia (M. Pilar Fernández Bozal)

Molt honorable presidenta... Il·lustres diputats i diputades, en el dia d'avui em plau presentar davant la cambra el Projecte de llei pel qual es modifica la disposició transitòria primera de la Llei 4/2008, de 24 d'abril, del llibre tercer del Codi civil de Catalunya, relatiu a les persones jurídiques. (*Remor de veus.*) L'objecte d'aquest projecte de llei rau en el fet que la disposició transitòria primera de la Llei 4...

La presidenta

Senyora consellera, perdoni..., disculpi, un moment, que pugui parlar amb més tranquil·litat. (*Pausa.*) Ja ho pot fer.

La consellera de Justícia

Gràcies, senyora presidenta. Com deia, l'objecte d'aquest projecte de llei rau en el fet que la disposició transitòria primera de la Llei 4/2008 estableix que les associacions i fundacions ja constituïdes han d'adaptar els seus estatuts i han d'inscriure aquesta adaptació en el registre corresponent en el termini de tres anys a comptar des de l'entrada en vigor d'aquesta llei. Aquest termini finirà el proper dia 2 d'agost del 2011. La modificació que es proposa, ara, consisteix a prorrogar el període d'adaptació fins al dia 31 de desembre del 2012.

La present iniciativa legislativa es tramita, com així s'ha demanat, pel procediment de lectura única, d'acord amb l'article 126 del Reglament del Parlament de Catalunya. Aquest procediment es pot utilit-

zar si la naturalesa del projecte ho aconsella o la simplicitat de la formulació així ho permet.

En aquest cas, des del nostre punt de vista, hi concorren els dos requisits: per una banda, la iniciativa legislativa que es tramita no presenta complexitat, atès que només modifica una disposició transitòria de la Llei 4/2008, per tal de prorrogar el termini de l'adaptació estatutària; i, en segon lloc, la naturalesa del projecte aconsella tramitar-lo pel procediment de lectura única, ja que en aquest procediment se simplifiquen els tràmits d'aprovació i, per tant, permetrà prorrogar el termini abans que aquest finalitzi.

L'ampliació del termini es justifica fonamentalment en el fet que, a banda, a hores d'ara, el nombre d'entitats que encara no han adaptat els seus estatuts és molt elevat. El termini d'adaptació està proper a exhaurir-se i les conseqüències de la no-adaptació són força graves per a les entitats.

Pel que fa a les fundacions, el percentatge d'entitats que han adaptat els estatuts, fins ara, és del 28 per cent sobre un total de 2.467 fundacions inscrites. Respecte de les associacions, s'ha constatat, igualment, que el termini de tres anys previst en la disposició objecte de modificació ha resultat insuficient, atès que no és significatiu el nombre d'entitats que, a dia d'avui i des de l'entrada en vigor del llibre tercer del Codi civil de Catalunya, han sol·licitat la inscripció d'una modificació estatutària amb vista a l'adaptació amb relació al total de les associacions inscrites, que a dia d'avui superen les 58.000.

Els 3.330 assumptes de modificacions d'estatuts tramitats pel Registre d'associacions des del 2 d'agost del 2008, data de l'entrada en vigor de l'actual llibre tercer, és indicatiu que previsiblement encara són moltes les associacions que han d'adaptar els seus estatuts.

Les fundacions que no adaptin els estatuts dintre del termini no podran obtenir ajuts ni subvencions de l'Administració de la Generalitat. A més, la no-adaptació implica un incompliment greu de les obligacions pròpies del càrrec de patró i legítima el protectorat per exercir, si escau, les accions legals que corresponguin contra els patrons. Aquesta darrera prescripció connecta amb la previsió legal establerta en l'article 332.8 del Codi civil de Catalunya, que diu que els patrons han d'exercir llurs funcions amb la diligència d'un bon administrador, d'acord amb la llei i els estatuts i servir el càrrec amb lleialtat a la fundació, actuant sempre en interès d'aquesta.

Per altra banda, les associacions que no adaptin els estatuts perdran els beneficis derivats de la publicitat registral i tampoc no podran rebre subvencions de l'Administració de la Generalitat.

Per últim, un altre element que cal tenir en compte és el fet que el Departament de Justícia promou, en l'actualitat, una reforma del llibre tercer del Codi civil de Catalunya que afectarà el règim jurídic de les fundacions.

En aquest sentit, el *Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya*, de data 29 de juny, va publicar l'edicta pel qual se sotmet a informació pública l'Avantprojecte de

lleï de modificació de la Llei 4/2008, de 24 d'abril, del llibre tercer. També s'ha ofert el tràmit d'audiència a les entitats interessades.

Si prospera aquesta iniciativa legislativa, que serà debatuda convenientment en aquesta cambra, donarà lloc, previsiblement, a una nova adaptació estatutària; consegüentment, la pròrroga que ara es proposa permetrà acumular ambdues adaptacions per a aquelles fundacions que encara no hagin adaptat els seus estatuts i evitar així dues adaptacions generadores d'un cost econòmic en un període relativament curt de temps.

Moltes gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Moltes gràcies, honorable consellera. A continuació, per fixar la seva posició, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialista, la il·lustríssima senyora Agnès Pardell.

Agnès Pardell Veà

Gràcies, presidenta. Honorables conselleres, honorables consellers..., el Grup Parlamentari Socialista ha entès que, essent aquesta una modificació d'una disposició tan concreta com és la disposició transitòria primera de la Llei 4/2008, del llibre tercer del Codi civil, relatiu a les persones jurídiques, es pugui fer en un tràmit de lectura única, per donar compliment, efectivament, a l'article 126.1 del Reglament.

La modificació que avui se'ns proposa fa referència, com bé ens ha dit l'honorable consellera, a un ajornament en l'adaptació dels estatuts de les associacions i fundacions. I és lògic que ens preguntem els motius que han portat a les fundacions i a les associacions a no adaptar els seus estatuts quan han tingut tres anys, des de l'entrada en vigor de la Llei del llibre tercer del Codi civil, per a fer-ho, termini que precisament fineix el proper dia 2 d'agost. Entenem que, si s'aprova la proposta presentada, la modificació d'aquesta disposició transitòria obrirà un nou termini, que finirà el dia 31 de desembre del 2012. És a dir, tindran més d'un any i mig de termini per a fer aquesta adaptació.

El nostre Grup Parlamentari considera que la modificació de la disposició transitòria no s'entén si no la situem en un context més ampli, que és precisament aquell a què també ha fet referència l'honorable consellera, que és la modificació del llibre tercer del Codi civil, que precisament fou, ja, iniciada pel Govern el passat dia 28 de juny. Perquè, si no fos així, no voldríem pas creure que les associacions i les fundacions no han volgut complir la llei fent l'adaptació dels seus estatuts. No, perquè, si penséssim que no volen complir la llei, aleshores els hauríem de recordar allò que ja es deia en el segle XV: «Poc valdria fer lleis i constitucions si no eren per a nós i per a nostres oficials observades.» La Constitució de l'Observança, segle XV, ja ens feia aquest recordatori, aquest mandat. No, no creiem que estem davant d'aquest escenari, sinó que les associacions i fundacions esperen la reforma del llibre tercer per a fer l'adaptació dels seus estatuts, d'acord ja amb la nova reforma.

Per tant, el que realment serà important serà el debat del llibre tercer, no pas el debat que avui estem fent sobre aquesta modificació. Jo crec, doncs, que ja tindrem oportunitat de debatre la reforma més àmplia del llibre tercer en el seu moment.

No obstant, sí que avui volem recordar que la llei fou una llei aprovada per unanimitat pel Ple del Parlament del 16 d'abril de 2008, una llei que pensàvem que no es veuria afectada tan aviat pel canvi polític produït a Catalunya, però, bé, és una possibilitat la de modificar aquesta llei que està en el seu dret de fer-ho el Govern. I nosaltres l'únic que volem és dir que la Llei del llibre tercer del Codi civil apostava per un model d'associacions i de fundacions transparent, per una gestió més professional, per un model de fundacions molt sòlid, des del moment en què se'ls exigia un capital fundacional important, un model més garantista respecte al compliment de les funcions, etcètera.

Avui al Grup Parlamentari Socialista li continuen motivant exactament els mateixos principis que ens van portar a donar el vot favorable al Projecte de la llei del llibre tercer que vam aprovar l'any 2008. Per tant, continuem apostant per un model de fundacions transparent, per un model sòlid, per un model de gestió efectivament ràpida, eficaç, i pensem que aquest model s'ha de completar. Avui en dia encara és incomplet, entre altres coses perquè no s'ha complert una de les disposicions que ja figurava en el llibre tercer i que feia referència a l'obligació que existís una llei que regulés la institució del protectorat.

Per tant, sí que podem anunciar, avui, que el nostre grup parlamentari va presentar ja la Proposició de llei sobre el protectorat, i que, per tant, forma part del bloc legislatiu que gira al voltant del llibre tercer, i que esperem i desitgem que pugui fer-se una tramitació en paral·lel tant del llibre tercer, de la modificació que ens proposa, com de la Llei del protectorat. La Llei del protectorat, per nosaltres, és molt important perquè el protectorat té unes determinades funcions –la funció d'assessorament, registre, supervisió, incloent-hi el control–, i entre aquestes funcions també hi ha la de vetllar per la viabilitat econòmica de les fundacions.

Bé. Tot això ja tindrem, doncs, oportunitat de debatre-ho en el seu dia. I, per tant, avui el que toca és posicionar-nos sobre la modificació que ens plantegen, i, en aquest sentit, el que diré és que el posicionament del Grup Parlamentari Socialista serà favorable a aquest. Res més.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyora diputada. A continuació, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la il·lustre senyora Llanos de Luna.

María de Llanos de Luna Tobarra

Gracias, presidenta. *Consellera, conseller...*, en relació con el Proyecto de ley sobre la modificación de la disposición transitoria primera de la Ley 4/2008, de 24

de abril, del libro tercero del Código civil catalán, relativo a las personas jurídicas, des del Partido Popular les significamos lo siguiente: la modificación que hoy nos ocupa nace de la necesidad de ampliar el plazo, que finaliza el 2 de agosto, para que las fundaciones y asociaciones puedan adaptar sus estatutos e inscribir esta adaptación en el registro correspondiente.

Hoy hacemos una pequeña modificación que permitirá a muchas fundaciones y asociaciones no tener que sufrir las consecuencias que la no adaptación les comportaría, como es la pérdida del derecho a obtener subvenciones y ayudas públicas, además de poder constituir un incumplimiento grave de las obligaciones del cargo de patrón, que darían lugar al ejercicio de acciones legales por parte del protectorado.

El Grupo del Partido Popular de Cataluña siempre ha dado su apoyo para el desarrollo del derecho civil catalán. Podemos haber estado en desacuerdo con los detalles de cómo ha quedado la codificación en algunos ámbitos, como en este caso en lo que afecta a las personas jurídicas, a las fundaciones y asociaciones, pero siempre hemos apoyado ese proceso de codificación.

Las fundaciones y el tejido asociativo han tenido siempre un importante papel en nuestra sociedad. Cataluña es la comunidad autónoma donde sin duda más desarrollado está este sector. Pero, desde la aprobación del libro tercero del Código civil, precisamente este sector ha frenado su crecimiento. Así, mientras en el 2008 se registraron 148 nuevas fundaciones, el año 2009 fueron tan solo 69, y en el 2010 se quedaron en tan solo 59. Esto no es solo achacable a la crisis económica, sino a una regulación excesivamente intervencionista, que ha empujado algunas iniciativas fundacionales, nacidas o gestadas en Cataluña, a establecer su domicilio social en otras comunidades autónomas.

Lamentamos que, tras seis meses de gobierno, tan solo se presente esta tímida modificación. El Partido Popular considera necesaria una reforma más amplia. Sabemos que el Gobierno ya la ha anunciado.

Quiero decirles que mi grupo trabajará presentando enmiendas al proyecto que el Gobierno presente en esta cámara, enmiendas encaminadas a algo que consideramos imprescindible, que es el dotar al mundo asociativo y fundacional de la flexibilidad y agilidad necesarias para desarrollar su labor. Crearemos un marco legal en donde la intervención pública no limite la capacidad de actuar del tejido asociativo catalán.

Aunque no es la modificación que nos hubiera gustado, por lo expuesto anunciamos nuestro voto favorable a este proyecto de ley que el Gobierno hoy nos somete a consideración.

Muchas gracias.

La presidenta

A continuació, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula l'honorable senyor Salvador Milà.

Salvador Milà i Solsona

Sí; gràcies, senyora presidenta. Honorable consellera, senyores i senyors diputats, també el Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida votarà a favor de la modificació que ara se'ns proposa, però crec que el debat que ha introduït la senyora consellera a l'explicar les possibles..., no, les motivacions, les circumstàncies que justifiquen aquesta pròrroga i la prosecució del debat amb la intervenció de les dues il·lustres diputades que m'han precedit posen en qüestió o ens posen damunt de la taula, ja, les perspectives respecte a un llibre fonamental del nostre dret civil: el llibre tercer, fundacions i associacions.

Ja li avanço que el nostre grup parlamentari no comparteix l'abast ni la intenció de l'Avantprojecte de llei de modificació de la Llei 4/2008, sobre el llibre tercer, de la forma en què està exposada. Creiem que no és de rebut que, tant pel poc temps transcorregut com per les finalitats que es busquen, es vulgui donar la volta, nosaltres creiem que es vol donar la volta al que va ser una qüestió molt debatuda, molt meditada, respecte a com abordar el control, la supervisió de les fundacions a Catalunya i, fins i tot, el paper que han de jugar, sobre la base que una fundació no és el mateix que una associació. Una fundació ha de tenir una estabilitat econòmica, ha de tenir uns objectius clars i ha de tenir unes possibilitats de fer-ho, i sobretot hi han d'haver unes mesures de control que permetin garantir que aquestes finalitats d'interès públic general que uns particulars o unes administracions en particular volen impulsar realment es compleixen.

I per què no ho diem aquí? –per què no ho diem aquí? Miri, aquest projecte de llei, senyora consellera –vos- té segurament ara ja ho sap–, li vindrà llastrat mentre no es clarifiqui una qüestió en aquest país, que és què ha passat en la relació entre fundacions vinculades a determinats partits polítics i les mesures de control que havia d'haver aplicat l'Administració. I el seu grup parlamentari tindrà serioses dificultats d'explicació respecte a això. Per què? Perquè totes aquelles mesures d'aixecament de controls, d'impossibilitat que hi hagi autoritzacions prèvies sobre la base de simples declaracions (*veus de fons*)... Sí, sí, el senyor Turull ja m'escollarà i, si no, després mirarà la transcripció, senyora Ribera. Sí, m'estic referint, efectivament, al fet que el Grup de Convergència i Unió ho té bastant malament –bastant malament– per poder tenir certa credibilitat a l'hora de proposar-nos una reforma amb tanta profunditat del llibre tercer, sobre fundacions i associacions, en la línia que proposen d'aixecament de controls, de possibilitat de simples declaracions conformes i d'evitar la possibilitat que el protectorat pugui intervenir-hi, fins que no clarifiquin què va passar amb les relacions entre una fundació que es deia Fundació Trias Fargas i després Catdem, i el Consorci i la Fundació del Palau de la Música. És així. Segurament la lectura que se'n faria seria una altra si això ja hagués quedat clarificat, si algú hagués dit què havia passat amb aquests diners, si algú els hagués fins i tot tornat –que també estaria molt bé que algú fes el gest de tornar-los– o si, en definitiva, es digués que el que es busca amb això no és disminuir els controls, sinó real-

ment fer efectiu que les finalitats fundacionals es compleixen i que els diners que es reben, o de particulars o de les administracions, vagin a la seva finalitat.

Potser això té poc a veure amb el fet que ara ajornem fins al 31 de desembre del 2012 el termini per a adequació de les fundacions. Doncs, la senyora consellera ha fet veure que no quan ha exposat el tercer motiu, que se l'hauria pogut estalviar, perquè al dir-nos que el tercer motiu era facilitar a les fundacions que puguin esperar la reforma del text per, ja, adaptar els seus estatuts a la nova reforma és donar molt per suposat: és donar per suposat que aquesta cambra aprovarà aquest projecte i és donar per suposat que a més ho aprovarà amb els continguts que hi han en l'avantprojecte.

Dit això, d'acord, facilitem a les associacions i a les fundacions les adaptacions dels seus estatuts, però ja deixem constància en aquesta cambra de bell antuvi que no estem d'acord amb l'abast, amb l'extensió ni sobretot amb els objectius ni la interpretació política del que significa, al cap de tres anys justos de la seva aprovació, voler canviar el sentit, canviar els criteris del llibre tercer, que va ser aprovat per unanimitat en aquesta cambra i que a més es va demostrar, en el moment en què van produir-se determinats escàndols polítics, que hi havia una voluntat política que això no tornés a succeir. No donem la impressió o la realitat que ara sí que pot tornar a succeir. Estic segur que no és la voluntat de la senyora consellera, i haurà de fer molts esforços per demostrar-ho.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats, honorable consellera.

La presidenta

A continuació té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre senyor Pere Aragonès.

Pere Aragonès i Garcia

De l'escó estant, presidenta, per la brevetat d'aquesta intervenció. Honorable consellera, nosaltres hem donat vot favorable a la tramitació en lectura única d'aquesta modificació del llibre tercer del Codi civil, i donarem també suport a la seva aprovació.

I ho farem per algun dels motius que vostè ha posat sobre la taula en l'exposició, i és que hi ha una part molt important de fundacions que no han adaptat els seus estatuts a causa de la complexitat que s'ha produït en molts d'aquests processos de reforma dels estatuts de les fundacions, que ja va portar l'anterior titular del Departament de Justícia a emetre unes consideracions sobre quin havia de ser l'abast exacte d'aquestes modificacions estatutàries que generen problemes de funcionament per a algunes fundacions. Per tant, per aquesta raó estem d'acord a allargar el termini d'adaptació.

Vostè ha exposat un segon motiu, que és que tenen previst –i així ha estat, ja que s'ha publicat l'Avantprojecte de reforma del llibre tercer del Codi civil en el *Diari Oficial de la Generalitat*– de fer una reforma

profunda de la regulació de les fundacions i de les associacions.

Nosaltres el que creiem –i amb això acabaria la meua intervenció– és que avui tots els grups parlamentaris han fet un gest de responsabilitat i hem allargat la mà al Govern a facilitar la seva tasca i la gestió de les relacions amb les associacions i les fundacions facilitant la tramitació en lectura única i aprovant, com previsiblement així serà, aquesta modificació legislativa. El que demanem és que en justa correspondència, però també per ponderar adequadament el principi de control sobre les fundacions i associacions, ja que són entitats que gaudeixen d'un estatus especial, a més d'una certa relació privilegiada amb l'Administració pública i amb suport públic, aquest principi de control creiem que cal ponderar-lo amb el principi d'organització i autonomia d'aquestes fundacions.

Per tant, de la mateixa manera que avui la majoria de grups parlamentaris, si no la pràctica unanimitat, hem donat suport a la tramitació en lectura única i donarem suport a aquesta modificació legislativa per facilitar la tasca de les fundacions i també del Govern, creiem que en justa correspondència i esperem que el Govern vagi bé a negociar els continguts d'aquesta reforma, d'acord amb els dos principis que anteriorment hem expressat.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies. A continuació, en nom del Subgrup Parlamentari Ciutadans, té la paraula la il·lustre senyora Carmen de Rivera.

Carmen de Rivera i Pla

Gracias, presidenta. Señores *consellers*, señora *consellera*, diputados, la posición de Ciutadans respecto a la modificación instada es favorable a su tramitación y aplicación.

Efectivamente, nos parece procedente la prórroga hasta diciembre del 2012 del plazo de adaptación e inscripción de las asociaciones y fundaciones. Ahora bien, esperemos que en este plazo se corrijan y faciliten trámites de los requisitos para la constitución de las asociaciones y fundaciones, pues son muchos los problemas que están teniendo las fundaciones y asociaciones, sobre todo las pequeñas, para adaptarse a esta ley, desde la dotación económica hasta la gestión de la misma en el día a día. Ahora bien, yo coincido en lo indicado por la diputada Pardell, en que este es otro debate y que se mantendrá cuando se debata la propuesta siguiente de modificación que se ha hecho.

El resultado, desde luego, de esta ley hace indicar que hay muchas fundaciones y asociaciones que de no prorrogarse este plazo se verían en problemas, como usted ha indicado, que se quedan sin subvenciones, con posibilidad de sanciones y con el cierre de registros, lo que supondría un problema grave, dado el plazo perentorio que tenemos.

Los números están muy claros: han sido muy pocas las entidades que han realizado estas adaptaciones, lo que implica que esta ley, en parte, no ha cumplido sus fines, que serían los de accesibilidad y de adaptación a la regulación catalana.

De todas maneras, en esta nueva regulación que se pretende del libro tercero del Código civil, a lo que no debemos renunciar, y desde luego Ciudadanos no está por renunciar en nada, es a todo lo que pueda ser control para que no se puedan repetir hechos como los acaecidos con fundaciones vinculadas al Palau de la Música y a fundaciones de partidos políticos que se lucraron de una regulación que no existía o que sencillamente..., y sabemos que esta ley se hizo para evitar todo esto. Esperemos que estas reformas no supongan una disminución de este control.

Nos parece también, por último, adecuada esta reforma en cuanto al plazo, porque supondrá que las fundaciones y asociaciones, además de tener un tiempo, como viene en esta nueva reforma del libro tercero, no tengan que hacer un gasto doble en cuanto a adaptación y que ya se aproveche para hacerlo todo de una vez.

Por todo ello tendrá en este momento nuestro voto favorable y discutiremos el siguiente, que ya le anuncio que no renunciaremos a ninguno de los controles que hay.

Gracias.

La presidenta

En nom del Subgrup Parlamentari de Solidaritat per la Independència, té la paraula l'excel·lentíssim senyor Alfons López Tena.

Alfons López i Tena

Sí, moltes gràcies, honorable presidenta. Honorable consellera, creiem que ara no és el moment de parlar d'altres coses que les que es porten en aquest moment; o sigui, no és el moment de parlar ni de la reforma de la regulació de les fundacions i associacions –ja n'hi haurà temps quan la presenti– ni dels fets o de les utilitzacions de persones jurídiques encobertes a efectes de produir determinats efectes de frau fiscal o de corrupció política o empresarial, com passa, cosa que de vegades s'oblida perquè s'entra només en la corrupció política. Del que es tracta aquí és de parlar d'una altra qüestió, a la qual hem donat ja suport prèviament quant a la determinació de lectura única: és el fet de l'ajornament de l'obligació de l'adaptació a la legislació, a l'última reforma.

Però sí que..., no crec que esgoti el temps, perquè ja hem donat el nostre vot favorable, estem d'acord amb això, però sí que li voldria fer una reflexió, senyora consellera, de la mateixa manera que ho vam fer en una reunió que vam tenir sobre el tema. I és que les persones que estem o que hem estat en contacte amb les fundacions i amb les associacions, bé professionalment o bé per formar part de fundacions, sí que tots els darrers anys –i amb «els darrers anys» voldria

dir com els quinze últims anys– hi ha hagut una certa inflació legislativa per part dels successius consellers i conselleres de Justícia, de fer reformes legislatives *ad hoc* en el moment en el qual es detectava un problema o una modificació per la qual les fundacions havien de tenir una nova regulació, sense..., o menystenint o sense tenir suficientment en compte el problema, el greu problema que això els genera, sobretot a les associacions i fundacions petites, d'haver de fer una compareixença notarial, una escriptura notarial, una presentació d'impostos, una presentació a un registre, que moltes vegades el Registre de fundacions actua amb uns criteris, diguem-ne, una mica peculiars, pels quals els estatuts redactats d'una manera en una fundació determinada s'accepten i en una altra fundació no s'accepten..., és a dir, amb un cert caos de seguretat jurídica quant al comportament pràctic del Registre de fundacions. No parlo del que vostè regeix ara, sinó d'una manera ampla els últims anys; és a dir, no estem fent retrets a un govern o a un altre, sinó a un comportament administratiu.

Per tant, el que li pregaríem seria justament, com que té prevista una reforma a fons de la regulació de fundacions del patronat, no només del Patronat, sinó també de les fundacions, que ho fes tot d'un sol cop –que ho fes tot d'un sol cop. Que, com a mínim, mentre vostè sigui consellera de Justícia no hi hagi una altra reforma en aquesta matèria que requereixi una nova adaptació, una nova presentació d'estatuts, una nova compareixença notarial, una nova inscripció en el registre, una nova liquidació d'impostos. Evidentment, com a notari de professió, ara en situació de serveis especials..., doncs, per als notaris és allò que se'n diu «fer bullir l'olla». I, per tant, que es vagin fent adaptacions cada dos, tres anys de reformes legislatives en matèria de fundacions, doncs, a determinats professionals ja els va bé. Però aquí no estem per a això, estem per l'interès general, i per l'interès general el que cal és que la reforma tingui estabilitat.

Evidentment, vostè no es pot comprometre a què passarà quan vostè ja no sigui consellera, i per tant no li podem demanar que el seu successor o successora, del Govern actual o del govern que sigui, doncs, prengui altres decisions i faci una altra reforma, com malauradament ha passat els quinze anys anteriors. Però sí al fet que faci que tots els plantejaments que vulgui fer en matèria de fundacions i associacions els faci d'un sol cop; que pensin a fons en aquesta reforma i que, com a mínim, en aquesta legislatura, i mentre vostè sigui consellera, que és al que es pot comprometre, es faci una sola reforma, perquè, si no, el caos jurídic, el caos organitzatiu i l'obligació de despeses, per part de les associacions i fundacions petites, que no tenen la infraestructura necessària per estar adaptant-se cada tres anys.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyora consellera.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor diputat. A continuació, té la paraula l'il·lustre senyor Joan Laporta.

Joan Laporta i Estruch

Gràcies, molt honorable presidenta. Il·lustres diputats i diputades, es tracta d'una ampliació del termini d'adaptació de les associacions i fundacions, del termini que fixa la llei, i aquí es tracta d'una ampliació d'aquest termini al 31 del XII del 2012. Entenc que això, doncs, veritablement, si no es fa, produiria una situació d'autèntica precarietat a algunes fundacions i a algunes associacions, i, especialment, doncs, també perjudicaria enormement la situació d'algunes associacions i fundacions que reben o volen rebre subvencions de l'Administració.

Per tant, em posiciono, consellera, il·lustre consellera, o molt honorable consellera, em posiciono a favor d'aquesta modificació, d'aquesta ampliació del termini, d'aquesta proposició o projecte de llei.

Bé, també val a dir que jo, contràriament a alguns companys que m'han precedit, penso que és necessària la modificació perquè la complexitat del llibre tercer quant a les fundacions i les associacions és enorme i fa que aquesta redacció i que aquesta normativa que avui és vigent, doncs, sigui d'autèntica..., en fi, jo crec que és esperpèntica i és de molt difícil aplicació. S'ha constatat aquest intervencionisme de l'actual formulació, doncs, que perjudica enormement l'organització i el funcionament de les fundacions i de les associacions. I, per tant, quant a les modificacions que estan en marxa del llibre tercer del Codi civil de Catalunya, doncs, jo, més enllà que en discutirem els detalls, en gran part estic a favor d'aquesta modificació.

Per tant, em posiciono a favor i..., i em posiciono a favor.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, senyor diputat. A continuació, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, la il·lustre senyora Elena Ribera.

Elena Ribera i Garijo

Gràcies, senyora presidenta. Senyora consellera, senyor conseller, bé, des del Grup Parlamentari de Convergència i Unió ens felicitem..., i ho simplificarem també, en la línia de la llei que es presenta, ens felicitem de l'acord que veiem en els grups per tirar cap endavant per lectura única aquesta modificació. Entenem que ho veuen com una mesura necessària, perquè el que busca, com diem, és simplificar, agilitar i ajudar les associacions i les fundacions.

Primer de tot, perquè tenim competència per regular. Per tant, i això va en la línia d'alguna de les intervencions que s'han fet, i això no va estar tocat per la sentència de l'Estatut quan es va fer, el Govern català pot regular tot el que fa referència a les associacions i a les fundacions que tenen la seva vida a Catalunya. Això és el que va fer l'anterior Govern, però potser no ho va fer del tot bé, quan ens estem plantejant una modificació ja.

Per què dic que potser no ho va fer del tot bé? Doncs, perquè sí que va donar audiència a les associacions i a les fundacions però no els va escoltar prou bé; quan se'ns preguntava: «Per què hem d'ampliar ara el termini perquè puguem inscriure i modificar i adaptar els estatuts?» Doncs, perquè se'ls va escoltar però després no se'ls va fer cas. En lloc d'agilitar-los i facilitar-los la vida, i de simplificar-los els tràmits, se'ls va complicar. I per això no és que no vulguin complir, sinó que se'ls estava portant per un camí d'impossible compliment. Per tant, aquest Govern el que fa i ben fet és facilitar el compliment, facilitar que es puguin adaptar.

Per què un termini fins al desembre de l'any que ve? Doncs, perquè en l'entremig, i ho ha anunciat molt bé la senyora consellera, en l'entremig, es plantejarà una proposta de modificació que, escoltant el que se'ns va dir en el seu moment i tornant-los a escoltar ara, el que farà serà simplificar, agilitar i ajudar, en la mateixa línia que la llei òmnibus, en la mateixa línia que totes les actuacions d'aquest Govern, perquè aquest Govern, de Convergència i Unió, en el que pensa és a facilitar la vida als ciutadans de Catalunya, no a intervenir-los ni a posar-los traves; pensa a escoltar-los. Vostès han reclamat abans escolta i participació; però és que haurien d'haver fet un pas més: després d'escoltar, tenir en compte i interioritzar el que se'ls estava dient i no voler intervenir en tot i no voler ofegar la vida de les associacions i de les fundacions.

Catalunya –sí, senyora Llanos– ha sigut pionera en matèria de fundacions i associacions, i vostè mateixa ha dit: «Però aquest últim any no s'han inscrit, aquest últim any ens estan passant pel davant.» Normal, si els estem..., amb la regulació que es va fer amb el Govern tripartit, se'ls estava escanyant, se'ls va apujar la dotació, se'ls van posar traves als secretaris perquè poguessen actuar, se'ls demanava que fossin patrons; tota una sèrie de modificacions que farà falta que entomem i que, des del punt de vista de tornar a recuperar el cabdal que suposen les fundacions i les associacions a Catalunya, haurem de fer. Perquè hem de recordar una cosa, que són d'interès general i que no busquen lucre, ni les fundacions, ni les associacions. No sé per què els «apretaven» d'aquesta manera, no sé per què aquesta malfiança, no sé per què aquesta manera d'entendre que no ajuden quan sempre han ajudat al desenvolupament social català; les associacions des de les seves activitats i les fundacions des de la dotació patrimonial per aconseguir fins d'interès general. I n'hi ha de totes les classes, de fundacions: en l'àmbit de l'educació, en l'àmbit universitari, en l'àmbit social. Són l'autèntic teixit social de Catalunya; actuen d'una manera desinteressada. I això és el que nosaltres volem afavorir, que aquest bon esperit tiri cap endavant.

M'alegra que el que els estic dient els agradi tant i que ho aplaudeixin des dels seus escons, perquè en aquesta línia d'unanimitat és com farem avançar el país. La proposta de modificació de la llei de fundacions és on esperem que vostès, un cop havent vist el resultat de les seves polítiques, reflexionin i vegin com s'ha d'actuar per tirar cap endavant.

Moltes gràcies a tots els grups parlamentaris.

(*Salvador Milà i Solsona demana per parlar.*)

La presidenta

Senyor Salvador Milà...

Salvador Milà i Solsona

Per contradiccions. (*Pausa.*) Simplement, senyora Ribera, aquesta llei que ara vostè ha denigrat tant la va aprovar vostè i la vam aprovar, la cambra, per unanimitat, per unanimitat i sense esmenes.

I segona –i segona–, em remeto al que he dit en la meua intervenció; sentir-li dir a vostè, en nom de Convergència i Unió, que traïem controls i que traïem traves perquè les fundacions puguin fer el que vulguin perquè ja sabem que no busquen fins lucratiu pot tenir una doble lectura que em remet al que he dit anteriorment.

Gràcies.

(*Agnès Pardell Veà i Elena Ribera i Garijo demanen per parlar.*)

La presidenta

Senyora Pardell, i després, senyora Ribera.

Agnès Pardell Veà

Presidenta, un aclariment, perquè jo no sé si ha entès la senyora diputada Elena Ribera que votàvem a favor, perquè valga'm Déu que haguéssim dit que votàvem en contra; no sé què hagués passat aquí, eh? No, votem a favor d'aquesta modificació, que és simplement d'una disposició transitòria. El debat sobre la modificació del llibre tercer el tindrem en el seu dia. I no tinguí cap dubte que el debatrem a fons.

La presidenta

Senyora Ribera...

Elena Ribera i Garijo

Sí, gràcies; perquè sembla que s'han confós quan els he parlat. (*Forta remor de veus.*) Sí, és evident..., és evident que vam votar a favor d'aquella llei, però no de tots els aspectes, dels que eren més intervencionistes, més esclafadors de la vida de les fundacions, no.

I voler confondre –voler confondre– amb la seva intervenció, això no ho podem permetre. Vostès estaven en el Govern, estaven en el protectorat i tenien el control de les fundacions. Per tant, del que es tracta és de si hi ha un bon govern o si no hi ha un bon govern. Si no hi ha un bon govern, no es pot fer bones accions. Aquest bon govern que ara hi ha a Catalunya tirarà cap endavant una llei de fundacions i associacions com el sector està reclamant, amb confiança en el sector, no amb malfiança, perquè la feina que estan fent les fundacions és correcta.

Gràcies.

(*Pere Aragonès i Garcia demana per parlar.*)

La presidenta

Senyor Pere Aragonès...

Pere Aragonès i Garcia

Sí, presidenta. En la nostra intervenció anterior hem dit que el gest d'avui havia de ser un bon punt de partida per poder fer un acord. El problema és que, amb intervencions com la de la senyora Ribera, el to és absolutament contrari a qualsevol mena d'acord. Esperem que aquest to variï quan presentin el Projecte de llei de reforma del llibre tercer del Codi civil i que apartin aquesta visió revengista de quina és l'activitat legislativa del Govern de la Generalitat en aquest Parlament. Abans quan fèiem aquesta..., donàvem aquest raonaments, la consellera ens deia que sí amb el cap, però ens dona la sensació que la diputada Ribera ens ha dit que no amb el seu discurs.

Malgrat això, mantindrem el nostre vot favorable al projecte de llei.

La presidenta

Molt bé. Doncs, estic cridant a votació i en breus segons procedirem a començar la votació.

(*Pausa.*)

Comença la votació.

El Projecte de llei de modificació del llibre tercer del Codi civil de Catalunya ha estat aprovat per 132 vots a favor.

Proposició de llei

de dació en pagament de l'habitatge personal o familiar hipotecat amb alliberament del deute pendent garantit amb hipoteca (debats de totalitat) (tram. 202-00026/09)

Continuem ara amb el següent punt de l'ordre del dia, que és el debat de totalitat sobre la Proposició de llei de dació en pagament de l'habitatge personal o familiar hipotecat amb alliberament del deute pendent garantit amb hipoteca.

D'acord amb l'article 105.2 del Reglament, presenta la iniciativa, en nom del Subgrup Parlamentari de Solidaritat Catalana... (*Remor de veus.*) Senyores diputades, senyors diputats, prego silenci.

El projecte ha estat presentat per l'excel·lentíssim senyor Alfons López Tena, del Subgrup Parlamentari de Solidaritat Catalana.

(*Pausa.*)

Senyor López Tena, quan vulgui, pot començar.

Alfons López i Tena

Moltes gràcies, molt honorable senyora presidenta. Honorables membres del Govern, l'objecte d'aquesta proposició de llei, ja l'havíem presentat anteriorment, l'havíem anunciat, havíem fet alguna interpellació o

pregunta al Govern, és el d'abordar d'una manera diferent de la que fins ara aquesta cambra havia engegat o havia posat en marxa però sense que hagi tingut fins ara cap mena de virtualitat ni hagi arribat en absolut al Congrés dels Diputats, el problema assumit per tots els grups de la cambra, assumit pel president en el debat d'investidura, de la situació de desnonaments creixents en matèria de no poder pagar o no pagar les hipoteques sobre els habitatges.

Aquí fem una proposta ambiciosa i que es basa en el dret civil català, en les competències sobre dret civil català. I distingiria aquí dues coses diferents: la primera és la de si la mesura és l'adequada; la segona, la de si podem prendre aquesta mesura des del Parlament de Catalunya per ser competència de la Generalitat, segons la Constitució i l'Estatut d'autonomia.

Quant a la primera, la de si és o no és adequada, la llei és molt..., la proposició de llei que hem presentat volgudament deixa molts punts oberts perquè en el cas que sigui admesa a tràmit es puguin negociar, parlar i completar en el debat i en comissió. La qüestió fonamental és la següent. Saben vostès que en la regulació hipotecària existent des de l'any 44 o 46, des de la Llei hipotecària, que va ser obra fonamentalment de Ramon Maria Roca Sastre..., en aquell moment es va introduir la possibilitat que es pogués pactar, de la mateixa manera que es fa en els altres països del nostre entorn, que són model hipotecari, fonamentalment a Alemanya, i això, molt estès sobretot en els països anglosaxons, en el Regne Unit, en molts dels estats dels Estats Units d'Amèrica i en molts dels països sud-americans, africans, d'Àsia, Pacífic..., la possibilitat que no es respongui, en el cas que hi hagi una hipoteca, no es respongui del deute, sinó fins al valor de l'immoble hipotecat, fins al valor de l'immoble que s'hagi..., o de la cosa que s'hagi hipotecat, amb el mateix criteri de limitació de responsabilitat que tenen les societats mercantils, que tenen les societats anònimes i limitades.

Aquesta possibilitat, que s'ha establert en l'article 140 de la Llei hipotecària, cosa que és important de cara a la segona qüestió, al fet competencial, a si podem o no prendre una mesura d'aquesta mena, aquesta regulació, en la pràctica, no ha tingut cap virtualitat, perquè està en la lletra de la llei, però, com saben també, el mercat hipotecari és un mercat que està en mans de molt poques entitats, bancs i caixes, a més, cada vegada més concentrades, i, en les seves minutes, no s'hi inclou, no s'ofereix al client aquesta possibilitat: la de limitar la responsabilitat exclusivament a la finca hipotecada, sense que s'estengui a la resta del patrimoni del deutor.

En aquestes circumstàncies, la situació actual, a més, genera un altre problema, igual que el van generar les crisis anteriors, que és el fet de quina és la regulació de l'execució hipotecària. La regulació de l'execució hipotecària funciona per un sistema de subhasta; subhasta a la baixa, en la qual, si la primera subhasta queda deserta, passa a una segona més baixa, a una tercera més baixa, etcètera, amb un punt important, que ara m'hi referiré, amb la qual cosa, en un mercat, per altra banda, per dir-ho d'aquesta manera, molt opac..., no cal referir-se ara als coneguts com a «subhaster» o

«vultors», és a dir, aquelles persones que es conxorxen entre si perquè no hi vagi ningú per impedir que ningú vagi a la subhasta, i, per tant, per poder-se adjudicar els immobles per un preu molt per sota del seu valor de mercat.

Jo, com a notari, la pagada més alta que he vist amb això va ser..., de fet, vaig haver d'avisar el jutge per veure si, efectivament, hi havia hagut un error, perquè una finca taxada... —no era el que estàvem parlant, aquí, d'un habitatge—, una finca taxada, per a subhasta, en 500 milions de pessetes, de l'època, de principis dels anys noranta, s'havia adjudicat per 400.000 pessetes.

En aquestes circumstàncies, ara què passa? Com que la primera subhasta..., si la primera subhasta queda deserta, si no hi va ningú —i, curiosament, sempre queden desertes les primeres subhastes—, llavors, l'entitat financera té l'opció d'adjudicar-se la finca pel 50 per cent del valor de taxació, per la meitat del seu valor de taxació.

No ha baixat el mercat immobiliari, malgrat la crisi actual financera i econòmica; no ha baixat el mercat immobiliari de manera que els pisos hagin perdut un 50 per cent del seu valor, en absolut. La mitjana de baixada —evidentment, depèn de les zones, depèn de la ubicació— és al voltant d'un 15 o d'un 20 per cent.

El que passa és que, en deixar deserta la subhasta, el banc o la caixa hi guanya dues vegades. Guanya, perquè s'adjudica una finca per meitat de preu, per sota de preu, i guanya, perquè continua tenint la possibilitat de reclamar —i continua reclamant-la— al deutor la resta del deute; deute que no queda disminuït en el valor real de l'immoble actual. No parlo del de fa dos o cinc o deu anys, quan es va fer el préstec. Ja sabem que han baixat els preus dels immobles. No queda disminuït en el valor actual de l'immoble, sinó en el 50 per cent del valor de la taxació; taxació que, per altra banda, s'ha imposat unilateralment pel banc o la caixa en el seu moment i que no té res a veure amb el valor de l'immoble, té a veure amb el valor de la garantia, com vostè, professionalment, sap perfectament.

Per tant, de què es tracta aquí? D'importar aquella figura que existeix arreu del món europeu i del Primer Món, i és que pugui quedar alliberat el deutor per l'entrega de la cosa hipotecada al creditor, i que pugui fer-ho d'una manera unilateral i que pugui fer-ho d'una forma extrajudicial. Perquè aquí —i aquí té relació amb la qüestió competencial— no estem parlant d'un tema d'execució; no estem parlant d'un tema de llei d'enjudiciament civil ni d'un procediment judicial ni extrajudicial d'execució. Si fos així, efectivament, caldria —i està en marxa, ja veurem si es fa o no— una reforma per a la qual aquest Parlament no té competències. De fet, ja ha anunciat el Govern Zapatero, fa pocs dies, després de la presentació d'aquesta proposició, que la seva pretensió, ara, era que aquesta adjudicació deserta a la subhasta que els he dit abans, en lloc de fer-se pel 50 per cent de valor de taxació es fes pel 60 per cent de valor de taxació, i, per tant, que hi hagués menys guany, menys doble guany per part de banc o caixa, a efectes que els particulars i les famílies

no estiguessin escanyades pel 50 per cent, sinó només pel 40.

Però, aquí, no parlem d'això, no parlem d'una execució hipotecària; no parlem d'una situació en la qual hi ha un procediment judicial o extrajudicial d'execució; del que parlem és d'una forma de pagament i de compliment de les obligacions. Una de les formes de compliment de les obligacions i del compliment, concretament, de les obligacions dineràries és la dació en pagament, cosa per la qual sí que hi ha plena competència per la Constitució, l'Estatut i per la regulació que s'ha fet durant tots aquests anys, com també existeix en matèria de drets reals de garantia.

Els recordo que, precisament, van ser governs anteriors de CiU i cambres amb el vot de CiU els que van votar a favor de la normativa de regulació, justament, de drets reals de garantia, com ara la Llei de garanties de cosa moble, la pignoració d'accions cotitzables o no en borsa, cosa que no és una matèria de dret tradicional, perquè, evidentment, la borsa no existia, ni la pignoració d'accions, o com ara la retenció possessòria de cosa moble per la qual, quan es fa una obra sobre una cosa moble, no pot retenir-la, sense que s'hagi pactat en cap contracte. Pot retenir-la en pignoració, pot retenir la seva possessió el creditor d'aquell deute d'obra feta sobre aquell moble mentre no se li pagui, front a la regulació que hi havia fins aquesta reforma de farà uns deu anys, per la qual, per una banda, el propietari podia emportar-se el moble, i, per l'altra, el creditor podia exigir el pagament i, per tant, fer un procediment judicial d'execució.

Aquí, no parlem d'execucions; del que parlem és de formes de pagament. Entre les formes de compliment d'obligacions, entre les formes de pagament d'obligacions dineràries, entres elles està la dació. La diferència seria que, aquí, s'introduiria una figura que està admesa arreu i és que no necessita que s'hagi pactat, prèviament, en un contracte aquesta possibilitat, segons l'article 140 de la Llei hipotecària, i que tampoc necessita que hi hagi consentiment del creditor, perquè el deutor li pugui fer entrega de l'immoble extingint del deute.

Que això es pot fer? Evidentment, ja s'ha fet aquí, en aquesta, precisament, la Llei de garanties possessòries sobre cosa moble. Ja s'ha fet, el fet que, sense que estigui establert en cap contracte, per mandat de la llei, s'imposa al propietari la retenció possessòria d'una cosa en contra de la seva voluntat, evidentment, i se li dóna un dret al creditor sense que s'hagi pactat en cap mena de contracte, ni escrit, ni verbal.

Per tant, pensem que és una qüestió exclusivament de voluntat política. No és un esquema competencial, és una qüestió de voluntat política. Perquè aquí ja s'ha parlat moltes vegades d'aquest tema, va ser un compromís del president en el debat d'investidura, i, en sis mesos, no s'hi ha fet absolutament res, ni tant sols en la llei o en les lleis òmnibus, en les quals hi ha centenars de mesures, no hi ha cap mesura per abordar aquest problema, un problema social de primera magnitud, com vostès saben. Perquè aquí no estem parlant del caprici de l'adquisició i dels deutors que no pa-

guen com a conseqüència d'haver-hi hagut una bombolla immobiliària o un procés d'especulació immobiliària, perquè parlem de l'habitatge; és a dir, la nostra proposta és que això afecti només quan afecti l'habitatge habitual, no a cap altra mena de garantia.

Que cal restringir? Home, al nostre entendre, sí. Però, justament, per deixar-ho obert per a comissió, no hem posat les condicions per fer una llei, en la qual l'esquema es veïés clarament. Que això s'hagi d'acreditar d'una determinada manera que sigui l'habitatge familiar? Parlem-ne. Que s'hagin de complir una sèrie de requisits? Parlem-ne. Que s'hagi de tenir en un determinat període? Parlem-ne. Que s'hagi d'haver amortitzat una part, per exemple, del deute per poder acollir-se a aquesta posició? Parlem-ne. És a dir, no estem tancats a cap possibilitat, perquè la idea i el criteri és: aquell..., aquella família que s'hagi endeutat per comprar el seu habitatge i que ho hagi garantit amb una hipoteca, la pèrdua de l'habitatge no pot generar la situació actual, en la qual el banc o la caixa guanya el doble, perquè s'adjudica l'immoble a meitat de preu. Que aquest és el problema.

Si el sistema hipotecari fos..., si les subhastes, si les adjudicacions, si aquesta reforma que ara pretén el Govern Zapatero fos per la qual el deutor quedés alliberat pel valor real de l'immoble actual, no es plantejaria el problema. La qüestió és que això no passa.

I aquí no estem perjudicant ni els bancs ni les caixes, perquè el banc o la caixa no perdria absolutament res, el que deixaria és de guanyar una de les dues coses, perquè ara està guanyant dues vegades. Té, com dèiem a França, la mantega i els diners de la mantega. Té la mantega —és a dir, s'adjudica l'immoble—, però, en ser a la meitat del preu, té, encara, els diners de la mantega per continuar reclamant-los. I, per tant, ens trobem amb unes persones que, en situació de crisi econòmica —de dificultat, d'atur, de rebaixa de salaris— es troben sense habitatge, que apareixen com a deutors, i, com a conseqüència, en una situació de no poder accedir o amb unes grans dificultats d'accedir, com a morosos, com a fallits, a nous crèdits, i, a més, continuant amb un deute en situació d'insolvència. Aquest problema, tota aquesta cambrà va dir que s'havia d'abordar. Han passat sis mesos, no l'hem abordat de cap manera.

Donem la nostra confiança que ho faci el Govern espanyol i els partits als Congrés dels Diputats? Ja s'ha vist que la cosa per allí, no va, perquè, com a màxim, estan disposats a augmentar la quantitat fictícia per la qual el banc o la caixa se l'adjudica, del 50 al 60 per cent del valor de taxació.

La qüestió és la de si donem als deutors familiars per hipoteques sobre «vivendes», sobre habitatges, que hagin estat per a adquisició d'habitatge, l'opció extrajudicial, l'opció extraprocediment d'execució de poder complir amb el seu deute, entregant la cosa hipotecada.

Com que la cosa hipotecada..., el seu valor real està molt per sobre del deute, en primer lloc, perquè, per això, està la regulació del Banc d'Espanya per la qual no es poden donar hipoteques per sobre de determinats límits, i, en segon, perquè sempre hi ha hagut una

amortització, cosa que, aquí, s'està oblidant. És a dir, quan estem parlant de l'habitatge familiar, les persones... —i això els que hem estat en el món professional o ho estem ho sabem de sobres—, l'última cosa que es deixa de pagar és la hipoteca sobre l'habitatge. No estem parlant d'especulació ni de compres especulatives, que aquestes sí que poden deixar-se de pagar —és una altra cosa, és un negoci—; però quan és el propi habitatge, l'última cosa que es deixa de pagar és això. I quan és l'última cosa que es deixa de pagar, això també implica una altra cosa: mai..., jo no ho he vist, una execució hipotecària ni judicial ni notarial, de les que he intervingut, en la qual el saldo fos la totalitat del deute. Perquè sempre hi havia hagut amortitzacions, sempre hi havia hagut mesos, anys, en els quals el client anava pagant regularment la seva quota; de vegades amb retard, amb interessos de demora, però anava pagant regularment la seva quota.

Per tant, en aquestes circumstàncies, en aquestes condicions, només respecte a habitatges familiars, només quan sigui el primer habitatge, només quan afecta persones i famílies i sigui el seu únic habitatge familiar, només quan no tinguin cap altra opció és donar-los l'opció de, al marge del procediment executiu i sense que hagi de ser necessari el requeriment per part del banc o la caixa d'actuar, sinó com a opció contractual, establerta per llei, igual que la Llei de garanties possessòries sobre cosa moble, igual que la retenció possessòria sobre cosa moble, donar-los l'opció de, si així ho volen, com es diu popularment, vulgarment, «entreguin les claus» i les claus s'extingiran..., és a dir, l'entrega de les claus extingeix el deute.

Perquè, a més, aquí, està produint-se una situació de discriminació a la inversa: com que resulta que tenim molta població de nous catalans que vénen de països on aquest sistema existeix, sobretot, de països sud-americans, de països africans i del Pakistan, on existeix aquesta opció com herència del dret britànic o per influència del dret americà, ells tenen la idea que això funciona així. I, per tant, en el moment en el qual no poden pagar, per la raó que sigui, van al banc o a la caixa i, vulgarment, hi van amb la clau per dir: «Tingui vostè la clau, perquè jo me'n torno al meu país, perquè no tinc feina —al meu país d'origen, perquè no tinc feina.»

Clar, què passa en aquell moment? Que, en aquests moments —i mirin les estadístiques i els informes de caixes i bancs—, els bancs i les caixes estan acceptant dacions en pagament quan es produeix aquesta circumstància, quan es tracta d'una persona o d'una família que el que diu és: «És que me'n vaig d'aquí. Per tant, com que me'n vaig, no tinc nòmina, no em podran reclamar mai més el deute, perquè vés a reclamar-ho al Pakistan o l'Equador o al Marroc...» Per tant, ja ho he dit, els bancs i les caixes accepten les dacions en pagament, mentre que, en canvi, els que són d'aquí, els que viuen aquí, els que tenen voluntat d'establir-se aquí i de continuar aquí, siguin autòctons o hagin vingut de fora, és igual, en aquesta matèria, no se'ls dona l'opció de la dació en pagament, perquè deixen oberta la possibilitat de poder reclamar-la-hi respecte al salari, respecte a la nòmina, res-

pecte a la feina, respecte a altres coses que puguin tenir.

Aquesta discriminació, a més, a la inversa és inadmissible. I, per tant, jo els demanaria, al Grup de Convergència i Unió, especialment, que siguin fidels a la promesa de l'actual president de la Generalitat, i, en conseqüència, que permetin la tramitació d'aquesta llei. Que després, en comissió, ja es faran les reformes, les esmenes que acotin, que determinin quin és el tractament fiscal, que determinin quins són els terminis, que determinin quines són les condicions. Però no tanquem la porta que les famílies catalanes puguin alliberar-se del deute entregant l'habitatge habitual. No condemnem les famílies catalanes a perdre l'habitatge i, a més, a ser deutors de per vida d'un banc o una caixa que se'n beneficia doblement.

Moltes gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor diputat. A continuació, té la paraula, per a la defensa de l'esmena a la totalitat, presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, la il·lustre senyora Meritxell Roigé.

Meritxell Roigé i Pedrola

Gràcies, presidenta. Consellera, conseller..., vagi per endavant que el Govern de la Generalitat i el grup que li dóna suport, Convergència i Unió, coneix i és sensible a les dificultats que molts ciutadans estan patint per tal de fer front al pagament del seu préstec hipotecari. I, dintre de l'àmbit competencial, estem actuant per tal d'ajudar a resoldre aquesta problemàtica existent per a tantes i tantes famílies, perquè, com a Govern, tenim la voluntat de resoldre-ho.

Però, el que cal avui, el que ens pertoca com a membres del Parlament del nostre país i representants de la ciutadania és no enganyar a ningú, ni generar falses expectatives que no ens portin enlloc. Hem de resoldre els problemes de la gent, i aquesta és la nostra tasca i el motiu pel qual som avui aquí.

I, en aquest sentit, compartim que la conjuntura econòmica recessiva, esdevinguda els darrers anys, ha comportat un increment de la taxa d'atur i una dura caiguda dels ingressos familiars i ha tingut un impacte en les economies familiars, fet que ha provocat que, actualment, hi hagi moltes llars que tinguin dificultats per fer front als pagaments mensuals de les seves hipoteques, i bona part d'ells estan caient en mora i risc de perdre el seu habitatge, per no parlar d'aquells que ja l'han perdut.

El cert és que, en la majoria de casos, aquests deutors de bona fe, amb una hipoteca sobre el seu domicili, una de les darreres coses que deixen de pagar és la quota hipotecària.

Paradoxalment, aquest procés tampoc resulta beneficiós per a les entitats financeres, ja que els immobles recuperats via execució judicial comporten importants inconvenients de pèrdua de rendibilitat, elevats costos de rehabilitació, comercialització i vigilància.

Així mateix, tampoc resulta beneficiós per al conjunt de la ciutadania, de la societat, ja que s'incrementa el parc d'habitatges buits.

A la vegada, hem de recordar que l'article 140 de la Llei hipotecària ja ens permet la dació en pagament, ja ens permet la contractació de préstecs hipotecaris amb garantia exclusiva d'immobles, però també hem de tenir clar què és el que pot succeir, què comportaria aquest sistema de garantia única i què ens podem trobar quan es debat la substitució de la garantia personal en els contractes de préstecs hipotecaris per altres sistemes que no comportin l'execució personal o en redueixin el risc al mínim, com pot ser la garantia única. Hem de ser conscients que la substitució de la garantia personal en els préstecs hipotecaris comportarà amb tota seguretat un encariment del cost d'accés dels particulars al crèdit, atès que inevitablement suposa un increment directe de la prima de risc, l'aplicació de majors diferencials respecte a l'euríbor, la contractació d'assegurances de protecció d'impagaments i la minva de la quantia màxima de crèdit que es concediria. I el que no ens podem permetre tampoc com a país és incrementar o dificultar l'accés a l'habitatge.

Per tant, doncs, la regulació de la dació en pagament exigeix una profunda i ponderada reflexió per a evitar una regulació d'aquesta de forma precipitada, encara que som conscients de les urgències derivades de la situació desesperada que es troben moltes famílies.

A banda, hem de ser conscients que en cas de tirar endavant aquesta proposta de llei, que entenc que no serà així, no resoldrà els problemes actuals que té la gent que no pot fer front al pagament del seu préstec o els que ja els han executat el seu habitatge. La proposta que debatem avui no és per demà mateix; per tant, intentem no enganyar els ciutadans i deixem clar que avui portem a debat una cosa que no resol els problemes que té la gent.

I, a més a més, ens cal recordar que el passat 23 de març aquest mateix Parlament va aprovar portar tres propostes de llei a presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats, per tal que el Congrés, que n'és el legislador competent en aquest sentit, modifiqui la legislació existent per tal de resoldre aquesta problemàtica de la nostra ciutadania. Així mateix, el mateix Congrés dels Diputats està treballant aquesta problemàtica amb l'aprovació de mocions, per part del Grup de Convergència i Unió i amb la creació de la Subcomissió d'Anàlisi i Reforma del Sistema Hipotecari Espanyol, liderada pel diputat de Convergència i Unió Pere Macias. I, a més, també el Congrés ha aprovat una resolució, presentada per Convergència i Unió, que suposarà millorar la situació de les famílies que es troben en aquesta situació. I en aquest sentit, a instàncies del Grup de Convergència i Unió, s'ha aconseguit que al Congrés dels Diputats, en el marc del debat de política general sobre l'estat de la nació del passat 30 de juny, s'acordés augmentar el límit no embargable un 50 per cent més sobre el salari mínim interprofessional, i també que la Llei d'enjudiciament civil es modifiqui perquè el valor mínim dels habitatges a les subhastes sigui superior al 50 per cent del valor de taxació, com està succeint actualment. A la vegada, es

va aprovar accelerar la introducció de les subhastes judicials electròniques, amb l'objectiu d'incrementar el nombre potencial de licitadors i que no quedi deserta, com està passant actualment, i també impulsar, entre altres, acords de col·laboració publicoprivada per mobilitzar l'estoc d'habitatges que donen resposta a la necessitat d'accés a l'habitatge. Aquests acords facilitaran l'accés a l'habitatge i a la vegada milloraran la situació de les famílies que tenen greus problemes de pagament de la seva hipoteca, malgrat que, ja ho sabem, no siguin mesures que palliï en la seva totalitat la situació.

Així mateix, per pal·liar els efectes no desitjats dels desnonaments de les famílies, el Govern està desenvolupant diverses accions, com la mediació amb les entitats financeres que realitza l'Ofideute, els ajuts urgents per a l'allotjament, per a evitar els desnonaments per impagament de quotes hipotecàries i rendes de lloguer. I ja ens vam comprometre que aquest Govern impulsarà la mediació entre les entitats financeres i les famílies per tal de resoldre la problemàtica existent, perquè, tot i les mesures adoptades fins al moment, és cert que continuen els desnonaments. Per això treballarem per tal de signar amb les entitats financeres un acord per a sotmetre a la mediació de la Generalitat..., abans de desnonar un pis. I garantirem que les entitats financeres de Catalunya informen que l'actual legislació ja permet la dació en pagament.

I avui, obviant tot el que he exposat i els treballs que s'estan portant en aquest Parlament i també al Congrés dels Diputats, es presenta una proposta de llei pel Grup de Solidaritat Catalana per la Independència que té com a únic objectiu establir a Catalunya la dació en pagament, perquè, tot i que potser els objectius són bons, no acaben portant enlloc.

La resposta que la proposició pretén donar a aquestes situacions és aparentment tan simple com legitimar els propietaris de l'habitatge personal o familiar habitual per a donar-ne un pagament unilateral al creditor hipotecari, i es produeix d'aquesta manera l'extinció de la totalitat del deute. Tanmateix, en contra del que pot semblar, la proposició no regula la dació en pagament com a mitjà d'extinció de les obligacions, sinó que s'adreça, sense dir-ho expressament, entenem, a modificar el procediment d'execució hipotecària, i substitueix per als casos d'habitatge personal i familiar la subhasta per una adjudicació unilateral i forçosa al creditor.

Aprovar una llei amb les previsions que té la proposta del diputat López Tena significa necessàriament una modificació retroactiva de la totalitat dels contractes de préstec hipotecari, fet que suposaria l'expropiació al creditor de les seves accions personals sense cap mena de compensació, i l'expropiació sense contraprestació, com vostè sap, és «incautació» i fa molts anys que afortunadament no existeix.

En el nostre sistema, ens agradi o no, la hipoteca suposa dos garanties superposades, condicionades a l'impagament del crèdit assegurat, una dació en pagament d'un immoble i un aval personal del deutor. L'eliminació d'aquest darrer mitjançant una llei, com és el cas

que avui es pretén, suposa, com hem dit, una expropiació legislativa invàlida, ja que els drets de crèdit, no només els reals, estan protegits per la garantia de la propietat i, per tant, no és possible privar el creditor del seu dret sense indemnitzar-lo prèviament.

I, efectivament, el dret civil de Catalunya tracta la hipoteca. Ara bé, aquests preceptes no es regulen, sinó que es limiten a enumerar uns béns concrets que són hipotecables, i es remet tota la resta al que disposa la Llei hipotecària. És a dir, el Codi civil de Catalunya no regula el règim d'hipoteca, ni menys encara el procediment d'execució, que queda regulat en la LEC.

Ens sorprèn que precisament vostè ens presenti aquesta proposta de llei que canvia, com sap, les condicions del contracte i, com sap, això, si es fa, ha de tenir un cost. Vostè amb aquesta proposta de llei ens ho simplifica tot, però no ho fa pel que fa a l'escriptura. En tot cas, entenc que, ja que ho simplifiquem tot i ho eliminem tot, per què no fem la cancel·lació amb una certificació bancària, i també ens estalviaríem les despeses notariales?

I una altra cosa: la modificació del sistema de responsabilitat patrimonial només afecta els creditors hipotecaris, o també tot tipus de creditors, com podrien ser les prestacions alimentàries? Perquè, tal com s'ha plantejat avui aquí, podria anar més enllà de l'àmbit hipotecari.

Per tant, entenem que estan fent un mal ús del dret civil català, i això entenem que no es pot portar en aquest Parlament.

Però no em pertoca avui, i no ho faré, entrar amb vostè en un debat jurídic sobre l'àmbit competencial, ni per què és impossible que aquesta llei tiri endavant i acabi tenint validesa jurídica, ni si parlem d'execució o de formes de pagament. Per tant, independentment que aquesta proposta de llei no ens porta enlloc, el que està clar és que la nostra tasca avui i aquí no és aprovar cap nyap jurídic de cara a la galeria, sabent que no va enlloc. El que hem de fer aquí, per responsabilitat com a diputats, és resoldre els problemes de la gent i adoptar mesures que serveixin realment per solucionar els problemes de la ciutadania. I aquí sí que trobarà la gent de Convergència i Unió. No podem enganyar la gent, i amb nosaltres en això no hi podrà comptar.

El que hem de fer és treballar per resoldre els problemes de les famílies, aprovant propostes com les presentades al Congrés, i continuar aquí, en seu parlamentària, amb els treballs de la nostra ponència, i també amb les mesures que està adoptant el Govern des de la Secretaria d'Habitatge. Nosaltres vam aprovar continuar amb el procés de tràmit de les propostes al Congrés dels Diputats, perquè aquest és un camí que ens portarà resultats que ajuden veritablement les famílies amb problemes. Des de Convergència i Unió demanem que siguem rigorosos i precisos i ens comprometem a treballar per resoldre aquest problema.

Per aquest motiu i per responsabilitat a la resta de grups els demano el seu suport a l'esmena a la totalitat presentada pel Grup de Convergència i Unió.

Moltes gràcies, presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Moltes gràcies, senyora diputada. A continuació, per fixar la seva posició, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialista, l'il·lustre senyor Roberto Labandera.

Roberto Edgardo Labandera Ganachipi

Gràcies, presidenta. Nosaltres donarem suport a aquesta esmena a la totalitat presentada, i ho justificaré en la meua intervenció, senyor López Tena.

Jo crec que ens trobem en un inici amb una situació, i compartim la diagnosi que vostè ha fet amb relació a la situació de les persones que estan patint una situació de deute hipotecari important, que significa la pèrdua greu de les possibilitats d'un habitatge. Però el que ens interessa més com a socialistes, i això ho hem dit també en el debat que es va produir el mes de març, és que aquest Govern es doti, aquesta societat tingui els beneficis d'una política d'habitatge que garanteixi el dret a l'habitatge, no exclusivament el dret a la propietat de l'habitatge, que, en tot cas, és una de les parts que podria afectar el dret a l'habitatge. I en aquest sentit hem fet les iniciatives parlamentàries corresponents perquè el Govern actuï per impulsar l'acció de govern en aquesta matèria i pugui donar resposta a aquelles persones que a causa del deute hipotecari han pogut perdre el seu habitatge.

La segona qüestió, important també, tal com deia una diputada anteriorment, és el procediment utilitzat. Vostè ens ha deixat aquí unes frases en què diu que «la porta d'aquest Parlament està tancada», «han passat sis mesos i no han fet res»... Jo li diria, senyor López Tena, que en realitat vostè s'equivoca de cap a cap, de la a a la zeta, quan diu aquestes frases. El procediment es va encetar, és un procediment a partir d'un debat parlamentari que es va produir aquí el 23 de març; la Comissió de Justícia ha assumit aquest tema per delegació de la Mesa del Parlament, i s'ha començat el tràmit de discussió de les tres proposicions de llei presentades per Esquerra Republicana, per Iniciativa per Catalunya i per Ciutadans, de modificacions diverses de l'àmbit legislatiu o de noves propostes de l'àmbit legislatiu, de forma tal que seguint el procediment que està establert pels parlaments autonòmics es pugui enviar la proposició de llei, un cop fet tot el procediment del debat, al Congrés dels Diputats, a les Corts Generals.

I és per això, senyor López Tena, que considerem que el procediment que vostè utilitza és un procediment erroni però que té l'oportunitat, perquè hi haurà un tràmit..., de fet, aquest mes de juliol s'iniciarà ja el tràmit de compareixences de tots els sectors afectats de la societat, començant pels integrants de la Plataforma d'Afectats per la Hipoteca, començant pels ciutadans i les ciutadanes afectats directament, fins i tot per aquells sectors que..., l'altre gran actor, que és el sistema financer. Tots passaran per aquí. Hi passaran els experts de les diverses universitats, hi passaran també els representants de totes les organitzacions socials que tenen una sensibilitat especial o que operen en aquesta matèria, i, un cop s'hagi produït aquest proce-

diment, que jo crec que vostè coneix molt bé però que ha decidit obviar en la seva intervenció, nosaltres procedirem en ponència a discutir aquells textos. I és allà que s'obrirà un període d'esmenes en les quals vostè pot fer les seves aportacions precises en aquest tema.

No entraré en el tema competencial, però, en una lectura ràpida del seu text, vostè cita lleis que justament són d'àmbit, de competència estatal, per dir..., cap d'elles ens dona una solució, també és cert, eh?, però, en tot cas, el que crida l'atenció, quan vostè diu: «en el marc del dret civil català», és que no existeixi en l'exposició de motius de la seva llei ni una sola referència al dret civil català, ni una sola referència.

I el que em fan saber els experts i els assessors del nostre grup en matèria jurídica –aquest diputat és un mestre d'escola; per tant, el tema jurídic en aquesta profunditat no el coneix– és que, en el debat que hi ha entre els experts en matèria de dret civil català per a la reforma del llibre sisè, ningú, cap expert parla d'aquesta qüestió, però en tot cas podria ser una ocasió que es discutís i que s'haurà de discutir en aquesta cambra la reforma del llibre sisè del Codi civil, doncs, que s'hi puguin introduir les reformes que vostè planteja. Però, en tot cas, no he sabut trobar, senyor López Tena, en el seu text, cap referència al Codi civil català, tot i que l'he sentit des d'aquí i, una altra vegada, vostè quan interrogava el president de la Generalitat en aquesta matèria.

Per tant, la porta no està tancada. Però jo tinc la sensació, senyor López Tena, que vostè porta els ciutadans a trucar a la porta equivocada, perquè en tot cas el que podria passar, si prosperés un text d'aquestes característiques, és que entràriem per temes competencials, per allò que diu el 129 de l'Estatut de Catalunya, que està limitat pel 149 de la Constitució, en l'apartat vuitè, doncs, que hi ha matèries que vostè parla aquí que són competència de l'Estat. En tot cas, entenc que de la posició política que vostè sustenta diguin: «Aquestes han de ser les nostres bases.» Però tant les bases de les obligacions contractuals com les ordenacions del registre –article 3 de la seva proposta– són matèria de competència estatal i, per tant, que les han de veure les Corts Generals.

Després dir-li una qüestió també important, a la qual vostè no ha fet referència en la seva intervenció. És un moment..., quan parlem del tema del consum, quan parlem del tema de les hipoteques, del deute hipotecari, i parlem dels drets del consumidor, també hem de tenir present que aquest dret té fonamentalment una vessant comunitària. Aquí el centre fonamental és el tema del que pugui dir-nos i fixar-nos el dret comunitari europeu, que és el dret que regeix en tot allò que fa als efectes del consum.

Vostè és coneixedor segurament que hi ha una proposta de directiva europea en matèria d'hipoteques, sobretot pel que fa a la transparència del sistema financer amb relació a les hipoteques, i que fins i tot el Parlament Europeu té una ponència designada –per cert, el ponent és un diputat espanyol, el senyor Antolín Sánchez Presedo– que veurà segurament a la tardor, un cop es reiniciïn les activitats al setembre,

doncs, un informe sobre exactament el tema del sistema hipotecari i les afectacions a tots els ciutadans de la Unió Europea.

Vostè citava abans, i jo hi he reparat especialment, diu: «Hi ha persones afectades pel deute hipotecari que tenen un bagatge cultural en matèria jurídica molt vinculat a la dació en pagament, perquè a l'origen, als seus orígens, als països dels orígens, les directives..., la normativa jurídica es basa en la tradició saxona i per tant la dació en pagament ja està contemplada.» És evident que ara aquesta normativa europea, aquesta directiva europea, si s'aprova, implicarà, eh?, la subjecció tant del dret espanyol com del dret català en aquesta matèria, i per tant és un tema que també haurem de tenir en compte en el debat. Com que vostè no ho ha citat, jo li ho he volgut recordar, perquè crec que és un dels temes bàsics en la nostra matèria.

Per altra banda, i tornant a insistir que pels socialistes el més important de tot en aquesta matèria és l'execució d'una política pública que garanteixi el dret a l'habitatge, jo voldria recordar a la cambra els passos que el nostre grup ha fet, a més a més del debat, d'allò que constitueix la norma del nostre treball. El president del nostre grup, el senyor Quim Nadal, Joaquim Nadal, s'ha adreçat al president del Govern, eh?, Rodríguez Zapatero, el senyor José Luís Rodríguez Zapatero, justament per manifestar-li com a Grup Socialista l'enorme preocupació que sentim i que hem volgut manifestar en més d'una ocasió per la no-resolució dels temes de les hipoteques i les afectacions i les persones afectades al nostre país. Hem tingut una resposta; alguns passos han començat. Jo, humilment, diré que no exclusivament ha estat a efectes d'aquesta carta, però també ha ajudat en la constitució d'aquesta subcomissió a la Comissió de Fomento y Vivienda del Congreso de los Diputados, perquè hem col·laborat en conjunt, eh?, perquè hi hagués una subcomissió que va determinant algunes conclusions específiques, i que han donat lloc..., i va sortir també en el debat de l'*estado de la nación*, fet al Congreso de los Diputados la setmana passada, i d'allà va sortir una resolució, que és la Resolució número 13, i en aquesta resolució, senyor López Tena, se parla justament de «la atención a los problemas sociales de la vivienda».

Fruit d'aquella resolució, de què en tot cas estalvio als diputats la lectura, però hi ha una sèrie d'elements importants que són la base d'aquestes propostes del Govern de l'Estat que justament divendres passat aprovava en consell de ministres. Un element important –vostè ho ha citat anteriorment també– és el tema de com millorar les garanties per al consumidor en el procés d'execució de la hipoteca; aquí hi ha una enorme coincidència d'experts i de tècnics en aquesta matèria, i, dos, també, i ho diu la mateixa resolució, en com reforçar les polítiques públiques per donar sortida a aquells que no poden, eh?, mantenir el sostre en el qual vivien.

Ho torno a repetir, i acabo la meva intervenció, nosaltres no li podem donar suport, compartim la preocupació que vostè manifesta, però creiem que a més a més el camí està obert en el treball que està fent la Comissió de Justícia amb les tres proposicions de llei,

que continuarem discutint en aquest Parlament en els propers mesos, i que, de ben segur, si obtenim un bon acord, podem donar una resposta a la ciutadania en un tema, com vostè deia, de màxima –de màxima– importància.

De totes formes, sí que deixi'm que li digui que aquesta ignorància del procediment, quasi, jo diria, aquest fet d'obviar un procediment que està en marxa, quasi amb unes certes paraules de menyspreu, de dir «no s'ha fet res», no és el millor camí per aconseguir una solució per als ciutadans i les ciutadanes afectades per la hipoteca. Els veïns i les veïnes, els ciutadans i les ciutadanes necessiten una porta que s'obri i necessiten una resposta eficaç als seus problemes i no cortines de fum.

Gràcies, presidenta, diputades i diputats.

La presidenta

Gràcies, senyor diputat. A continuació, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la il·lustre senyora Llanos de Luna.

María de Llanos de Luna Tobarra

Gracias, presidenta. *Consellers*, diputados, en relación con la Proposición de ley presentada por el Subgrupo Parlamentario de Solidaritat per la Independència sobre la dación de la vivienda habitual en pago de la deuda hipotecaria, el Grupo Parlamentario del Partido Popular expone lo siguiente.

En primer lugar, quiero señalar que este preocupante tema de la dación en pago ya fue debatido en el Pleno del pasado 23 de marzo en el que se tramitaron conjuntamente proposiciones similares, pero mejor elaboradas técnica y jurídicamente, por los grupos parlamentarios de Iniciativa, Esquerra y el Subgrupo Ciutadans. Todos los grupos de esta cámara subscribimos la necesidad de llevar al Congreso de los Diputados una propuesta de modificación legal de esta figura jurídica compleja al estar implicadas diversas e importantes leyes estatales, como son la de enjuiciamiento civil, la Ley hipotecaria, la Ley concursal, entre otras.

Actualmente, se encuentra este importante y preocupante tema en tramitación en la Comisión de Justicia de este Parlament, en donde, con carácter previo a su elaboración, se iniciaran próximamente las distintas comparecencias de expertos y de afectados por las hipotecas solicitadas por todos los grupos de esta cámara, de tal manera que nos expondrán las distintas caras del problema y la repercusión en cada uno de los diferentes ámbitos como son el social, el económico y el jurídico. Comparecerán para informar a los diputados, como decía, afectados por las hipotecas, representantes del mundo financiero, magistrados, profesores, representantes de todos los colegios profesionales, de juristas, etcétera, toda vez, como decía, que se han de abordar diversas reformas legislativas.

Por lo anterior, no entiendo por qué ustedes plantean este tema ahora de forma unilateral cuando se está llevando a cabo de forma conjunta, como acabo de decir. Eso por una parte. Pero es que además esta cáma-

ra, como ustedes saben, carece de competencias. En el articulado de su proposición recogen la imposición y la obligatoriedad de que el acreedor hipotecario tiene que aceptar la propiedad de la vivienda, con lo cual ustedes se están cargando el principio de libertad contractual que inspira nuestro ordenamiento jurídico privado ya desde la época del derecho romano. Desde ese mismo derecho romano y el resto de la tradición jurídica, al menos la occidental, la propiedad siempre ha sido reconocida y calificada como un derecho, pero nunca como una obligación, como ustedes pretenden.

También recogen que la dación en pago unilateral se ha de otorgar en escritura pública, cuestión que me resulta asombroso por dos motivos. Uno, porque, tratándose de un contrato privado ínter vivos de transmisión de la propiedad, como ustedes saben..., que carezca de la voluntad de una de las partes que acuden al notario, en este caso el propietario obligatorio. Y en segundo lugar, me resulta todavía más increíble que un fedatario público como un notario vaya a ser cómplice de esta arbitrariedad.

Me llama la atención que, además del acta notarial, también recogen la necesidad de inscripción en el Registro de la propiedad. Supongo que todas estas formalidades las ponen para intentar dotar de legalidad a una aberración jurídica como la que ustedes presentan hoy en este Pleno.

Por lo que se refiere al Registro de la propiedad, ustedes están obviando que además en ese mismo registro la vivienda hipotecada que quieren transmitir a la fuerza puede tener anotadas otras cargas o gravámenes que sean preferentes a la ejecución hipotecaria. ¿Qué pasa en estos supuestos? ¿El banco también debe quedarse con todos los embargos anteriores y preferentes y por tanto liberan al hipotecado no solo de la deuda hipotecaria sino de todas las deudas que tenga anotadas y registradas?

Quiero pedirles rigor no solo jurídico, sino también político. Ustedes están presentando un papel mojado para un tema tan preocupante, y enormemente, que por eso se encuentra pendiente de elaboración en esta cámara para su posterior presentación en el Congreso de los Diputados. Mi partido, tal como dije el pasado marzo, estamos a favor de hacer un debate responsable y serio sobre este tema, y pensamos que es necesario reconsiderar, estudiar y cambiar determinadas cláusulas, como la cláusula del suelo, los tipos de interés de demora o los actuales seguros de tipos de interés, etcétera.

También debe reformarse la ejecución hipotecaria para que el precio que se obtenga de la venta en subasta de la vivienda alcance el total de la deuda y evitar, como ocurre en la actualidad, y ya se ha comentado por otros ponentes anteriores, que, cuando no hay licitadores y por tanto la subasta queda desierta, el acreedor se la pueda adjudicar por el 50 por ciento de la nueva tasación, lo cual conduce, además de dejar sin hogar a una familia, a que esta siga endeudada de por vida al no haberse saldado la totalidad del préstamo hipotecario.

El Partido Popular hemos presentado en el Congreso propuestas de que la ejecución solo alcance al bien hi-

potecado, también en la línea del comentado aquí artículo 140 de la Ley hipotecaria, ya que en la actualidad, como acabo de exponer, la parte de la deuda no saldada alcanzará a todo el patrimonio presente y futuro del hipotecado.

Desde mi grupo también hicimos una recomendación al Banco de España para que se desarrollara una regulación sobre los tipos de interés de demora en los préstamos y créditos hipotecarios. La semana pasada, en el Congreso de los Diputados, por unanimidad, se aprobó una propuesta de resolución en el debate sobre el estado de la nación pactada por el PSOE, por CiU y por mi grupo parlamentario. Celebramos que el Partido Socialista se haya sumado a nuestras propuestas, ya que al señor Zapatero ha empezado a preocuparle este tema al final de su última legislatura, habiendo desaprovechado siete años en los que cientos de miles de familias han sido arrojadas fuera de sus casas por las ejecuciones hipotecarias, no habiendo tampoco establecido en este tiempo ni ayudas económicas ni viviendas sociales para dar cobertura al grave estado de necesidad creado.

Al Partido Popular sí que nos preocupa la situación angustiosa de estas miles de familias que debido a la crisis y a la pérdida del empleo no están solo siendo despojadas de sus hogares, sino que, además, al seguir endeudados de por vida, están siendo condenados a la marginalidad y a la indigencia.

Por ello, la dación en pago debe tratarse con rigor, con responsabilidad y con seriedad. Es sumamente importante que exista un equilibrio entre acreedores y deudores, así como un estudio del impacto que pueda producir en el también frágil y preocupante sistema financiero.

El Partido Popular comparte la preocupación con las familias que están perdiendo sus casas debido a las cada vez más numerosas ejecuciones judiciales instadas como consecuencia del impago de sus hipotecas. Por esta preocupación nos sumamos también en su día en esta cámara a las propuestas presentadas sobre la dación en pago. Les puedo asegurar que el Partido Popular, al igual que ha venido haciendo estos años con propuestas en el Congreso, va a continuar dando soluciones desde el próximo Gobierno de España y adoptará las medidas legales y sociales para proteger a las familias que por la grave crisis económica y la pérdida de empleo no pueden hacer frente al pago de sus hipotecas.

Muchas gracias.

La presidenta

Moltes gràcies, senyora diputada. A continuació, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula l'honorable senyor Salvador Milà.

Salvador Milà i Solsona

Gràcies, molt honorable presidenta. Honorable consellera, senyores i senyors diputats..., senyor proponent, ja li avanço que el Grup Parlamentari d'Iniciativa per

Catalunya - Esquerra Unida i Alternativa no votarà a favor de les esmenes a la totalitat. I estem d'acord que vostès tenen dret, com tots els grups, a plantejar aquest projecte. Però també li avanço, i crec que és per responsabilitat, que en un tema que causa tanta preocupació social, com la que vostè ha referit i com la que tots els grups hi coincidim, és important que els ciutadans tinguin ben clar de què parlem i no creem, com s'ha dit aquí, també, falses expectatives.

A nosaltres ens mereix molts dubtes des del punt de vista tècnic i jurídic la seva proposició; en canvi, estem d'acord, fonamentalment, en la finalitat; finalitat que, com s'ha dit aquí, aquest grup i altres grups varem tenir, doncs, la satisfacció de poder presentar, i després parlarem de com es tramita, en les primeres sessions d'aquest Parlament.

Vull deixar clar, només, per a les persones que ens segueixen i per als milers de ciutadans que ens han enviat mails, doncs, dient-nos «sobretot, votin aquesta proposició», exactament de què estem parlant. Vostè ho ha explicat, però potser crec que és important interpretar també les seves paraules, almenys com les entenem nosaltres. El que s'està plantejant aquí no és cap solució respecte als problemes de les persones que en aquest moment tenen un contracte hipotecari que s'estigui executant o no; el que es planteja és que s'introdueixi en el dret català una norma per la qual, en un contracte de compravenda d'un habitatge que efectivament sigui habitual i familiar, una de les parts, en un moment determinat, si el té hipotecat, sense necessitat que hi hagi procediment d'execució hipotecària, és dir, sense ni que estigui divent una quota, en un moment determinat, digui: «He decidit tornar la casa.» Però això no és d'aplicació ni pot ser-ho a les actuals situacions d'execucions hipotecàries que estan afectant milers de famílies, ni ens modifica els procediments que hi han actualment, ni tan sols es pot aplicar als que ja van firmar un contracte d'hipoteca amb l'actual legislació.

Això, sens dubte, pot presentar molts dubtes legals, evidentment; la possibilitat de la resolució unilateral del contracte sense conseqüències no és gaire vist, però no serà el nostre grup parlamentari el que vulgui discutir aquestes qüestions, i, com vostè ha dit, en tot cas temps tindriem, en el debat de la seva moció, si no la vol..., al de la seva proposta, si no es vol afegir a la possibilitat d'introduir-ho com a esmenes en les proposicions que ja hi han, de discutir aquests aspectes o de millorar-ho.

Però sí que és important que parlem de les situacions que ara s'estan produint, perquè aquest tema no és veritat que estigui aturat, ni és veritat que no s'estigui fent re. Jo en vull destacar algunes; unes ja s'han dit, i no vull reiterar-ho. Efectivament, el 25, 26 i 27 de juliol aquesta cambra, dematí i tarda, treballarà escoltant fins a quaranta representats de la societat civil, de tots els àmbits, perquè plantegin les seves problemàtiques i diguin la seva opinió sobre les solucions que s'estan barallant. En aquest moment, davant del Congrés dels Diputats hi ha una proposta d'iniciativa legislativa popular, promoguda per segona vegada per la Plataforma d'Afectats per la Hipoteca, per l'Observatori de Drets

Econòmics i Socials, pels sindicats més representatius, per la Confederació d'Associacions de Veïns, pels consumidors i usuaris, per la Taula del Tercer Sector, que per dues vegades la Mesa del Congrés dels Diputats s'ha negat a rebre a tràmit per poder fer una veritable iniciativa legislativa popular, en què la ciutadania pugui expressar-se.

I vull aprofitar aquí per demanar als grups parlamentaris Socialista, del Partit Popular i de Convergència i Unió, especialment després d'haver sentit el senyor Roberto Labandera, amb aquesta capacitat d'influència que encara tenen sobre el Govern –i espero que la puguin tenir durant molts anys amb altres grups–, doncs, que parlin amb els membres de la Mesa –una vicepresidenta és del PSC–, perquè no acceptin aquest frau de llei que està fent un partit ful, que diuen Los Verdes Ecopacifistas del País Valencià, que ha boicotejat la possibilitat que es tramiti una iniciativa legislativa popular, presentant un projecte ful, en el qual no presenta ni pensa recollir cap signatura, per impedir que hi hagi la participació de la societat civil.

Ho diem seriosament. Nosaltres hem fet una carta, la nostra diputada, la senyora Núria Buenaventura, ha fet una carta al president, al senyor Bono, i els demanem, de veritat, que per favor ens ajudin que s'aixequi aquest obstacle. Però hi ha hagut més, hi ha hagut mobilitzacions, i ara ens alegrem de sentir que tots els grups parlamentaris, tant aquí com a Madrid –el Grup Socialista s'hi ha referit, també el Partit Popular–, doncs, expressen sensibilitat sobre aquest tema. L'última referència està en el debat sobre *el estado de la nación*, i les declaracions del senyor Alfredo Pérez Rubalcaba, de les quals voldria destacar aquella pregunta: «¿Por qué los bancos dieron hipotecas a riesgo? ¿Quién tiene más responsabilidad: quien pide la hipoteca o quien la concede? Hicieron hipotecas que estaban al límite y era imposible pagar. Los bancos tienen necesidad de cobrar las hipotecas, pero no pueden hacerlo a costa de la gente.»

Molt bé, benvingut al club, però vull recordar que en la tramitació de la Llei 41/2007, de 7 de desembre, de modificació de la Llei del mercat hipotecari, aquest grup parlamentari i crec recordar que Esquerra Republicana ens vàrem quedar sols quan el que es plantejava davant de l'aparició de la crisi en l'horitzó no eren mesures com les que ara reclamem, sinó mesures per facilitar el sobreendeutament, per fer les hipoteques recarregables, perquè hi haguessin menys controls a les clàusules hipotecàries o no, i ens vàrem quedar sols i ens vàrem sentir dir «retrògrades», «intervencionistes», que anàvem contra l'evolució del mercat, etcètera. Benvinguts al club, bé està rectificar, però que els ciutadans ho sàpiguen: *no todos son iguales*. I, en tot cas, la lluita dels ciutadans, la sensibilitat pública, fan que les forces polítiques rectifiquin les seves posicions i ara n'estiguin amb això. Sí, senyor Rubalcaba, però aquestes mesures que proposa i, per què no?, una que m'ha agradat sentir, una que digués..., tan simple com el procediment d'execució hipotecària, el..., si no hi ha postor, el bé s'adjudiqui pel seu valor de taxació –i en això coincideixo amb el que ha explicat–, que amb més lògica és més just, eh? Es faran taxacions

ben fetes, s'evitarà això, que *dieran hipotecas por encima de su valor* quan la Ley del mercado hipotecario ja deia que no hi podien haver valoracions ni es podien donar crèdits superiors al 80 per cent del valor del pis, i això no es va fer aplicar, i alguna *responsabilidad tendrá también quien estaba en el Gobierno* en aquell moment –veu com també utilitzo el castellà i no passa re?; és una dedicació al Grup del Partit Popular.

Doncs bé, aquestes situacions les hem de tenir en compte, eh? I, per tant, el que cal és que anem de la mà, senyors de Solidaritat per la Independència, i demostrarem que aquí n'hi ha uns que han arribat més d'hora, que vàrem arribar més d'hora, altres que han arribat més tard, però, com ens diuen els evangelis, l'alegria a la casa del Senyor és més gran per a aquells que arriben últims que per a aquells que ja fa anys que tirem del carro. No creem ara aquí falses sensacions que «uns no fent re, nosaltres som purs, nosaltres sí que ho farem bé».

La seva proposta té molt bones intencions i les compartim, també té gravíssims problemes de tipus jurídic i tècnic que evidentment no diré a l'excel·lentíssim ponent de la proposta on són, perquè va aprovar unes oposicions a notaria i segur que ho sap més bé que jo, bastant més bé, però això no treu que nosaltres diguem: endavant amb el debat, portem a la societat això, no creem falses expectatives, això es pot guanyar, però calen mesures d'actuació urgent.

I vull acabar amb això. M'ha agradat sentir la portaveu de Convergència i Unió dir el que nosaltres dèiem en aquest debat sobre les polítiques d'habitatge fa quinze dies: que cal que els pressupostos del 2011 prorrogats, o no prorrogats, els que aprovem ara, tinguin alguna mesura per ajudar els desnonats, per ajudar els que volen..., perquè es mantingui l'Ofideute –se'n recorda, que hi havia una moció que anava sobre aquest tema?–, perquè hi hagin recursos per evitar el desnonament, ni un desnonament, que hi hagi la Generalitat al costat, que hi hagin ajudes... Però aquí consta... –i només cal mirar els pressupostos, i veurem què voten vostès el dimecres 14 en la comissió corresponent–, esmenes que diuen: «Aquestes partides destinades a ajudes per pagar el lloguer, ajudes a evitar el desnonament, que tinguin el complement necessari», no només per pagar els compromisos assolits com a prestació per l'anterior legislatura i a l'anterior Govern, que n'estem molt contents d'haver-ho fet, sinó per atendre també aquestes situacions. Si no, aquesta bona voluntat que diu el Govern, amb molt bon criteri: «Escolteu, les hipoteques ja estan fetes, els procediments executius ja estan, hem d'atendre la gent que es troba a la porta del carrer amb la comissió de llançament, calen recursos...», on són aquests recursos, Grup Parlamentari de Convergència i Unió?, benvolgut conseller d'Economia? Escolti aquesta qüestió que estem plantejant tots els grups de cambra, complementi-ho amb les quantitats mínimes necessàries, i a més amb pagament pluri-anual, per cobrir els programes específics de tipus social, d'evitar desnonaments i de permetre que es pugui ajudar a pagar els lloguers mínims perquè la gent no perdi el seu habitatge. És un petit esforç, poden ser 2, poden ser 3 milions d'euros, entre tots els podem ras-

car, podem fer esmenes en aquest sentit, però creiem que aquesta és una política que ajuda des del punt de vista social, i ajuda també des del punt de vista econòmic, perquè d'alguna manera estabilitza el mercat hipotecari i evita que es produeixin, doncs, més situacions d'abandonament de patrimoni.

En definitiva, el nostre vot positiu o, en tot cas, contrari a les esmenes a la totalitat, i la nostra proposta a tots els grups de la cambra que aprofitem bé les compareixences del 25, 26 i 27 de juliol per escoltar la societat civil, per escoltar les propostes que hi hauran i per aplicar mesures immediates, polítiques immediates de tipus social i de tipus econòmic que ajudin realment a abordar aquest greu problema i que, en definitiva, ens permetin tenir un escenari més favorable.

I una última cosa, una última informació, presidenta. En aquest moment estem passant per tots els grups de la cambra una proposta perquè comparegui –i crec que tots els grups hi estem d'acord– precisament el ponent, el senyor Antolín, l'eurodiputat que està fent la proposta de directiva; el convidarem que vingui aquí a Catalunya i en aquest Parlament expliqui per on van aquestes directives europees, i tant de bo després les puguem transcriure al Dret civil català en el llibre sisè de contractes, que nosaltres estarem totalment d'acord amb aquesta voluntat expansiva del nostre dret civil.

Gràcies, senyora presidenta, honorable consellera, ara a la bancada dels diputats, i... Hi ha hagut algun canvi al...?, hi ha hagut algun decret?, que s'ha firmat algun decret últimament? (*Remor de veus i rialles.*) És que ho deia perquè potser després de la darrera intervenció que hem sentit a la senyora Ribera, potser s'havia produït un canvi ràpid. Però no, suposo que les coses continuen igual.

Gràcies.

La presidenta

Les coses continuen igual, senyor diputat. Sí.

Salvador Milà i Solsona

Sí? No sé si tranquil·litzar-me.

(*Rialles.*)

La presidenta

De moment crec que pot estar tranquil. A continuació té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, el diputat senyor Pere Aragonès.

Pere Aragonès i Garcia

Moltes gràcies, senyora presidenta. Honorables consellers, consellera, diputats, diputades, intervenció per explicar el posicionament sobre la Proposició de llei de dació en pagament de l'habitatge personal familiar hipotecat amb alliberament del deute pendent garantit amb hipoteca i sobre l'esmena a la totalitat que s'ha presentat. Nosaltres donarem suport a la tramita-

ció d'aquesta proposició de llei i, per tant, votarem en contra de l'esmena a la totalitat. Dit això, ho farem perquè estem d'acord amb la finalitat política, amb l'objectiu polític d'aquesta proposició de llei, però també voldrem posar sobre la taula alguns aclariments tècnics i d'aplicació real, si aquesta llei s'acabés aprovant, que ens generen molts de dubtes.

Sobre la finalitat. Els darrers anys, el sistema d'accés a l'habitatge, que era per compra, s'ha fortificat, s'ha anat reduint l'accés a l'habitatge mitjançant el lloguer, i ha estat un accés sobretot finançat amb préstecs amb garantia hipotecària. En el cicle econòmic expansiu anterior, aquest accés a l'habitatge va anar acompanyat d'un augment de preus continuat de manera, doncs, molt alta, aquest augment de preus. Això, combinat amb uns tipus d'interès realment baixos i amb tota una dinàmica especulativa que s'havia generat al voltant del mercat de l'habitatge, va generar que el preu anés pujant però que malgrat això, gràcies al recurs al crèdit, milers i centenars de milers de famílies accedissin a la propietat d'un habitatge, una propietat, tot i això, amb un préstec important de cara a una entitat bancària, però que accedissin a la propietat d'un habitatge amb una situació que només es podia sostenir si aquesta expansió econòmica continuava, si continuaven aquests tipus d'interès baixos i si la dinàmica especulativa de poder considerar en molts casos la inversió per habitatge habitual com una inversió a futurs, d'un bé que podia, doncs, revaloritzar-se en un futur..., si aquesta situació es mantenia. Era una situació excepcional, que òbviament no es va mantenir, i amb l'adveniment de la recessió i de la crisi econòmica ens estem trobant amb una fallida econòmica de desenes de milers de famílies al nostre país i de centenars de milers de famílies al conjunt de l'Estat.

Al costat d'això vam veure que hi havia préstecs que s'adjudicaven per sobre del 80 per cent del valor de taxació, contradient el que estava previst a la normativa, i que, a més, es situaven al costat d'aquests préstecs tota una sèrie de contractes afegits en el contracte de préstec, com els que s'han explicat anteriorment, com les limitacions dels tipus d'interès, les famoses clàusules de sòl, els contractes d'assegurament dels tipus d'interès, els famosos contractes *swap*... Per tant, es va generar tota una bombolla que avui ha rebotat a la cara de desenes de milers de famílies que han vist perdre el seu habitatge.

A més, teníem un marc institucional i normatiu que incentivava que avui ens trobéssim en aquesta situació. En primer lloc, perquè, com s'ha exposat a l'exposició d'aquesta proposició de llei, segons la normativa vigent a l'Estat espanyol davant d'un préstec hipotecari, la responsabilitat del deutor és de caràcter universal i per a tots els seus béns presents i futurs, i no es limita només a l'habitatge hipotecat. I, a més, hi havia una manca de regulació sobre molts aspectes accessoris del contracte, que, un cop passat un temps, com per exemple, doncs, determinades clàusules de carència, etcètera, han acabat incrementant el cost de la quota mensual de la hipoteca.

Per tant, avui el que hem de fer en aquest Parlament, però en què ha d'haver-hi un acord polític i social,

és com organitzem el rescat financer de centenars de milers de famílies que es poden trobar al carrer sense habitatge i, a més, amb un deute que han de continuar pagant amb interessos de demora. Això ho hem de discutir, i caldrà arribar a un acord. Nosaltres proposem la dació en pagament, com ho hem fet a través de la proposició de llei que s'haurà de presentar davant del Congrés dels Diputats si finalment és acceptat en aquest Parlament. Hi han altres mesures: la Comissió de Normativa de l'Il·lustre Col·legi d'Advocats de Barcelona proposava que el creditor només es pogués adjudicar l'habitatge, doncs, com a mínim en el 80 per cent del seu valor de taxació. És una mesura més intermèdia, però, en tot cas, cal trobar-hi una solució.

Ahir, mitjançant la premsa econòmica, coneixíem que la banca s'havia adjudicat 15.000 milions d'euros en actius d'empreses mitjançant la dació, la dació en pagament de diferents préstecs. Veiem que en aquests moments ens trobem en situacions d'aquelles entitats que en diuen massa grans per caure, *too big to fail*, però ens trobem alhora que hi han famílies que potser són massa modestes per entrar en una negociació amb entitats financeres.

Per tant, estem d'acord que es trobi una solució. Per això nosaltres hem proposat –i ja ho vam debatre el mes de març– una proposició de llei per portar davant del Congrés dels Diputats la regulació de la dació en pagament mitjançant la modificació de la Llei d'enjudiciament civil. I, per tant, aquest Parlament sí que ha treballat, excel·lentíssim senyor López Tena, en aquesta matèria. De fet, hi han unes compareixences que seran a final del mes de juliol, en què tots els grups de la cambra, excepte el seu subgrup, han proposat compareixents perquè vinguin a explicar-nos quina és la seva opinió. Per tant, els convidem també a participar d'aquest procediment legislatiu en el futur.

Dit això, nosaltres considerem que hi han algunes qüestions tècniques sobre el contingut d'aquesta proposició de llei que s'haurien d'aclarir. És evident: que el Parlament de Catalunya faci una norma en aquest àmbit, si finalment s'acaba aprovant, produirà un conflicte positiu de competències amb normativa de caràcter estatal. I, per tant, aquí entrem en un escenari de dificultat a l'hora d'aplicar aquesta llei, perquè, evidentment, afectaria la Llei hipotecària, la Llei d'enjudiciament civil, la llei, doncs, que regula el mercat hipotecari, no? I, per tant, creiem que caldria fer algunes millores tècniques importants en el contingut d'aquesta proposició de llei.

El ponent, en la seva exposició, ens deia que ho han fet a partir del dret civil català, que, el títol habilitant, el títol competencial que ens habilita per..., a criteri del ponent, per regular en aquest àmbit és el dret civil català. Però, clar, això no està enlloc a l'exposició de motius. De fet, a l'exposició de motius només es fa referència a normativa de caràcter estatal. I, per tant, si no ho fem, si no ho posem, com a mínim, a l'exposició de motius estem donant moltes facilitats perquè es pugui presentar un recurs d'inconstitucionalitat si finalment s'acaba aprovant.

També, nosaltres considerem que hi han alguns instruments en el nostre dret civil, doncs, en el llibre de drets reals i en el llibre d'obligacions i contractes que hauríem de tractar properament, que ens permetrien entrar en aquest àmbit, sent conscients que després probablement tindríem dificultats a l'hora d'aplicar-ho, perquè automàticament, doncs, per la dimensió d'aquesta qüestió, probablement, ens trobaríem amb un recurs d'inconstitucionalitat contra alguns d'aquests aspectes. Perquè, ho repeteixo, hi ha normativa de caràcter estatal que ho regula. Però, per exemple, el llibre, doncs, de drets reals del nostre Codi civil, regula el dret d'hipoteca. Per tant, aquí podríem entrar, doncs, una modificació legislativa. El futur llibre d'obligacions i contractes regularà el contracte de préstec, amb diferents modalitats. Per tant, aquí podríem, també, entrar alguna, doncs, modificació o incloure mecanismes de dació en pagament com una possibilitat extrajudicial del deutor.

També ens trobem que la proposició de llei fa un mandat als registradors, quan tota la normativa de registres és expressament matèria de competència estatal. Per tant, entenem que, per una banda, pel que fa a la finalitat, nosaltres estem absolutament d'acord que hem d'organitzar..., i caldrà trobar, de la mateixa manera que es fan rescats de països, rescats d'entitats financeres, el rescat financer de desenes de milers de famílies que es veuen afectades per aquesta situació, i que si no es fa, aquest rescat, els acabem abocant a l'exclusió econòmica i social. Per tant, coincidim amb la finalitat. Per això hem presentat una proposició de llei per portar davant de la Mesa del Congrés dels Diputats, al qual reitero la invitació a participar del seu procediment de discussió parlamentària.

Però també és veritat que les propostes que fem en aquest àmbit han de ser molt rigoroses des del punt de vista tècnic, perquè els interessos que estan en joc són molt grans, i, per tant, haurem de ser molt rigorosos perquè no es pugui qüestionar res. I per aquesta raó, nosaltres proposem que, si es tira endavant, hi hagi, doncs, una modificació de la pràctica totalitat d'aquesta proposició de llei, per blindar-la davant de possibles recursos d'inconstitucionalitat.

Tot i això, nosaltres, perquè estem d'acord amb la finalitat, perquè creiem que està bé que es discuteixi i perquè creiem que el dret civil català pot obrir alguna porta, amb moltes dificultats per a la regulació d'aquesta qüestió, donarem suport a la seva tramitació i votarem en contra de l'esmena a la totalitat.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor diputat. A continuació, en nom del Subgrup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula l'il·lustre senyor Jordi Cañas.

Jordi Cañas Pérez

Sí, presidenta. Honorables *consellers*, diputados, diputadas, Ciutadans no va a votar en contra del trámite de esta propuesta, a pesar de nuestras dudas, profundas, dudas jurídicas y legales sobre la propuesta pre-

sentada por el Subgrupo de Solidaritat. Y no lo va a hacer porque entendemos que en un tema tan trascendente y fundamental como este hay que agotar hasta la última posibilidad legal y política para dar una respuesta a una situación que ha llevado a centenares de miles de familias españolas a la pobreza más absoluta. Esa es la realidad.

Yo he escuchado algunas valoraciones de algunos..., del resto de fuerzas políticas, de aquellas que se han manifestado en contra de admitir a trámite la propuesta, que no dejan de sorprenderme. Ignorancia de procedimiento, aberración jurídica, conflicto competencial... —me parece fenomenal que ustedes tengan un problema de posible conflicto competencial, hubiera sido bueno que lo hubieran pensado esto en el último trámite de su legislatura pasada, porque no hubieran aprobado ninguna ley—, cortina de humo... Todo esto está muy bien. Es cierto. Puede ser que haya una parte de aberración jurídica, puede ser que entremos en conflicto de competencias, es posible que haya una parte de ignorancia de procedimiento, pero algo anima a esta propuesta, que es aquello que animó a lo que planteamos la mayoría de los grupos y que está en trámite en este Parlamento, que es intentar dar una solución política a un auténtico drama humano.

¿Cuál es la función de la política? Hacer de lo necesario lo posible. Ésa es. Hay algunos que parece que ignoran que este drama no está por venir, que sucede, que sucede cotidianamente, día a día, desde hace varios años. Situaciones de drama humano intolerable, que esta cámara no puede ni debe ignorar. ¿Se abre un resquicio en una puerta? Pongamos un pie, pongámoslo. ¿Qué hacemos, cerramos la puerta?

Las leyes las hacen los parlamentos. Las modificaciones de las leyes las hacen los parlamentos. Pero claro, los parlamentos hacen leyes, en principio, para el interés general, cuando la actual legislación vigente solo beneficia a una parte de esos contratos, que son las entidades financieras. Porque, claro, está muy bien hablar, y es muy correcto, legalmente, hablar de los contratos, y de la necesidad de cumplirlos, pero hay un problema: es que en estos contratos hay un abuso permanente —permanente— en las condiciones de la relación entre el contratante y, en este caso, el propietario de la vivienda. Se le obliga a unas condiciones draconianas. Recuerdo que hay personas que deben no solo su vivienda, sino que tienen los intereses de demora de más del 20 por ciento, más los gastos judiciales. Una situación que lleva a la exclusión social, a la pobreza permanente, a la «muerte social» a centenares de miles de personas.

Los casos son lacerantes: bancos que al principio, al inicio de la crisis seguían concediendo hipotecas al cien por cien aumentando exclusivamente los avales, incorporando la deuda a los avalistas, generalmente los padres, que pierden también su vivienda. ¿Y ante esto nos vamos a poner estupefactos y puristas? ¡Qué bien! Aquí estamos para corregir las injusticias. Y esta es la mayor injusticia que vive este país a día de hoy, la principal, y hay que hacer todo lo posible —lo posible— porque es necesario. Esa es nuestra máxima obligación.

Y finalizo, presidenta. Hay algunos que tienen hipotecas, hay algunos partidos que tienen hipotecas, pero no con sus votantes, con los bancos, y a ellos defienden. Aquellos que no tenemos hipotecas con los bancos, podemos defender a aquellos que nos dan su apoyo, que son los ciudadanos, porque nuestras hipotecas, las nuestras, las pagamos, y las pagamos defendiendo a los ciudadanos donde corresponde, que es en el Parlamento, y no diciendo una cosa y legislando la contraria.

Gracias, presidenta. Gracias, diputados, diputadas, consellers.

El vicepresidente primer

Gràcies, senyora diputat. També, per fixar posició, té ara la paraula l'illustre diputat senyor Joan Laporta.

Joan Laporta i Estruch

Gràcies, honorable vicepresident. Il·lustres diputats, diputades..., bé, els meus comentaris seran més aviat de caire, doncs, socioeconòmic, atès que, des del punt de vista jurídic, penso que és de difícil aplicació aquesta proposició de llei, no?

En qualsevol cas, estic d'acord amb l'esperit de la proposició, atès que entenc que pretén resoldre un greuge comparatiu que existeix entre famílies i empresa. M'explico: l'aplicació de la Llei concursal permet als empresaris, un cop han perdut l'empresa, doncs, quedar alliberats dels deutes, i, en el cas de les persones hipotecades que pateixen l'execució hipotecària per impagament, doncs, no queden alliberats, quan perden el pis no queden alliberats dels deutes que tenen en mèrits d'aquella garantia personal que s'incorpora als préstecs hipotecaris i al sistema, per tant, de superposició de garanties que tenim a la nostra llei.

Per tant, aquest tractament entenc que és injust. És injust perquè provoca una situació a les persones, doncs, que se'ls ha executat la hipoteca, d'exclusió, com s'ha dit molt bé aquí, d'exclusió social i d'exclusió financera. Per tant, hi han persones que queden endeutades de per vida. I això, amb el comentari que genera, doncs, incentius molt negatius per a l'economia del país, perquè són persones que es troben, doncs, desincentivades per treballar; tenen l'incentiu, aleshores el provoquen, un incentiu favorable a l'economia submergida, i, a més a més, també incentiven l'evasió fiscal.

Entenc, doncs, que l'aplicació de la dació hipotecària, doncs, provocaria que aquests incentius perversos desapareixerien, i en desaparèixer, doncs, el deutor faria net, començaria des de zero, i les seves rendes futures no les hauria d'anar amagant.

Per tant, entenc, doncs, que aquesta proposta de llei no va contra el bancs, el que va és a favor d'intentar equiparar els drets i els deures de particulars i d'empreses. La proposta entenc que també ha rebut crítiques, rep crítiques —la dació en pagament— en el sentit que no es faran hipoteques o que es faran menys hipoteques. Jo entenc que no, entenc que el que es farà és que les

hipoteques no es concediran, doncs, a persones que tenen poca solvència, i, a més a més, el que no faran els bancs serà donar uns crèdits hipotecaris per uns imports excessius. Aquí el que s'acabarà és amb les males pràctiques que ens han dut a la situació actual, entenc.

Respecte al que s'ha dit aquí de l'encariment de les hipoteques, del sobrecost financer..., mirin, entenc que aquest sobrecost financer no repercutirà directament en els compradors, perquè el que es produirà serà, doncs, una reducció del valor de l'habitatge.

Val a dir, doncs, que el meu posicionament, especialment quant a l'esperit d'aquesta proposició de llei, doncs, és a favor de la proposició, perquè, malgrat que és de difícil aplicació jurídica –i ja entenc que difícilment tindrà efectes retroactius i solucionarà els problemes dels que es troben, ara com ara, en aquestes situacions veritablement, doncs, molt perjudicials per als seus interessos–, doncs..., home, crec que és de justícia social, i, a més a més, provoca uns efectes econòmics, com he dit, que no són favorables a l'economia del país. Per tant, el meu posicionament serà a favor de la proposició de llei.

Moltes gràcies.

(Pausa llarga.)

La presidenta

Procedirem a la votació de l'esmena a la totalitat.

Comença la votació.

L'esmena a la totalitat ha estat aprovada per 106 vots a favor, 24 en contra i 3 abstencions. Per tant, queda rebutjada la iniciativa legislativa.

Suspendrem la sessió; la reprendrem a les quatre de la tarda, amb el punt número 13, que és la interpellació. I recordo, ara, que tenim Junta de Portaveus.

La sessió se suspèn a dos quarts de dues del migdia i quatre minuts i es reprèn a les quatre de la tarda i tres minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i el lletrat Miquel Lluís Palomares Amat.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de la vicepresidenta del Govern i titular del Departament de Governació i Relacions Institucionals, i els consellers d'Economia i Coneixement, d'Interior, de Territori i Sostenibilitat, d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural.

La presidenta

Es reprèn la sessió.

Substanciarem el punt 13 de l'ordre del dia, que és la interpellació al Govern sobre el compliment dels acords de la Cimera per a la Reactivació Econòmica del 25 de març de 2011.

Interpellació

al Govern sobre el compliment dels acords de la Cimera per a la Reactivació Econòmica del 25 de març de 2011 (tram. 300-00067/09)

Presentada pel Grup Parlamentari Socialista, té la paraula, per a la seva exposició, la il·lustre senyora Judit Carreras.

Judit Carreras Tort

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, senyor conseller, des del primer dia d'inici d'aquesta legislatura el nostre grup parlamentari ha posat l'accent en la necessitat de fer front a la crisi econòmica que viu Catalunya, des del primer moment vam fer referència a les dificultats dels moments, però també conscients i convençuts que Catalunya està més preparada que d'altres per sortir de la crisi. Ho dèiem el 20 de desembre del 2010, hi havia símptomes esperançadors com ara les exportacions, el turisme o la culminació de grans infraestructures que es començava a tocar, i ho diem avui, quan aquests dies han estat notícia la posada en servei del desdoblament de la C-17 entre Vic i Ripoll o el desdoblament de la C-31 entre Platja d'Aro i Palamós, però calia una acció decidida.

De fet, el mateix 20 de desembre del 2010 vam proposar que la primera mesura del nou Govern fos convocar immediatament una cimera sobre la crisi; vam arribar a un acord per a la investidura del president, i que el primer punt de l'acord fes referència a la lluita contra la crisi no era casual. El punt deia: «En l'àmbit de la concertació social i la lluita contra la crisi cal, en el marc de la cimera sobre la crisi econòmica, impulsar el desenvolupament de l'Acord estratègic per a la internacionalització, la qualitat de l'ocupació i la competitivitat de l'economia catalana, adaptant-lo a la fase actual de la crisi econòmica i assegurant un seguiment parlamentari de les seves tasques i compromisos.» A banda, parlàvem d'estimular l'activitat emprenedora i innovadora, de prosseguir en l'esforç de simplificació dels tràmits administratius per a la creació i ampliació d'activitats econòmiques; parlàvem d'incrementar el paper de l'Institut Català de Finances per tal de millorar el crèdit de les empreses i els autònoms. Com bé deu recordar, la primera moció que va aprovar aquest Parlament en aquesta legislatura també feia referència a la cimera sobre la crisi econòmica.

Permeti'm que després de fer aquest breu exercici de memòria torni al present. Conseller, fa uns dies vam conèixer els resultats del baròmetre del Centre d'Estudis d'Opinió, i una de les qüestions rellevants era, i és, la resposta a la pregunta següent: quins creu que són els principals problemes que té Catalunya en aquests moments? La resposta és aclaparadora: un 68,9 per cent considera que el principal problema és l'atur i la precarietat laboral, i, en segona posició, amb un 40,8 per cent, el funcionament de l'economia.

Aquesta setmana també hem conegut les xifres de l'atur, les xifres de l'atur del mes de juny: Catalunya és la comunitat autònoma en què més va descendir l'atur; ho va fer en 18.948 persones, una caiguda del

3,18 per cent, amb la qual cosa el nombre de desocupats se situa en 576.394 persones.

Com vostè sap, hi ha coincidència general a ser molt prudents a l'hora de valorar aquestes dades de l'atur; de fet, en l'últim any l'atur ha pujat en 139.433 persones, 22.133 aturats més a Catalunya. De fet, la secretària d'Ocupació del Govern relacionava clarament la reducció de l'atur al juny amb la campanya d'estiu del turisme i a subsectors vinculats; va recordar que l'atur també va baixar al juny de l'any 2010 en xifres similars, cosa que no va evitar que el 2010 fos un any molt negatiu per a l'ocupació, i va qualificar de dolenta l'evolució interanual de l'atur: s'ha incrementat en un 4 per cent, amb l'excepció del sector de la indústria. En la mateixa línia s'han pronunciat les organitzacions sindicals, els representants empresarials. Coincidència en la prudència i preocupació pel futur, més enllà de la campanya d'estiu.

Conseller, el Govern ha de reaccionar, ha de governar més enllà de les retallades per reduir el dèficit i més enllà d'elaborar els pressupostos. De fet, no reproduïrem aquí, ara, en aquests moments, el debat pressupostari, però vostè sap la nostra opinió respecte a això, la hi vam dir el primer dia: són uns pressupostos tous amb la crisi i durs amb els més febles.

Conseller, permeti'm que li ho digui, el camí a seguir està marcat, la pauta està donada. El 25 de març de 2011 va tenir lloc la Cimera per a la Reactivació Econòmica. Des del nostre punt de vista es va posar més èmfasi en les qüestions de forma que en el fons, però deixem-ho estar, anem per feina. Es va arribar a unes conclusions, materialitzades en un document, amb un mandat del Govern, i en aquests moments tenim més preguntes que respostes, i per això li formulem aquesta interpel·lació.

Conseller, ens pot explicar quines accions i mesures concretes ha portat a terme el Govern sobre aquesta qüestió fins a dia d'avui? Han passat gairebé quatre mesos, vostè em pot dir que ja han presentat el Projecte de llei òmnibus, per tant, que ja estan treballant en allò que es va acordar a la cimera, i jo li diré que en part és cert, però només en part. Les conclusions de la cimera eren molt clares respecte al contingut que havia de tenir el Projecte de llei de simplificació i reducció de càrregues administratives, ja ho sap: reducció del temps mitjà de resolució, prioritzar la tramitació telemàtica, integrar la pràctica totalitat de tràmits en una finestra única...

Miri, el primer intent, el primer avantprojecte de la llei òmnibus que vam conèixer era un poti-poti de propostes sobre tot tipus de matèries, un abús més que un projecte de simplificació administrativa, però van anar corregint la seva actuació, els ho reconeixem, van ampliar el termini d'exposició pública inicial de set dies fins a quinze dies, i, finalment, després de les converses amb els diferents grups parlamentaris, han dividit la seva proposta en diferents projectes. El Govern ha acceptat el principal dels nostres plantejaments; calia convertir la macrollei en diverses lleis per ajustar-les al principal objectiu: la creació de facilitats per a l'activitat econòmica, l'activitat productiva, la instal·lació

de noves activitats, la simplificació de tràmits i contribuir a crear riquesa. Per tant, li ho admeto, conseller, han reconduït la qüestió; li admeto que estan treballant en aquest punt que reflectia el document de conclusions de la cimera del 25 de març. Però, i la resta?

Conseller, recorda l'acord estratègic? Va néixer l'any 2005, en aquells temps en què l'economia catalana no es trobava en la situació que vivim actualment. Fa sis anys el mercat immobiliari estava en plena efferescència i la liquiditat financera no era cap problema, ben al contrari. No obstant això, el Govern, els principals agents econòmics i socials de Catalunya signaven l'Acord estratègic per a la internacionalització, la qualitat de l'ocupació i la competitivitat de l'economia catalana. Va ser un procés de negociació, de concertació; un any per consensuar un paquet de mesures concretes a executar en tres anys. Previ a la signatura de l'acord, es va demanar opinió a un consell d'experts de reconegut prestigi, una diagnosi dels reptes als quals s'enfrontava l'economia catalana. I aquells moments no eren temps de crisi. En aquells moments, l'informe dels experts ja deia que Catalunya, igual com la resta de països del seu entorn, afrontaria simultàniament la dinàmica canviant de les empreses en una economia globalitzada i la transició d'una economia industrial cap a una economia del coneixement.

Conseller, recorda què deia el document de conclusions de la cimera del 25 de març? Li'n faig memòria. Deia: «L'Acord estratègic per a la internacionalització, la qualitat de l'ocupació i la competitivitat de l'economia catalana, signat en un primer moment l'any 2005, i revisat i novament impulsat per al període 2008-2011, ha estat un bon full de ruta per als anys passats. Lògicament, avui se'n fa necessària una adaptació a la fase actual de la situació econòmica i social del nostre país, però tant les mesures com els compromisos i els mecanismes de participació, seguiment i avaluació continuen sent vàlids. És per aquest motiu que el nou Govern es referma en el compromís de donar-hi continuïtat al llarg de l'any 2011, per bé que amb les corresponents adaptacions.» Com ho tenim, conseller? Com tenim l'adaptació i la continuïtat per a l'any 2011 de l'Acord estratègic 2008-2011 per a la internacionalització, la qualitat de l'ocupació i la competitivitat de l'economia?

Aquest és el nostre plantejament en aquesta interpel·lació, això és el que ens agradaria saber. I per aquesta qüestió, per saber, aprofundir en quines han estat les gestions que ha realitzat aquest Govern respecte a aquesta actualització de l'acord estratègic, per això, li plantejem aquesta interpel·lació, senyor conseller.

La presidenta

A continuació, té la paraula, per respondre, l'honorable senyor Andreu Mas-Colell, conseller d'Economia i Coneixement.

El conseller d'Economia i Coneixement

Molt honorable presidenta, senyora diputada, com vostès ja saben la cimera va representar un intent de

buscar consens i diàleg entre tots els grups parlamentaris i els diferents agents econòmics i socials de cara a encarar el que és prioritari en aquests moments, que és la creació d'ocupació i la disminució de l'atur. Arran d'una moció presentada pel Grup Socialista i de la voluntat del Govern i del president de la Generalitat, que va ser aprovada per unanimitat, es va decidir la celebració d'una cimera per encarar aquesta qüestió. El molt honorable president va considerar convenient que, per emmarcar els eixos de futur de l'economia catalana, el CAREC, consell que assessora el president de la Generalitat per a la reactivació econòmica i que està integrat per persones de reconegut prestigi, plantegés una ponència inicial com a punt de partida. Aquesta ponència, que fou presentada a la cimera, val a dir que és de gran qualitat, i estem segurs que serà el tipus de document que serà un referent cada vegada més significatiu de cara al futur.

Pel que fa al desenvolupament concret de la cimera, cada u en pot fer la seva valoració. Nosaltres creiem que va fer una contribució positiva a marcar temes i marcar línies per a la reactivació de la nostra economia. Si he d'esmentar els resultats de la cimera, esmentaria, per una banda, la continuïtat de l'acord estratègic, del qual, si els sembla, parlaré en la meua pròxima intervenció, i d'una sèrie d'acords a impulsar per part del Govern de la Generalitat, que recordo eren acords en sis grans àrees: la primera, un pla de simplificació i reducció de càrregues administratives per a la ciutadania i l'activitat productiva; el segon, sobre integració i reforma de la formació professional i continuada per adaptar-la al model productiu actual i futur; el tercer, un nou model de gestió de les infraestructures estratègiques; el quart, la racionalització del marc fiscal de l'activitat productiva; cinquè, polítiques de foment de l'ocupació, i, sisè, suport als sectors socials més perjudicats per la crisi.

Sent breu, em permetran que dediqui un minut a cada un d'aquests sis eixos d'acord. Pel que fa al primer, al pla de simplificació i reducció de càrregues administratives, en fi, no diré més, perquè ara li anava a dir que havíem presentat no una sinó tres lleis sota el nom d'«òmnibus». I m'alegra i em satisfà que vostè mencionï que s'està interaccionant d'una manera productiva en el desenvolupament d'aquestes lleis. També podríem esmentar les iniciatives per a la implantació de la finestra única empresarial o les iniciatives que ja s'han pres per a la racionalització del sector públic català, des de la reducció de departaments fins a la reducció d'estructures intermèdies de comandament, la reducció de la despesa en personal, etcètera.

El segon tema, que era la integració i reforma de la formació professional i continuada per adaptar-la al model productiu actual i futur. S'hi ha avançat força. En aquests moments s'ha creat una estructura de comandament únic de la formació professional en què hi ha presència del Departament d'Ensenyament i del Departament d'Empresa i Ocupació. La idea és desenvolupar d'una manera unificada els tres aspectes de la formació professional: la formació professional inicial, la formació professional ocupacional i la formació

professional continuada, és a dir, per a la gent que ja està treballant.

I ja que a mi em correspon també la responsabilitat de Coneixement, vull fer constar que el món universitari hi està molt interessat i també fa el seguiment, i segurament participarà en totes aquestes iniciatives.

Entre els aspectes singulars d'aquesta iniciativa, deixi'm esmentar que tots els estudiants de formació professional faran classes en llengua estrangera adaptada a les seves especialitats formatives –no totes les classes, les que calguin. I també de mencionar que, dintre del projecte, hi ha la implantació de centres integrals de formació.

El tercer aspecte és un nou model de gestió de les estructures estratègiques. Això inclou la reclamació del compliment de les inversions compromeses per l'Estat a rodalies, l'impuls del corredor del Mediterrani –i aquí volem dir que ens preocupen les manifestacions des del ministeri en les quals sembla que l'actitud del Govern central torna cap a l'equidistància entre el corredor del Mediterrani i el corredor de l'Atlàntic; aquest és un tema que hauríem de vigilar i vigilar tots. S'hi inclou, també, la posada en marxa de la primera línia de rodalies entre Martorell i Granollers, línia de rodalies que no passa pel centre de Barcelona. També, la Generalitat va aconseguir que el ministeri compensés la reducció del 5 per cent del preu dels bitllets de rodalies. I, finalment, esmentar que el port de Barcelona s'ha convertit en el primer port a connectar-se amb Europa amb trens d'àmbit internacional.

Pel que fa a aeroports, insistim i negociem per al traspass dels aeroports de Girona, Reus i Sabadell. I estem discutint el nou model de gestió de l'aeroport de Barcelona, que, si acaba bé, els direm que acaba bé i, si no acaba bé, els direm que no ha acabat bé. Confiem que acabi bé. S'està negociant, evidentment –ja han escoltat aquest dematí el conseller– amb Ryanair. També s'ha creat la Taula Estratègica per a la promoció i l'impuls de l'aeroport de Lleida-Alguaire, la Seu d'Urgell i Girona; nous vols a Miami i Sao Paulo, un altre dels elements.

El quart és la racionalització del marc fiscal de l'activitat econòmica. S'ha d'impulsar una reforma de l'impost de societats. Evidentment, això ho hem d'estimular a partir del Govern central. Per nosaltres, els objectius, aquest com la revisió de la Llei de l'IVA i els aspectes que afecten els tipus efectius per a les pimes i els autònoms, tots aquests els impulsem en tots els fòrums en què es participa.

El cinquè element són les polítiques de foment de l'ocupació, que els hauria d'esmentar el programa «Fem ocupació», adreçat als sectors més intensius en ocupació: turisme, serveis personals, energies renovables, hoteleria. És avui en dia ben entès que la creació massiva d'ocupació, a curt termini, vindrà del sector serveis, i, per tant, és important impulsar-lo; evidentment, impulsar també la indústria, però seran els serveis els que tenen la capacitat de creació important d'ocupació a curt termini. Els havia de mencionar també el programa Certic o el portal Feina activa.

Pel que fa als sectors socials més perjudicats per la crisi, estem en un procés de repensar la renda mínima d'inserció perquè compleixi realment el seu paper de protecció als realment desfavorits, no només per la crisi, sinó d'una manera permanent i que, en la mesura del possible, condueixi la gent a l'obtenció de llocs de treball.

Continuarem.

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula la il·lustre senyora Judit Carreras.

Judit Carreras Tort

Conseller, vostè ha fet una valoració de la cimera, una valoració positiva; ha fet un repàs a les conclusions de la cimera –no ha tingut temps per poder acabar aquest repàs. En aquest repàs, per exemple, un petit comentari: vostè parlava de la formació professional. Miri, jo, malauradament, li he de dir que hi han persones que voldrien formar-se i en aquest moment no poden –no poden–, perquè no es convoquen cursos. El Servei d'Ocupació de Catalunya no convoca cursos per a formació de persones que necessiten millorar la seva ocupabilitat.

Ens deia vostè, també, que la creació d'ocupació vindrà del sector serveis. Miri, conseller, estem en plena crisi econòmica, una crisi que es manifesta amb uns nivells d'atur elevadíssims i un estancament profund de l'activitat econòmica. Quines mesures concretes ens proposen, conseller, per a la reactivació de l'economia catalana?

Conseller, el país no es pot permetre perdre temps; no en tenim, de temps per perdre. On són les línies d'impuls i de suport al sector turístic? On són les línies d'impuls i de suport al sector del comerç? Conseller, quines mesures concretes ens proposen per a la creació d'ocupació?

I, respecte a allò que deia el document de conclusions de la cimera sobre obrir diferents línies de treball de manera conjunta amb el CAREC per tal d'analitzar quines són les millors opcions de cara al canvi de model productiu, què ens en pot dir?, què han fet?

El document parla de política energètica, parla de l'aposta per la política industrial –els ho preguntàvem aquest matí. En la seva resposta el president oblidava el que diu el document de conclusions de la cimera del 25 de març. El document que parla clarament de l'aposta per la política industrial. Vostè ara ens diu que a curt termini la creació d'ocupació vindrà del sector serveis. Hi insistim, conseller, i l'aposta per la política industrial?

Des del nostre punt de vista, el Govern no creu que Catalunya tingui futur industrial. El Govern segueix sense tenir una política industrial. De fet, estan desmantellant la política industrial del país. Un exemple, la voluntat del Govern d'eliminar els mecanismes de concertació i de treball conjunt amb el sector, des del Consell de Política Industrial fins a la mateixa Llei de

política industrial. Els ho hem dit en més d'una ocasió: més enllà dels canvis normatius calen canvis de model i cal acompanyar de forma activa aquests canvis. On és l'impuls a una política industrial potent? No cal que ho faci el Govern sol, conseller. Es tracta de la concertació amb el conjunt dels sectors, amb el conjunt dels agents, empreses i treballadors –la concertació que representava l'acord estratègic.

Francament, conseller, ens preocupa moltíssim la situació actual. La majoria d'elements que analitzem ens indiquen que hi ha una paràlisi. Els veiem resignats. Fa un temps el Govern ens deia que «farem més amb menys», i ja li ho dic: en aquests moments no estan fent més amb menys, estan aturant projectes.

Vostès donen per perdut l'any 2011 en la lluita contra la crisi, en la lluita contra l'atur i no aposten per la reactivació econòmica. I ja ens van advertint sobre com enfoquen el futur immediat, l'any 2012. Vostès tenien un mandat clar d'aquest Parlament, la Moció 25/IX. Dins el mes de juny havien de presentar la documentació relativa al compliment dels acords que consten en les conclusions de la cimera per a la reactivació econòmica.

Conseller, compleixi amb el mandat del Parlament, sigui transparent, presenti la documentació que li demanava aquesta cambra.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats, senyor conseller.

La presidenta

Gràcies, senyora diputada. Per replicar, té la paraula l'honorable senyor Andreu Mas-Colell.

El conseller d'Economia i coneixement

Perquè quedi clar, el futur de Catalunya és la indústria i possiblement l'exportació, la indústria altament competitiva i d'alta productivitat. Tothom sap, aquí i als Estats Units, que aquesta indústria crea ocupació, però no massivament ni en poc temps. La creació d'ocupació massiva i en poc temps –i hem de crear ocupació massivament i en poc temps– ve de sectors més tradicionals i dels de serveis. I, evidentment, s'han de fer les dues coses. Però el futur és la indústria, i la indústria de molt alta productivitat.

Deixi'm continuar amb la cimera. Efectivament, un dels encàrrecs de la cimera va ser encarregar al CAREC uns treballs sobre els següents temes: noves vies de finançament en el sector privat; l'aposta per la política industrial; la creació d'un marc específic per a pimes, microempreses i autònoms; millorar els mecanismes de relació entre la recerca, la innovació i l'activitat productiva; el foment de l'esperit emprenedor i aspectes sobre política energètica. Els puc dir que el CAREC està treballant molt intensament en aquests sis temes. Els garanteixo que molt a curt termini veuran els resultats, i que aquests seran d'una densitat i qualitat i creativitat similars als que van ser el document previ presentat a la cimera. O sigui, que això està en camí i ho veuran molt aviat.

També, a la cimera hi va haver un mandat per a la comissió de base parlamentària per a l'anàlisi del pacte fiscal, que, com saben, ja està desplegant-se i ja està en funcionament.

Finalment, permeti'm parlar sobre l'acord estratègic, que, com saben, la cimera va emfatitzar i des del Departament d'Economia i Coneixement estem impulsant. La Comissió de Seguiment de l'Acord Estratègic es reunirà el 14 de juliol –o sigui, dintre de set dies– i està fent el seu... Allí es presentarà un balanç del primer semestre, un balanç de tot el passat que ja es va presentar a la cimera. Ara es farà un balanç del semestre en aquesta reunió de la comissió de seguiment. A final d'any –a final d'any– hi haurà una reunió plenària de l'acord estratègic per fer-ne balanç i també per llançar –això es farà durant l'últim trimestre i primer trimestre de l'any que ve– l'elaboració del proper Acord estratègic 2012-2015. Ens sembla una molt bona metodologia, que hem adoptat i que volem impulsar.

Pensem que tindria sentit que l'Acord estratègic 2012-2015 enllacés amb l'estratègia europea 2020, o sigui, que enllacés bé amb el que s'està impulsant des d'Europa i pensem que grans reptes a encarar serien els següents –encara que, ho repeteixo, tot això es discutirà–: l'ocupació –hem de baixar de forma significativa la taxa d'atur, n'acabo de parlar, és el problema més important–; la innovació; la competitivitat, és a dir, el foment d'una indústria capaç d'internacionalitzar i potenciar l'economia catalana, de situar-la en el món; quart, el suport a la formació de qualitat en totes les seves dimensions; el tema de les infraestructures, la sostenibilitat i la cohesió social.

Però, ho repeteixo, aquests seran temes que hi haurà oportunitat de discutir a la Comissió de Seguiment de l'Acord Estratègic que se celebrarà, ho repeteixo, el 14 de juliol, la setmana vinent, i en el plenari que es faci a la tardor. O sigui que l'acord estratègic segueix el seu camí de manera normal.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, honorable conseller.

Proposició de llei

de modificació de la disposició final de la Llei 28/2010, del 3 d'agost, de modificació de l'article 6 del text refós de la Llei de protecció dels animals, aprovat pel Decret legislatiu 2/2008 (debat de totalitat) (tram. 202-00035/09)

Passem ara al punt 4 de l'ordre del dia, que és el debat de totalitat sobre la Proposició de llei de modificació de la disposició final de la Llei 28/2010, del 3 d'agost, de modificació de l'article 6 del text refós de la Llei de protecció dels animals, aprovat pel Decret legislatiu 2/2008.

D'acord amb l'article 105.2 del Reglament, presenta la iniciativa, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'excel·lentíssim senyor Rafael Luna.

Rafael Luna Vivas

Senyora presidenta... Senyors i senyores, diputats i diputades, públic que ens acompanya en aquest Ple per tractar aquesta proposició de llei, començaré la meua intervenció fent una mica d'història per justificar el motiu d'aquesta proposició de llei que avui presenta el Grup Parlamentari Popular per demanar una moratòria de tres anys abans que entri en vigència la llei que prohibeix els toros a Catalunya.

El dia 28 de juliol del 2010, el Ple del Parlament de Catalunya va aprovar la Llei 28/2010, del 3 d'agost, que modifica l'article sisè del text refós de la Llei de protecció dels animals, aprovat pel Decret legislatiu 2/2008. L'aprovació d'aquesta llei, fruit d'una iniciativa legislativa popular, va incloure una novació legal que inclou el catàleg de les provisions, com són les corrides de toros i els espectacles amb toros que incloquin la mort de l'animal, l'aplicació de les sorts de pica, de les banderilles i de l'estoc, i també els espectacles taurins de qualsevol modalitat que tinguin lloc dins i fora de la plaça de toros. Segons la disposició final de la Llei 28/2010, del 3 d'agost, entraria en vigor a partir de l'1 de gener del 2012, de l'any que ve.

En primer lloc, aquesta proposició de llei que avui presentem no pretén obrir un debat amb referència a la prohibició dels toros a Catalunya, ja que aquest debat es va produir en aquesta cambra parlamentària el 28 de juliol de l'any passat i va ser un debat intens, profund i força interessant, amb una repercussió pública local i internacional sense precedents, pròpia de quan se'ns prohibeixen les llibertats de les persones i afecta directament la cultura i tradició d'un poble.

Aquell debat va culminar prohibint els toros a Catalunya. Davant d'aquest fet, la nostra presidenta del Grup Parlamentari Popular, Alicia Sánchez-Camacho, no va dubtar ni un sol moment a posar en marxa els mecanismes reglamentaris que el nostre grup pot aportar per portar al Tribunal Constitucional aquesta llei.

Estic segur que en aquest Ple que celebrem tornarem a parlar de la prohibició dels toros a Catalunya amb motiu de la proposició de llei que presenta el subgrup parlamentari que demana la derogació de la Llei 28/2010, del 3 d'agost. Tornarem a reiterar novament aquells arguments que al seu dia vam plantejar els diferents grups parlamentaris.

Senyores i senyors diputats, Catalunya avui té 700.000 parats, més del 40 per cent són joves, quatre de cada deu jòvens estan a l'atur. La situació de crisi econòmica afecta la sanitat i provoca el tancament de plantes hospitalàries, quiròfans que a la tarda no funcionen, llargues llistes d'espera, malalts que passen dies en boxs abans d'anar a planta; són alguns dels exemples que avui pateixen els usuaris de la sanitat a Catalunya. També la crisi econòmica no deixa d'afectar seriosament el sector educatiu: no tiren endavant ni es ficaran

en marxa tots els centres que estaven previstos, la restricció de la calefacció a les aules, la permanència dels barracons, falta de condicionament de col·legis..., són també alguns dels exemples de la situació educativa a Catalunya.

Un de cada cinc catalans, com deia la presidenta del nostre grup, avui a Catalunya és pobre. Un 20,4 per cent de la població viu sota el llindar de la pobresa. Cinc de cada mil catalans o catalanes no tenen llar o pateixen allotjaments inadequats. La inversió en protecció social a Catalunya és d'un 17,8 per cent del PIB; mentrestant, a la resta d'Espanya és del 21 per cent. Aquests són els exemples alarmants que avui ens trobem a Catalunya.

És el mateix nou Govern de Convergència i Unió que ha fet palès l'estat real de les finances públiques de l'Administració catalana; una situació que, vostès comprendran, no era coneguda en el moment de l'aprovació de la Llei 28/2010, del 3 d'agost. És aquest, i no un altre, el motiu que fa presentar al nostre grup parlamentari aquesta proposició de llei per demanar una moratòria de tres anys, fins a l'1 de gener del 2015.

En una crisi accentuada com la nostra, que provoca retallades importants i força greus en les polítiques socials dels catalans i les catalanes, no tindria cap sentit i la gent no entendria que el Govern de la Generalitat de Catalunya es permetés el luxe innecessari d'indemnitzar amb cents de milions d'euros la prohibició d'una activitat cultural i econòmica com la festa dels toros a Catalunya. Estaríem davant d'una falta de responsabilitat i ètica política del Govern.

He parlat de cents de milions d'euros que costarà la indemnització si es porta a terme. La prohibició dels toros a Catalunya..., és a dir, estem parlant d'una xifra d'entre 300 i 500 milions d'euros. No és una xifra donada a l'atzar; tampoc és una xifra del tot exacta, però sí un càlcul d'aproximació que es basa en fonaments comptables reals, comprensibles i moderats. Vostès, senyors del Govern, diputats, se poden riure del que estic dient, però tan verídica és aquesta xifra com la que vostès poden tindre com a govern, perquè està feta realment pel sector, que serà el que després els ho reclamarà; un estudi econòmic de la repercussió que comportaria a les arques públiques de la Generalitat la prohibició dels toros, un estudi, i ho torno a dir, econòmic fet pel doctor Vicente Royuela, professor d'econometria de la Facultat d'Econòmiques de la Universitat de Barcelona, amb la col·laboració de juristes i agents econòmics del sector, i que ha estat publicat en diferents mitjans de comunicació i presentat en diferents debats.

Tenim clar que la disposició addicional primera de la Llei 28/2010, del 3 d'agost, de modificació de l'article 6 del text refós de la Llei de protecció als animals, aprovat pel Decret legislatiu 2/2008, recull l'obligació del Govern de determinar la compensació econòmica als titulars de drets afectats per l'entrada en vigor d'aquesta llei en el termini de sis mesos. No hi ha cap dubte que l'Administració pública té responsabilitat financera amb els agents econòmics als quals prohibeix l'exercici de l'activitat econòmica que estem parlant.

Hi ha dos temes a tindre en compte per quantificar aquesta quantitat que abans parlava. Un, el que fa referència al dany causant, és a dir, aquells béns, propietats del perjudicat que serveixen per poder desenvolupar la seva activitat econòmica i l'Administració, en aquest cas, hauria de fer-se responsable dels seus béns i reemborsar a preu de mercat l'agent econòmic afectat. En aquest cas, estem parlant de la plaça de toros de la Monumental de Barcelona, és a dir, del valor del solar, del que és l'edificació i dels mobles de què disposa al seu interior. Si es té en compte que estem referint-nos a una plaça de toros catalogada com un bé d'interès cultural i que està situada dins de l'indret de la ciutat de Barcelona, no és cap «tonteria» dir que estem parlant de cents de milions d'euros. Si per a calcular agafem el procediment habitual per a valorar els immobles i solars, que consisteix a multiplicar per 1,5 el valor cadastral, la xifra resultant estaria al voltant dels 50 i 150 milions d'euros d'indemnització. Si a aquest dany causant apliquéssim el lucre cessant, concepte que fa referència a tots aquells drets individuals que estiguen afectats per la prohibició sense incloure els desitjos de benefici, ens trobem davant d'una activitat que és una llicència i no una concessió, i, per tant, la seva naturalesa és indefinida. Tenint en compte el dret civil català, estaríem parlant de noranta-nou anys, que és el període que s'hauria d'indemnitzar.

Un altre aspecte a tenir en compte és que en aquesta activitat taurina són molts els actors econòmics; i ho torno a reiterar, són molts els actors econòmics. No és simplement el propietari de la plaça: són els taquillers, són els infermers, són els ramaders, són els transportistes, són tota aquella gent que, segons els càlculs que vostès facin com a govern, aniran i li presentaran un recurs al contenciós administratiu, perquè hi tenen el seu dret.

Els càlculs que s'han fet es basen en una xifra d'uns 4 milions d'euros, que sortiria dels 111.060 espectadors que van acudir l'any 2007 a la plaça de toros de la Monumental, a un preu mitjà de quaranta euros. Si això ho multipliquéssim per noranta-nou anys, estaríem parlant de 400 milions. Ara bé, si apliquem el descompte, un descompte i la taxa de descompte a aquests 400 milions, seria en termes reals una quantitat de 253 milions d'euros. És a dir, descomptant un interès del 3 per cent a una inflació del 2 per cent, la taxa real seria d'un 1 per cent. Per tant, la indemnització podria estar al voltant de 300 i 500 milions d'euros.

Vostès, diputades i diputats, pensen per un moment seriosament si avui Catalunya es pot permetre el caprici, sigui la quantitat que sigui, d'indemnitzar amb cents de milions una prohibició de llibertats que no té cap urgència, davant de veritables necessitats que avui afecten el nostre territori i que requereixen la màxima atenció i el treball per poder aportar tota classe de solucions a la gent, als nostres votants, que ens ho exigeixen? Donant i havent de donar una resposta ferma, seriosa, responsable i de sentit comú davant dels problemes econòmics que avui pateix Catalunya. Pensen, diputats i diputades, que si voten en contra d'aquesta iniciativa parlamentària ens convertirien en responsa-

bles d'agreuja encara més la situació econòmica que pateix el país.

Amb informació que tenim de comptes del Govern del tripartit, quant al cost econòmic del que pot costar un exercici d'un hospital al nostre territori, podríem fer una similitud, el que podria passar amb aquests 400 milions d'euros. Doncs, miri, podrien garantir durant un any, conjuntament, totes les despeses que suposen l'Hospital Arnau de Lleida, el Trueta de Girona o el Joan XXIII de Tarragona, els tres a la vegada.

I són xifres, senyor Boada –que li fa molta gràcia–, donades pel mateix Govern amb el qual vostè –queriu tant i tant– té tanta sensibilitat per les qüestions socials, perquè la té –veig el riure que li està produint–, per tant, amb això podria ser, conjuntament, el finançament dels tres; i, si no fossin d'aquests tres, també el que suposa el Clínic de Barcelona.

Pensin els quiròfans que es podrien ficar en funcionament, pensin les plantes hospitalàries que es podrien reobrir, les llistes d'espera que es podrien retallar, la millora de qualitat de vida dels nostres malalts.

Pensin, senyories, els centres educatius que es podrien construir, el fet de mantindre la calefacció de les aules normalment, la desaparició dels barracons, les reformes urgents que requereixen alguns col·legis, contribuir en un manteniment de qualitat de vida.

Pensin... –això els fa mal que els ho diguin, que els ho vagin recordant, perquè aquesta és la realitat; a vostès els és més fàcil el caprici, avui, de llançar per la finestra un munt de diners per pagar una indemnització que no corre cap pressa i que pot esperar–, pensin en la necessitat de mantindre unes polítiques que beneficien la petita i mitjana empresa com a impulsor i creador de llocs de treball.

Si pensem, de debò, en els problemes reals de Catalunya, prioritzant les seues necessitats –aquestes de les quals jo parlava i les que alguns diputats no volen escoltar–, deixant al marge els debats estèrils que no contribueixen a solucionar problemes, sinó a agreujar-los més, estic segur que la responsabilitat política els farà votar a favor d'aquesta iniciativa parlamentària.

Jo els prego, a vostès, que tinguin la consciència que parlem no d'una prohibició –nosaltres ja ho tenim corregut al Tribunal Constitucional–, sinó d'evitar que aquesta despesa es faci en uns moments que Catalunya pateix una crisi econòmica tan important com la que té.

Demano la serietat i la responsabilitat política, perquè aquesta votació sigui un fet en pro del benestar de Catalunya.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

La presidenta

A continuació, té la paraula, per a la defensa de l'esmena a la totalitat, presentada pel Subgrup Parlamentari de Solidaritat Catalana per la Independència, del Grup Mixt, l'excel·lentíssim senyor Alfons López i Tena.

Alfons López i Tena

Gràcies, senyora presidenta. Honorables..., no, honorables membres del Govern, no, il·lustres diputades i diputats, estem d'acord amb els plantejaments que ha fet el senyor Luna, en nom del Partit Popular, quant al diagnòstic, no quant a la solució. Estem d'acord amb el fet que Catalunya en els moments actuals, i en general, sigui quin sigui el moment, no es pot permetre el caprici de donar diners a una persona en concret, perquè és del que estem parlant, tal com s'hi referia ell, que és el senyor Balañá per la plaça de toros de les Arenes, que és l'únic afectat per aquesta matèria –l'únic.

En el que no estem d'acord és en la solució que ells donen. El plantejament és: hi ha restriccions pressupostàries, hi ha un moment de crisi fiscal, hi ha un moment de crisi financera, hi ha un moment de crisi econòmica, hi ha rebaixes, en tots els sentits, en els pressupostos públics de la Generalitat, de les administracions públiques, i, per tant, no es poden dedicar els diners, no es poden destinar els diners a una indemnització d'aquesta mena. Per tant, suprimim el fet que genera la indemnització.

La nostra resposta és una altra i, en aquest sentit, hem presentat una proposició de llei que suposem que allà, pel segle XXIV, es veurà en aquesta cambra, tenint en compte el seu ritme, que és, al contrari del que vostè ha dit..., escolti, és que no existeix aquest dret a la indemnització. Això que és indiscutible el dret a la indemnització..., el que és indiscutible és que no hi ha dret a la indemnització.

Això s'ha establert especialment per la llei espanyola, concretament, està expressament establert en una llei que està vigent des de l'any 92, la coneguda en el ram com la Llei 30/92, la del règim jurídic i administracions públiques i procediments administratius comuns. Quan no hi ha expropiació... –i aquí no n'hi ha cap, d'expropiació–, quan no hi ha expropiació només existeix indemnització quan la llei ho estableix expressament –quan la llei ho estableix expressament–; però no la Llei del règim jurídic, aquesta, aquesta reforma de l'any 2008, per la qual es va suprimir l'excepció del maltractament dels animals que s'havia establert en favor de les curses de braus. Perquè això és el que es va fer, però només perquè la llei aprovada en aquesta cambra ho diu.

Quina és la nostra proposta? Suprimim aquesta disposició. Suprimim aquesta indemnització. Perquè la indemnització no es té per l'ordenament jurídic, ni per l'europeu, ni per l'espanyol, ni pel català –no es té per ordenament jurídic–; ho té perquè aquesta cambra així ho va incloure en la llei que va aprovar l'any 2008. Per tant, suprimim això. Perquè, a més, és un tracte de favor que no s'ha fet mai a ningú. Cap de les prohibicions fetes en matèria, per exemple, d'espectacles respecte a animals, cap d'elles, ni la Llei de protecció dels animals inicial, ni aquesta iniciativa legislativa popular que va donar lloc a aquesta reforma, va establir cap mena d'indemnització: no es va indemnitzar els que feien baralles de galls, no es va indemnitzar els que feien curses de braus en places portàtils, no es va

indemnitzar a ningú. De la mateixa manera que no s'indemnitza els bars i els restaurants, ni les discoteques, pel fet que es prohibeix fumar i, per tant, minva la seva recaptació; ni s'indemnitza els ajuntaments quan canvia la normativa, en aquest cas, d'un to molt menor, que no és una llei, com són: obertures, necessitats, horaris; quan es prohibeix que una discoteca que funciona pugui continuar funcionant, perquè ha d'estar fora del nucli urbà, perquè ha d'estar a una distància determinada, perquè ha de complir una normativa nova, de sorolls, de fums, d'incendis, de tota mena, no s'estableix cap indemnització. Perquè això cal..., hi insisteixo, en la legislació vigent des de l'any 92, cal que la mateixa llei que estableix aquesta normativa administrativa nova, que no és expropiatòria, cal que ho digui expressament perquè hi hagi indemnització. Per tant, el problema existeix.

Perquè vostè ha dit «en aquest moment» –i jo hi afegiria «en qualsevol moment»– «no es poden dedicar indemnitzacions a aquestes matèries». D'acord –d'acord. Però la solució, la que nosaltres proposem, no és dir «això que es faci d'aquí a tres anys» o «això que no es faci mai», que és la proposició de Ciutadans, el que diem és que no s'indemnitzi. Perquè la decisió d'indemnitzar la pren aquesta cambra, incloent-ho o no en la llei; per tant, suprimim la indemnització. Per això estem d'acord amb el seu plantejament.

Aquí, no s'està fent una expropiació de places de bous, no s'està acabant..., concretament, l'única que existeix, no és una concessió administrativa. Si fos una concessió, perquè la plaça fos propietat de l'ajuntament, de la diputació, com ha passat i com passa en moltes altres ciutats, llavors, sí, aquesta concessió administrativa donaria dret a indemnització, perquè acabaria l'activitat abans del seu termini. Però no és una concessió administrativa, és una llicència d'activitats, perquè la plaça és de propietat privada.

El fet d'acabar la llicència d'activitats com a conseqüència d'una reforma administrativa mai dóna dret a indemnització, excepte que es digui expressament en la llei. Doncs... Vostès diuen: «Per acabar amb la ràbia, acabem amb el gos». Nosaltres el que diem és: «Per acabar amb la ràbia, acabem amb la ràbia.» Suprimim la indemnització.

Per això hem presentat una esmena a la totalitat a efectes de..., perquè la solució que vostès donen al problema detectat –i hi insisteixo, que hi estem d'acord però que el problema existeix– no és la solució correcta. La solució correcta és que els propietaris de la plaça de toros de la Monumental, que és de la que parlem reiteradament, estiguin sotmesos al mateix règim que hi ha estat tothom, els que tenien places portàtils, els que tenien *afterhours*, els que tenien bars amb *happy hour*, els que tenien restaurants en els que es fumava, els que tenien totes aquelles activitats d'oci, lúdiques, els que tenien cinemes X, els que tenien cinemes S, els que han de tenir una activitat més llunyana, ara, que la que tenien fins aquell moment, perquè la normativa, ara, estableix que s'ha d'estar a una distància més allunyada de centres escolars, per exemple. Són quotidianes totes aquestes reformes i, en cap d'elles, s'ha establert mai cap indemnització. Si vostè en coneix alguna, si-

gui d'aquesta cambra, sigui del Congrés dels Diputats o del Senat o de qualsevol altra cambra legislativa, en aquest cas, de l'Estat espanyol, li agrairia que m'ho digués, perquè nosaltres no n'hem trobat cap, cap cas en el qual s'hagi establert aquesta indemnització.

Creiem que, en aquest sentit, el Parlament va badar, va incloure una indemnització, que no calia incloure, i, ara, gràcies a la seva proposta, doncs, és el moment de tornar a parlar del tema, però no del tema de la prohibició de les curses de braus, perquè vostès no plantegen això, sinó del tema de si dóna o no..., si la llei aprovada en aquesta cambra ha de donar o no un tractament privilegiat, excepcional i personal a una sola persona al capdavant de tots aquells que s'han vist afectats i que es veuran afectats per modificació de regles de llicències d'activitat i d'usos, per als quals a ningú s'ha indemnitzat mai, mai s'ha inclòs en una llei aquesta norma. Per tant, és l'argument per l'esmena a la totalitat i és l'argument per la proposició de llei que ha presentat.

Moltes gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor diputat. A continuació, per a la defensa de l'esmena a la totalitat, presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'illustre senyor Oriol Amorós.

Oriol Amorós i March

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Luna, permeti'm que li digui, per començar, que la proposició de llei que vostès presenten, avui, aquí, és un engany. És un engany com, de fet, ho és tota la corrida per ella mateixa. I, de fet, li recomano que llegeixi aquest llibre, *L'engany de la corrida*, del senyor Jordi Portabella, que és, aquí, a la sala i, després, si ho vol, n'hi pot donar més detalls. Perquè, clar, vostès han presentat aquesta proposició com si es tractés només d'una qüestió d'un debat de costos, quan al darrere el que hi ha és un debat, també, de caràcter ètic. I jo sí que hi entraré. Deixo per al final els raonaments de costos que vostè ha fet, que no compartim en absolut.

De fet, deixi'm que li digui una cosa: ens ha emocionat la sensibilitat social que, avui, ha exhibit, senyor Luna. I, de fet, compartim bona part..., gairebé tota la sensibilitat social que, avui, vostè ha mostrat. El que em pregunto és per què mai ha mostrat aquesta sensibilitat, per exemple, quan proposa reduir l'impost de successions i el de donacions a les famílies més riques, que, entre els dos, també està vostè proposant una reducció d'ingressos de 400 milions d'euros. O quan demana baixes d'IRPF a les rendes més altes d'aquest país. Quan vostè fa aquestes propostes, aleshores, no hi ha cap sensibilitat social, per què? Perquè vostè, avui, el que està proposant és un pas enrere ètic, és un retrocés ètic.

En aquesta cambra, ara fa poc menys d'un any, es va produir un progrés molt interessant, i em sembla que el caràcter ètic de la política i del que es legisla és especialment rellevant quan estem parlant en un moment

en el qual la ciutadania ens demanda més qualitat democràtica, sentit de fons de la política, caràcter ètic de la política.

Per tant, quan ens oblidem de l'ètica? Quan a vostès els interessa? Si algun gestor de caixes d'estalvis ho han fet fatal, com ho hem vist en algunes caixes estatals, aleshores, no hi ha problema de ficar-hi recursos públics? Doncs, escolti, a nosaltres ens sembla que el caràcter ètic de la política ha d'estar en tots els processos.

Perquè, miri, ara fa un any, nosaltres vam fer un pas molt endavant. I què és fer un pas endavant de caràcter ètic? Doncs, és ser capaços d'empatitzar amb els altres, és ser capaços de defensar el dret de no patir dels altres, d'evitar infligir dolor als altres, i estarem d'acord –n'estic segur, senyor Luna– si aquests altres són els humans, però hi ha un progrés ètic que va més enllà si «aquests altres» l'estenem a tots els éssers vius amb capacitat de sentir dolor. Aquest és el tema de fons d'avui.

I vostè em pot sortir amb aquell clàssic engany –segon engany–, en el qual ens diran: «No, no..., és que no són capaços de sentir dolor.» Doncs, miri, aquest argument que han utilitzat molt sovint els taurins no l'ha utilitzat mai cap torero. És més, li podria passar uns quants testimonis de toreros que ells són molt conscients que només podrien justificar l'horror de la corrida, la tortura que suposa, l'infligiment de patiment que suposa pel motiu del seu suposat valor cultural, i aquí anem al tercer engany: la cultura mai és patiment. Òbviament, l'art pot representar el dolor i pot representar el patiment. De fet, l'art és això: és un procés de representació perquè causa emocions en els seus espectadors, però el dolor i la tortura en si mateixos no poden ser considerats patiment.

Vostès també han utilitzat sovint l'element identificatiu o cultural que suposa aquesta horrible tradició. Jo li diré que això no ens significa res; els espanyols, els catalans, els francesos aficionats a la tauromàquia no tenen res d'especial, diferent d'altres humans. Ha estat tan estesa la pràctica de diferents tradicions que causen i infligeixen dolor als animals que no té res d'original. El que sí té d'original és que, en aquells països on la Il·lustració va arribar una mica més tard, on l'absolutisme es va prolongar unes quantes dècades més o, fins i tot, segles, en aquests països ha durat més temps, hem trigat més temps que féssim aquesta evolució en positiu del caràcter ètic de les normes que ens relacionen.

Fixi's vostè que el doctor Robert, alcalde de Barcelona, el 12 de febrer de 1901, ja demanava la prohibició d'una tradició tan horrible basada en el patiment dels altres, en aquest cas, uns altres que són mamífers superiors, és a dir, que tenen un sistema nerviós molt semblant al nostre i una capacitat de sentir el dolor pràcticament idèntica entre tots els mamífers superiors. Això demanava el doctor Robert el 1901.

Cent deu anys després, Catalunya va fer aquest pas endavant. I vostè avui ens proposa fer un pas enrere, i amb una altra fal·làcia, que l'ha fet servir al mig dels seus arguments, ha dit: «aquesta prohibició de lliber-

tats». Llibertats? Tenim la llibertat, senyor Luna, de causar dolor als altres? Existeix, aquesta llibertat? Perdoni, la llibertat –i el nostre partit, Esquerra Republicana de Catalunya, és un partit que en tota la seva història s'ha caracteritzat fonamentalment per la defensa de la llibertat– és la capacitat de decidir sobre la pròpia vida i sobre els propis projectes, amb un límit, molt senzill d'entendre: no afectar la llibertat dels altres. Vostè és partidari de la llibertat?, vostè és partidari que puguem decidir en aquesta cambra tot allò que afecta la vida dels catalans? Aleshores sí que el creuré com a defensor de la llibertat. Però si vostè defensa una llibertat que afecta els altres en un aspecte fonamental, com és sentir dolor..., i vostè podria tenir aquesta visió tan antiga i tan antropocèntrica de dir: «No, és que aquests altres, són animals.» No, els altres, en aquest cas, són éssers vius amb capacitat de sentir dolor, la mateixa que vostè i que jo, exactament la mateixa. I, per tant, aquesta idea de la llibertat, de creure que la llibertat inclou el dret a abusar, a posar-se per damunt de la llibertat dels altres, permeti'm que li ho digui, però no s'aguanta per enlloc.

I vaig al tema que vostè ens volia presentar com a únic i central de la seva exposició, com si no estigués defensant una idea de llibertat errònia o un retrocés ètic, que és la suposada gran indemnització. Vostè s'ha lleigit la llei, no?, i la llei diu que la Generalitat ho determinarà prèvia audiència. Vostè de quin costat està? En un suposat litigi, aquesta llei que vostè proposa... Imagini's que tinguéssim la mala pensada de fer-li cas, i una llei del Parlament de Catalunya, en la seva exposició de motius, ja digués que a un privat li hem de donar una determinada quantitat. Vostè és un irresponsable, un absolut irresponsable! Està perjudicant els interessos de la Generalitat, està establint un precedent que qualsevol litigant podria utilitzar! Imagini's que això fos llei, que el que vostè ha proposat fos exposició de motius; però vostè s'imagina una llei que digui: «És que a *fulanito de tal* li donarem tants diners»? Però, vaja, la veritat és que vostè ha trencat precedents; això no s'havia vist mai, senyor Luna.

Per tant, vostès, primera pregunta: de quin costat estan? Dels comptes públics, aquests que li feien patir tant i que ha fet una intervenció tan ben teatralitzada, de sensibilitat social? O està a favor d'un privat molt concret? Primer engany, per tant, en la seva proposició.

Escolti, és la Generalitat qui ho haurà de determinar. Per tant, correspondrà a la Generalitat determinar-ho. I com ho determinarà? Home, doncs, haurem d'avaluar el lucre cessant, si es dona el cas. En primer lloc, ja se li ha dit aquí: en molts cessaments d'activitats que hi ha hagut, previs, relacionats precisament amb animals, no hi ha hagut cap indemnització. Quan es van prohibir les baralles de galls, les baralles de gossos, qualsevol tipus d'espectacle d'apostes amb animals, no hi ha hagut cap indemnització –no hi ha hagut cap indemnització.

Però segona qüestió: imagini's que el litigant, gràcies a suports com el seu, amb precedents com el que avui aquí estableix, allega dret a indemnització. Parlem-ne una miqueta, parlem de trets econòmics. Perquè, es-

colti'm, la nostra humil opinió, fent una mirada, per exemple, a les xifres que han sortit publicades a l'ABC, a *El País* o a la *Revista d'Estudis Econòmics*, en un article, per cert, que trobarà en el web dels Ganaderos de Lidia Unidos, eh?, la patronal de les corrides –ja després li donaré la cita–, nosaltres, veient això, diem: escolti, aquí no hi ha dret a cap indemnització, però ni de lluny, perquè, escolti, la veritat és que els propietaris de la Monumental poden sortir clarament beneficiats per la Llei 28/2010.

Mirin, sap vostè que el mateix Grup Balañá, el 2006-2007, es va dirigir a l'ajuntament –i surt publicat a *El Periódico* i a *El País*, per posar-li'n dos exemples, eh?– per dir-los que perdien en cada corrida vint-i-quatre mil euros? Ho sap, vostè, això? S'ha repassat les cròniques taurines de l'ABC de la darrera temporada? Jo sí que ho he fet. I sap que en totes elles es parla d'una ocupació de la plaça d'entre un terç i un quart? Perquè vostè ha donat unes xifres d'una temporada en què hi havia José Tomás, eh? I una cosa era abans de José Tomás i una altra després. I, per tant, escolti, si vostè es mira la darrera temporada, les xifres són patètiques.

Vostè ha sentit parlar d'una qüestió que es diu «cost d'oportunitats»? Perquè, clar, si al Grup Popular no se li acudeix cap idea per fer en una hectàrea tan valuosa de l'Eixample, tocant a les Glòries, zona amb tant de futur, amb milers de metres quadrats, al centre de la ciutat, no se li acut cap activitat econòmica més rendible que aquella que només obre catorze dies l'any, amb una ocupació de plaça entre un quart i un terç, i no se'ls acut res més, senyors, no es dediquin a la política, i molt menys a la política econòmica, perquè, és clar, d'idees per fer més rendible aquell espai, n'hi han a milers –a milers–, i compatibles, per descomptat, com han de ser, amb l'interès públic. Perquè més que parlar d'indemnitzacions el que haurem de veure és la tributació i la quantificació real de les plusvàlues de què un particular es beneficiarà gràcies a la Llei 28/2010.

Per tant, escolti, aquí no hi ha dret a indemnització, no hi ha precedent d'indemnització, vostès ens volen enredar, han estat deslleials amb l'interès públic, perquè volen inflar-lo i jugar en contra de l'interès de la Generalitat, i, per tant, escolti... I, a més, fixin-se què ha fet el grup propietari amb d'altres places que tenia: però si les ha anat abandonat totes! –les ha anat abandonant totes. Amb quina credibilitat pot dir: «No, no, jo és que aquí guanyava diners», si un grup que té origen precisament en l'activitat taurina avui es guanya la vida amb una altra cosa molt diferent i tota l'activitat taurina l'ha anat abandonant gradualment? Per tant, senyor Luna, escolti, aquest argument no s'aguanta de cap de les maneres.

Com tampoc s'aguanta de cap de les maneres... Fixi's en una altra qüestió: vostè sap que la darrera temporada el grup propietari de la Monumental ja no gestiona les corrides i que les va donar a gestionar? S'imagina per què un grup que tota la vida..., i que va néixer amb aquesta activitat ho va deixar de fer? Es que donaven un gran resultat? Vostè creu que algú que té un negoci que funciona molt bé el dona a un altre?

Miri, senyor Luna, jo no sé què ha vingut vostè a defensar avui aquí, però, per descomptat, l'interès de les arques públiques, no.

I vuitè engany d'aquesta proposició de llei: escolti, les corrides no són una activitat econòmica de rendibilitat social forta, sinó que és una activitat econòmica fortament subvencionada, que en lògica econòmica ja hauria deixat d'existir fa temps. Miri, en les subvencions de ramaderia per cap de bestiar, que en termes generals ens semblen bé però que la reforma de la PAC del 2003 els resulta clarament beneficiària, perquè ho vincula molt més a superfície que no pas a nombres..., a les explotacions extensives. Subvencions d'ajuntaments, molts d'ells governats per vostès en altres comunitats autònomes, subvencions de comunitats autònomes, subvencions de diputacions a les places de toros, al seu manteniment, al funcionament, a les inversions, compres d'entrades massives per part d'entitats, per part d'administracions que vostès governen. Saben per què a la Monumental no n'hi han, de toros criats a Catalunya? Això no ho deu saber, tampoc. Doncs, miri, no n'hi han, de criats a Catalunya, perquè la cria dels toros de *lidia* és fortament subvencionada fora de Catalunya i no pas a Catalunya.

Per tant, és una activitat econòmica, perdoni, que és un engany de dalt a baix; en lògica econòmica s'hauria acabat fa anys. I li recomano una lectura final, gens sospitosa: vagi vostè al web de Ganaderos de Lidia Unidos, la patronal del sector, on trobarà l'estudi d'«Economía de la ganadería de lidia en España» –es titula així–, publicat en el seu moment a la *Revista del Instituto de Estudios Económicos*, on podrà llegir textualment: «L'ingrés principal procedeix de la venda d'animals de *lidia* i de les subvencions de la política agrícola comuna. Si s'estableix la diferència entre ingressos bruts i costos totals de la producció, es pot dir clarament que la rendibilitat econòmica de la ramaderia de *lidia* és negativa o, en el millor dels casos, nul·la, si s'hi inclouen les subvencions que rebem de diverses administracions per aquest tipus de producció.»

Per tant, vostès avui aquí han vingut a presentar un engany. No ens enganyin més, i deixin viure els toros en pau.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per a la defensa de l'esmena a la totalitat, presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre senyor Josep Rull.

Josep Rull i Andreu

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, ja els avanço que aquest portaveu no exhaurirà el temps que té concedit per defensar la nostra esmena a la totalitat, bàsicament perquè aquest debat ja l'hem tingut, i l'hem tingut pràcticament durant tot un any. Aquesta llei ha estat una de les lleis més intensament debatudes en seu parlamentària, amb un nivell de compareixences altíssim; amb una confrontació democràtica de plantejaments, diguem-ne, que va hono-

rar en el seu moment aquest Parlament; amb una feina –per bé que era una llei relativament breu– en ponència que va abastar tot els temes, i especialment i d'una manera molt concreta aquest tema dels drets «indemnitzatoris» que es poguessin plantejar.

De fet, l'article sobre el qual vostès volen sustentar aquesta proposició de llei –i se'n recorda perfectament– va ser objecte de debat, de veure quin era el nivell de concreció que havia de tenir i si havíem de fer referència al dany emergent, havíem de fer referència al lucre cessant o el que vam fer finalment, que va ser un plantejament prou genèric per tal de donar marge a la Generalitat de Catalunya per poder-se acollir al millor règim indemnitzador possible en cas que aquest s'hagués de derivar. Aquesta va ser l'opció a la qual tots plegats, com a mínim la majoria que va donar suport a aquesta llei, doncs, vam posar sobre la taula.

I, per tant, vostès el que ens demanen, amb uns arguments que són perfectament qüestionables, i amb tota cordialitat, senyor Luna, des d'un punt de vista de rigor tècnic i jurídic, jo crec que molt febles, aquests són els arguments que en el seu moment ja es van posar sobre la taula, ja es van debatre. I, per tant, no té massa sentit que un any després, només un any després, vostès ens vinguin amb unes dades que no es van posar sobre la taula, que vostès no van plantejar.

Per tant, aquest és un primer argument pel qual el nostre grup parlamentari no donarà suport a aquesta proposta –proposició de llei–, com tampoc a la que després es plantejarà de la mà de Ciutadans, que el que volen és tornar a reprendre novament el debat. Per nosaltres, tot i que tenen naturalesa diferent, les dues propostes –proposicions de llei–, creiem que és tornar a obrir un debat que va ser àmpliament, diguem-ne, dut a terme, àmpliament concretat. Per tant, aquest és un primer argument.

Però el segon..., del que quedem francament esglaiats és, hi torno a insistir, del poc rigor tècnic i jurídic que tenen les dades que vostès han posat sobre la taula. És a dir, el mateix marge d'error de 200 milions d'euros, de dir: «No, la indemnització pot anar entre 300 i 500 milions d'euros, no?, entre mil i dos mil», diguem-ne, aquest marge, aquesta forquilla de dos-cents, jo crec que desacredita ja d'entrada el plantejament que posen sobre la taula.

Ignoren un element que és bàsic, que és essencial, que algun portaveu anteriorment s'hi referia: aquí no estem parlant d'una expropiació, d'un bé immoble amb capacitat de generar activitat econòmica. Perquè l'element clau és d'on provenen els ingressos que es puguin suscitar arran de l'explotació de la plaça de toros Monumental. La major part d'aquests ingressos vénen derivats d'activitats relacionades amb la tauromàquia? No. És a dir, les activitats que són més rendibles són aquelles que no van vinculades a la tauromàquia, són aquelles que van vinculades, per exemple, a l'àmbit dels circs o d'una manera més evident, més important, a l'organització de concerts.

Per tant, aquesta llei no impedeix que el titular d'aquest bé, en aquest cas la plaça de toros Monumental, pugui dur a terme una explotació de caràcter eco-

nòmic amb molt més potencial fins i tot que aquest, i des d'aquesta perspectiva, en base a aquest argument, és evident que la indemnització de la qual eventualment podríem parlar –i subratllo «eventualment podríem parlar»– no es xifraria de cap de les maneres en milions d'euros, sinó, com a molt i en el pitjor dels casos, en milers d'euros.

Per tant, la part essencial del seu discurs queda absolutament desacreditada des d'aquesta perspectiva. Vostè aquí ens ha vingut a plantejar un discurs amb un cert component sentimental, que ha apel·lat a valors i a arguments que no se sustenten en absolut.

I, per tant, aquest és el segon argument pel qual nosaltres –i aquí sí, senyor Luna– volem rebatre molt contundentment els seus arguments. No espantin la ciutadania, no donin arguments que no són vàlids, que no se sostenen, hi torno a insistir, ni tècnicament ni jurídicament. No s'està parlant d'indemnització necessàriament, ni, en cas que hi hagués indemnització, d'un nivell d'indemnització en els termes que vostè està plantejant. Per aquest argument, que és bàsic, que és determinant: que a aquesta plaça de toros, per bé que, diguem-ne, no s'hi pot fer..., no s'hi podria fer cap operació urbanística, en el sentit que no es pot enderrocar, perquè, vostè, tal com ha dit, és un patrimoni protegit, sí que s'hi poden dur a terme altre tipus d'activitats econòmiques.

Quan hi van haver les diverses compareixences, aquesta va ser la pregunta clau: d'on vénen bàsicament aquests ingressos? I l'argument, en darrera instància, que vostè planteja, d'aquesta indemnització que es pogués traslladar en virtut del lucre cessant fins a noranta-nou anys endavant, ens portaria a l'absurd, per exemple, de fer-li la següent pregunta. Bé, vostè diu: «Ho hem d'indemnitzar tot: hem d'indemnitzar el valor dels toros que sortiran a la plaça, hem d'indemnitzar el preu dels toreros i les seves quadrilles, hem d'indemnitzar els costos relatius a les taquilles, a la vigilància, a la neteja.» Senyor Luna, a quin torero cal indemnitzar pels ingressos que deixarà de percebre l'any 2109? Perquè vostès el que ens estan dient amb el seu argument és que l'any 2109 –no m'equivoque, 2109– l'eventual Govern de la Generalitat de Catalunya –que esperem que a aquella època no sigui una comunitat autònoma, sinó una altra cosa–, doncs, aquell Govern –aquell Govern– haurà de pagar la indemnització a aquells toreros que encara no han nascut ni remotament saben que seran toreros.

Permeti'm que ho porti a l'absurd, però vostè el que ens està plantejant és exactament això; és, diguem-ne..., estan forçant un precepte concret del dret civil català fins a tal extrem que el porten a l'absurd. I, per tant, des d'aquesta perspectiva, evidentment, nosaltres ens pensàvem que aquí parlaríem en uns termes, diguem-ne, més consistents. No hem tingut la possibilitat de fer-ho en aquests termes.

Per tant, resumeixo molt ràpidament els arguments de Convergència i Unió. Primer, no té massa sentit que tornem a obrir un debat que ja vam dur a terme amb totes les seves parts. Segon element, quan vam debatre aquest precepte concret, que donava eventualment la

possibilitat d'explorar drets «indemnitzatoris», érem molt conscients d'allò que fèiem i vam buscar el redactat que tingués el mínim perjudici per a l'Administració de la Generalitat, per al Govern de la Generalitat, que és qui haurà d'administrar aquesta llei. I, en darrera instància, en cas que hi hagués indemnització, el que és segur que no és vàlid són els arguments, aquests grans números que vostè planteja, que intenta que penetrin a l'opinió pública catalana, però que evidentment no se sustenten absolutament per enlloc.

Per tant, en aquest cas, sí que presentem una esmena a la totalitat amb tota la fermesa i amb tota la contundència, esmena a la totalitat, perquè no hi ha cap dels arguments que vostè hagi posat sobre la taula ni que nosaltres puguem compartir..., i hi torno a insistir amb tota cordialitat, senyor Luna, ni creiem que tècnicament, jurídicament i políticament puguem haver de valorar i puguem tenir en compte.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor diputat. A continuació, per a la defensa de l'esmena a la totalitat, presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula l'il·lustre senyor Joan Boada.

Joan Boada Masoliver

Gràcies, senyora presidenta. Senyores diputades, senyors diputats... També vull saludar les persones del públic que varen fer una tasca importantíssima per portar una iniciativa legislativa popular aquí, que va aconseguir que, d'una manera molt responsable, aquest Parlament, doncs, acabés definitivament, a partir de l'1 de gener de l'any que ve, amb les corrides de toros aquí, al nostre país, en l'única plaça que quedava. Benvinguts una altra vegada, aquí, en el Parlament, i gràcies una altra vegada pel seu esforç que ha permès que aquest Parlament, doncs, una vegada més, actuï amb plena dignitat.

Jo faré com el senyor Rull; jo tampoc parlaré... –per aquesta vegada, només, eh, senyor Rull?–, jo tampoc parlaré de..., una altra vegada tornar a reprendre el discurs que es va fer. Com ja he dit, va ser tota una discussió importantíssima, una discussió que va permetre a tothom parlar, raonar aquí, en aquest Parlament, dir quines són les seves postures, quina és la seva posició, sempre des del respecte, sempre des del diàleg, i això va comportar que es prenguéssin aquesta decisió, plenament ètica, d'aquest Parlament de Catalunya, i de la qual jo personalment i el meu grup parlamentari ens sentim molt orgullosos, i com molts i molts i molts ciutadans i ciutadanes.

És clar, ara, la proposta que ens porta el Partit Popular, que, en teoria, vol ser una proposta de tipus social, com ja ha argumentat el senyor Luna, pot tenir aquesta part social, no?, però en algun moment determinat quasi m'ha donat la sensació que, si l'arriba a escoltar alguna d'aquestes agències mafioses de qualificació,

Moody's, o Standard & Poor's, o tots aquests, quasi ens pot imposar, a Espanya, mantenir la corrida de toros per sortir de la crisi, perquè semblava que l'única responsable de la situació de crisi que hi ha en aquest país és si hi ha un dret «indemnitzatori» cara a aquest senyor que gestiona la plaça de toros.

Miri, no ens pot enganyar, senyor Luna, no pot enganyar la ciutadania de la manera que ho ha fet, perquè, si veritablement en aquest país en aquests moments hi ha una situació de crisi, no és a causa de la corrida de toros, no?, ni als drets «indemnitzatoris». Si en aquest moment hi ha una situació, com vostè ha dit, de tancament de quiròfons, de cues a les intervencions sanitàries, de menys escoles, de restricció de la calefacció a les escoles, això és perquè hi ha una decisió política d'un govern de Convergència i Unió que ha pres una decisió de retallada pressupostària de bona part dels temes socials, i que aquesta retallada pressupostària es consolidarà en els pressupostos del 2011 que vostès, el Partit Popular, hi donaran suport. En què quedem? Si precisament són aquests pressupostos els que provocaran aquesta situació, perquè és una decisió política decidir quina és la quantitat de diners que s'inverteix en despesa social i quina, en altres coses. I vostès, conjuntament amb Convergència i Unió, han pres la decisió política de destinar 1.200 milions menys d'euros que l'any passat en despesa social. O un 30 per cent menys en habitatge públic. En allò que vostè deia que era necessari perquè molts ciutadans i ciutadanes tenen dificultats per accedir a l'habitatge, doncs, hi ha hagut una retallada del 30 per cent. Home, vol dir que la situació socioeconòmica del nostre país, que és complicada, no me la passi a donar-ne la culpa al fet que hi haurà un dret «indemnitzatori» de no sé quants milions d'euros! És una responsabilitat i una decisió política d'un govern de dretes que ha pres aquesta decisió. Punt. Però és que el que no pot ser és que ara també carreguem la culpabilitat d'aquesta situació a aquells que varen impulsar que s'acabessin les corrides de toros en aquest país i al seu dret «indemnitzatori». No és aquesta. Llavors no podem fer aquest discurs, perquè és enganyar la ciutadania, i la ciutadania el que necessita en aquests moments menys és que l'enganyin.

Però és que –i el senyor Amorós també hi ha fet referència; jo ho tenia apuntat aquí–, escolti, hi ha una altra manera de sortir-nos-en, d'aquesta situació, i en la discussió pressupostària els ho hem dit: «Escoltin, augmentin els ingressos!» Eh que tenim un problema que no hi ha prou ingressos per a les despeses necessàries d'aquest país? Proposta: augmentin els ingressos, facin..., fem una política fiscal i una contenció de la despesa concreta que ens permeti recuperar els diners que no s'han ingressat a causa de la crisi econòmica, bàsicament immobiliària, a través de no treure l'impost de successions i donacions, no retirar, com han retirat vostès, l'impost de patrimoni, un impost sobre fiscalitat ambiental, un impost sobre les grans fortunes..., tots aquells sectors que precisament han tingut un paper protagonista en crear aquesta situació de crisi, perquè també hi participin a través d'un esforç fiscal. Ja no estariem parlant dels milers d'euros que suposadament s'haurà de donar als senyors gestors

de la plaça Monumental. Estem parlant de coses importants. Doncs, si parlem de coses importants, centrem-nos. Si volem parlar de coses anecdòtiques, com és la indemnització, fem-ho, però no barregem una cosa amb l'altra, perquè el que no es pot dir als ciutadans que pateixen en aquests moments una situació de crisi tan important al nostre país és que depèn de si paguem o no paguem al senyor Mantilla o al senyor Balañá, o a no sé qui li toca cobrar, si és que cobra, perquè, si no, hi insisteixo, estem retallant, estem enganyant la gent, i a mi em sembla que no és «preceptible» aquí ni avui ni mai.

L'altra: podem entrar en les qüestions tècniques. Jo només hauria entrat en les qüestions tècniques, senyor Luna, si vostè no m'hagués fet aquest discurs pretesament social, que no ho és, ni de bon tros, no?, perquè en el fons, doncs, hi ha altres raons. Però sí, en les qüestions tècniques, que també el senyor Rull n'ha parlat, i em sembla que tots n'hem parlat. Sí, és difícil pensar que pot tenir un dret «indemnitzatori» de 300 o 500 milions d'euros una activitat que té pèrdues, no? Ja ho deia, em sembla que hi havia, que tenia pèrdues el 2007 de 24.000 euros a cada corrida. Mare meva! Doncs, si ja perd 24.000 euros, estarà content que no facin corrides i que els les traguem. Jo crec que estarà agraït; en el fons, jo crec que està agraït, el senyor Mantilla, que no hi hagin corrides de toros, perquè deixarà de perdre aquests diners, perquè perd diners! Em sembla que diumenge passat feien un festival també de toros amb cavalls, bé, que els cavalls eren..., bé, en fi, ja saben què vull dir, no sé com es diu exactament, però en tot cas no hi havia ni una tercera part, no hi havia ni dos o tres mil persones. No sé quant deu costar tot això, però costa una barbaritat. Està content, n'estic convençut, que li traguem, gràcies a aquesta llei, doncs, aquesta activitat.

I la segona, el dret «indemnitzatori» és determinat només per una activitat concreta, que és la taurina, no pas per la resta d'activitats que hi ha a la plaça Monumental, que són d'altres, de circ, de concerts i d'altres qüestions que, evidentment, doncs, es podran continuar fent sense cap tipus de problema, i poder allà sí que podrà guanyar diners, de la qual cosa ens alegrem molt, que guanyi diners, i sobretot que deixin en pau els toros, que és una activitat econòmica per si mateix. Jo crec que l'activitat econòmica, la dels toros, és importantíssima per al nostre país, amb una ramaderia que pot tenir evidentment un valor també gastronòmic, que pot tenir un valor també de biodiversitat pel tema de les pastures, etcètera. No cal que els torturem i que els matem; els podem evidentment utilitzar per a altres activitats, que segur que seran, des d'un punt de vista econòmic i sobretot des d'un punt de vista ètic, molt més importants, no?

I a més a més –també em sembla que ho deia el senyor Amorós– hi ha una gran quantitat, també, de subvencions, que tenen aquestes empreses, per la qual cosa també s'hauria de treure d'aquest dret «indemnitzatori». En definitiva, ni tècnicament ni socialment té cap sentit la proposta que vostès fan.

I, per últim, i amb això vull acabar, ni tampoc per una qüestió d'ètica, que això sí que em sembla que, mal-

grat no voler-hi entrar, en el fons de la proposta del Partit Popular, i evidentment en la proposta de Ciutadans, que encara hi destinarem menys temps, doncs, hi ha voler reproduir –reproduir– aquell debat que es va fer en un moment determinat.

El fet que vostès, just quan s'aprova aquesta llei, la portin al Constitucional, vol dir que vostès –hi tenen tot el dret, eh?– no estan conformes amb aquesta decisió, volen continuar aquest debat, no? Al Constitucional ho porten adduint que és una qüestió que es trenca la unitat de mercat. Home, precisament, si en la llei ja diu el dret «indemnitzatori»; no hi tenen cap problema. Si aquest és el problema, doncs, ja hi ha la llei que ho diu: «Senyors, a vostès se'ls acabarà aquesta activitat, perquè ho decideix el Parlament de Catalunya, però ja els diem que podran cobrar per aquesta situació.»

Bé. I, per últim, la qüestió que els deia de la qüestió ètica. La crueltat que s'exerceix sobre aquests animals, aquesta qüestió que deia el senyor Amorós, d'aquesta llibertat per exercir dolor, evidentment això definitivament desapareix, no existirà, no existirà al nostre país, no existiran les corrides de toros, no existirà aquesta possibilitat, tot i que no s'eliminarà definitivament. I aquest és un altre dels problemes ètics que ens ha quedat per resoldre. La crueltat que s'exerceix sobre aquests animals també s'exerceix amb els embolats i els capllaçats, també; l'única diferència és que no es mata. Bé, no sé com queda. (*Veus de fons.*) No ho sé. Però en tot cas pensar que un animal amb dues boles de foc aquí, a les banyes, amb la por que els fa el foc, córrer per una plaça de toros, amb tot un seguit de gent cridant, contents, eh?, suposo que sí..., jo no sé si és crueltat però s'hi aproxima.

Llavors, totes aquelles formacions polítiques que aquí apellen a l'ètica, a la llibertat per exercir dolors, a la crueltat o al dolor que pateixen els animals, han de ser coherents. I el que s'està fent amb els capllaçats i amb els embolats també és crueltat. Per la qual cosa aquest país i aquest Parlament acabaria de reblar aquella dignitat que el va portar, doncs, a prendre aquella decisió..., que tampoc s'utilitzés aquesta crueltat o es fes servir aquesta crueltat amb aquests animals, per més tradició cultural que sigui, per més tradició cultural catalana que sigui. Estem parlant d'ètica i estem parlant de totes, no només d'una part.

Moltes gràcies, senyores diputades, senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, il·lustre diputat. Senyor Luna, té dret al torn en contra d'aquestes esmenes a la totalitat, si el vol exercir...

Rafael Luna Vivas

Senyor president... Senyores i senyors diputats, en primer lloc, vull dir-li, al senyor Oriol Amorós, que al nostre Grup Parlamentari Popular no li ha de donar cap lliçó d'ètica de cap manera. Els que tenen una falta de coherència total i absoluta són vostès, que diuen ser evolucionistes i animalistes, i vostès aquí voten en con-

tra dels toros i defensen els correbous, els bous embolats i els bous de caps lligats a un altre territori. Aquests no pateixen, senyor Oriol? Pregunti-ho, vostè, als senyors i senyores de les Terres de l'Ebre, què opinen o què voten a les Terres de l'Ebre referent a això. Això, el que fan vostès, és un engany. I sap per què fan un engany? Perquè els toros, que és cultura catalana, també és espanyola, i, de tot el que sigui Espanya, vostès en fugen corrents. Per tant, classes d'ètica, ni una.

Segona, ha fet vostè, amb la seva intervenció, un *copyright* del llibre del senyor Portabella, que, per cert, l'he llegit. Després li'n demanaré un autògraf, per tindre-ho, conjuntament, amb un altre munt de llibres de toreros, d'escriptors, d'intel·lectuals, que no coincideixen amb el que ell diu. I tampoc el senyor Portabella ha de donar-se moltes lliçons d'animalista, quan tots sabem d'algun cas o altre al zoo de Barcelona.

Segona, senyor Rull, miri, jo li demano, a vostè, que em presenti un informe econòmic del Govern de quant costaran els toros. Li ho demano..., imagini's si li ho poso fàcil, i ja no li dic el mateix que a Esquerra Republicana, perquè vostès, també, aquí diuen «no, als toros», i, al territori –al territori–, en són els primers defensors, per cert..., i té al costat un alcalde, taurí i aficionat. D'acord? Doncs, coherència, senyor Rull!, coherència total i absoluta, que és al que es va.

Però, miri, jo, almenys, li presento un informe econòmic, fet per un professor de la universitat –que, per cert, per tindre la plaça, alguna cosa deu haver fet, no?–, que ha consultat amb juristes, que s'ha preocupat de fer números... A vostè li agradarà o no li agradarà, però jo li presento alguna cosa; vostè no ha presentat res, absolutament res. M'ha dit que són milers d'euros. Bé..., mentre vostè no em presenti una altra cosa, vostè i el seu grup i el Govern ho tenen en blanc.

Però jo el repto a una cosa: vostè ha dit sense voler que no s'indemnitzaran... Jo prenc molt bona nota dels pressupostos del 2012, que no hi hagi ni una sola partida que vagi destinada a això. Perquè vostè ho ha donat a entendre –perquè vostè ho ha donat a entendre. I li diré més, senyor Rull, encara que fossin milers d'euros, mereixen prestacions socials més destinades a això que no el referent a una prohibició com és la dels toros.

Vostè ha dit, també –vostè, i aquí s'ha parlat entre tots–, sembla que tots és el senyor Balañá... No... –no, no–, el sector taurí no és el senyor Balañá. El senyor Balañá és un 10 per cent de la facturació. Hi ha més agents econòmics: hi ha ramaders, hi ha transportistes, hi ha banderillers, hi ha les persones que fan les vendes a les taquilles, hi ha els vigilants..., hi ha un munt de gent darrere de tot això, que poden exercir –que el poden exercir– el dret de reclamar una indemnització, perquè així ho contempla la llei. (*Veus de fons.*) Sí senyor! –sí senyor!–, miri's, vostè, bé aquest informe, senyor Rull.

Però, li ho torno a dir, jo espero..., i faré una pregunta al Govern, perquè em quantifiqui amb quant pagarà aquesta prohibició i quina és la partida. I, si és així, ja li ho dic, encara que siguin 3.000 milions d'euros... (*veus de fons.*), 3.000..., perdó, 3.000 euros, encara que sigui això, jo penso que no té raó de ser.

Senyor Rull, vostè estava dient també una cosa, i m'ha cridat l'atenció, que diu que la plaça es pot utilitzar per a unes altres coses. Per què? El que han fet a Tarragona? Què han fet, vostès, a Tarragona? A Tarragona han agafat la plaça de toros i han dit: «Com que no es fan toros, fem una altra cosa.» Pregunti a la Diputació de Tarragona quant ha costat la reforma de la plaça de toros de Tarragona per fer uns altres espectacles. Vostè es pensa que no li podran demanar el mateix al propietari de la plaça? Miri-s'ho –miri-s'ho. I quan vostè tingui tot això, i li dic que li farem una pregunta al Govern demanant-ho, aleshores nosaltres podrem saber. Però ja li ho torno a dir: encara que siguin 3.000 euros mereixen més la pena destinar-los a una altra cosa que no, realment, a aquesta prohibició.

Senyor Boada, miri, li he de dir una cosa, amb el cor a la mà: vostès, en tot el que ha estat el tema dels toros han sigut totalment incoherents. Vostès han dit que no als toros, que no als correbous, que no als zòos, que no als cirques, que no a un munt de coses. Han marcat una coherència, i jo no hi estaré d'acord, però han marcat una coherència. Per tant, jo, en aquest aspecte, no tinc res a dir-li. Sap que ho vaig dir el dia de la intervenció i ho mantinc.

Ara, que vostè em vingui a dir que el problema de l'economia es basa realment, o la crisi, en el tema dels toros... Miri, la crisi es va fer amb una mala gestió que ha fet el tripartit, que va deixar Catalunya que no es pot aixecar ni agafar amb pinces! Vostès van fer una gestió desastrosa, total i absoluta! Aquesta és la gestió, no és culpa dels toros, perquè aquí estem fent debats estèrils. Els debats reals que la gent viu al carrer és aquell malalt que realment no té un llit. La situació real que viu el país és el munt d'aturats que hi ha. La raó que el país té i la realitat que es viu al carrer és molt diferent a passar-nos el temps parlant de toros, i més quan això realment comporta aquestes indemnitzacions.

I jo li dic que jo no anava a entrar en aquest debat. Nosaltres hem fet el que havíem de fer, que és: ho hem portat al Tribunal Constitucional i ell serà el que hagi de dir el que s'ha de dir.

Però, miri, vostè ha fet un «guinyo». Vostè ha dit, senyor Boada, que nosaltres parlem de tot això i donem suport als pressupostos de Convergència i Unió. Jo li vaig a dir una cosa: nosaltres no donem suport als pressupostos de Convergència i Unió. Nosaltres ens abstindrem. I, sap per què ho fem? Per responsabilitat política, perquè la millor manera de contribuir als serveis públics d'aquest país és que hi hagi un pressupost que tiri endavant les polítiques en aquest país. Però ens abstenim, no hi votem a favor.

Per tant, no canviï els termes, perquè els termes no són aquests, i si en alguna cosa, i en aquesta abstenció col·laborem, és a millorar les polítiques socials, que a vostè li estranya que la dreta les defensi; les defensa, les crea i les protegeix millor que ho han fet vostès quan han tingut la possibilitat de governar.

Per tant, no entrem més en el tema que el Partit Popular balla al costat de Convergència de fer retalls, no. El Partit Popular, per coherència i per responsabilitat política, farà una abstenció perquè els pressupostos de

la Generalitat puguin sortir endavant i el país es pugui tirar endavant. I ho farem simplement per això, però no amb un vot favorable.

Per tant, nosaltres, en aquests moments, ho torno a dir, jo no vull, ja, fer més arguments, perquè ja va tocar en el seu dia de la prohibició dels toros. Jo crec en la llibertat. La llibertat és que cadascú que vulgui anar a veure els toros pot anar-hi o deixar d'anar-hi. La llibertat consisteix en el fet que ningú ha de prohibir una activitat que s'està realitzant a Catalunya durant fa molt de temps. La coherència política consisteix que aquí al Parlament es faci el mateix que alguna formació política –i em refereixo al Partit Socialista– fa a Madrid. A Madrid, resulta que el Partit Socialista, en el tema dels toros marca una disciplina de vot amb un dret fonamental, que és el dret a la vida, que són els drets universals, i obliga realment als seus diputats a votar a favor de l'avortament. Molt bé, no sigui que el senyor Bono s'equivoqui a l'hora de votar i voti una altra cosa.

I, quan vénen aquí, quan vostès a tot el sector taurí els tenien convençuts que votarien a favor dels toros, demanen aquí llibertat de vot per la consciència de cadascú. No hi ha més consciència que el dret a la vida d'una persona, no hi ha més consciència que això, que allò dels animals. Siguem coherents, per favor. I nosaltres no volem aquí reobrir un debat que ja l'hem tingut, com deia el senyor Rull. Ja està fet. L'únic que venim a dir aquí és que hi ha qüestions més importants. Els diners han d'anar destinats a uns altres fets i els diners no han d'anar a prohibició de capricis i de luxes que avui el país de Catalunya no es mereix. I estic parlant dels pressupostos del 2012. I penso, senyor Rull, que els mirarem amb lupa, que no hi hagi cap partida.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, excel·lentíssim diputat. En tot cas, acumulem les contradiccions i les al·lusions al final de les intervencions. I ara, per fixar posició, té, en primer lloc, la paraula el representant del Grup Parlamentari Socialista, l'illustre senyor Jordi Terrades.

Jordi Terrades i Santacreu

Senyora presidenta... Senyores i senyors diputats, ara fa un any aquest Parlament va votar una iniciativa legislativa popular, de modificació de l'article 6 de la Llei de protecció dels animals, que tenia com a objecte abolir les curses de braus a Catalunya, en atenció que la competència sobre aquesta decisió està residenciada en aquesta cambra. Abans d'arribar a aquesta decisió, les diputades i diputats que van votar abolir les corrides de toros a partir de l'1 de gener del 2012 a Catalunya, aquesta qüestió va ser debatuda a consciència en comissió, amb múltiples compareixences a favor i en contra de l'abolició.

Senyores diputades i senyors diputats, vostès saben que quan es va produir aquest debat, el Grup Parlamentari Socialista va donar llibertat de vot als seus diputats. En el Grup Socialista hi convivia –hi convi-

uen– diputats antitaurins, diputats protaurins i un bon gruit de diputats que no sent protaurins, en aquell moment no tenien clar que fos necessari prohibir tot allò que no t'agrada. Aquesta va ser la posició que vam mantenir ara fa un any.

Dit això, i en aquesta ocasió, en aquesta proposició de llei que es debat en aquests moments i la que es debatrà amb posterioritat, el sentit de vot de tot el grup parlamentari serà el mateix. Ha canviat la situació? Jo sóc dels que estic convençut que les percepcions segurament no han canviat, que les persones que consideren les corrides de toros quelcom més que un espectacle, que les segueixen considerant, també, una part del patrimoni cultural i tradicional de Catalunya. Estic convençut que no han canviat la seva opinió, com tampoc s'ha modificat el que jo entenc una posició majoritària de rebuig dels ciutadans i ciutadanes del nostre país envers aquest espectacle, sobretot si atenem al començament del que serà la darrera temporada taurina a la Monumental de Barcelona, última i única plaça de braus en actiu a Catalunya.

Fins i tot, aquests dies s'ha escrit que sembla una temporada més aviat «clandestina», no?, més aviat..., perquè no desperta moltes passions, perquè hi ha poc públic, pocs aficionats que vagin a les corrides de toros. No tornarem a reproduir els debats, el debat que es va produir en aquesta cambra, que, probablement, han estat dels debats més apassionants, més passionals i existencialistes que hem tingut al Parlament de Catalunya en els darrers temps.

Considerem, el Grup Socialista, que avui no som en el mateix punt del debat d'ara fa un any. Amb el màxim respecte que ens mereixen les opinions de totes les diputades i de tots els diputats, com no podia ser d'altra manera, però, sobretot, de les ciutadanes i dels ciutadans del nostre país, el Grup Parlamentari Socialista no contribuirà a reobrir permanentment aquest debat com pretenen ara, primer, el Grup Parlamentari Popular i, després, el Subgrup Parlamentari de Ciutadans, reobrir aquest debat en funció de l'oportunisme del moment; oportunismes que, des del nostre punt de vista, són oportunismes polítics electorals.

Tenim la impressió, tenim la sensació que, en nom de mots tan extraordinaris com la «llibertat» i alguns altres que s'han expressat en el transcurs d'aquest debat, al final tot aquest debat..., fa un any ja va passar, i ara, per un moment, també, des del meu punt de vista ha passat, se'ns estan acabant colant debats identitaris, i en aquesta qüestió el que li sobra, precisament, són debats nacionals, en termes de Catalunya o en termes d'Espanya. Perquè, senyores diputades i senyors diputats, almenys aquesta és la meua posició: el subjecte d'aquest debat no és altre que el toro.

El PSC, el Grup Socialista, considera que aquest és un tema que va quedar sancionat el juliol de l'any 2010, ara fa un any, amb l'aprovació, per part del Parlament, de l'abolició de les corrides de toros a partir del gener del proper any.

Per tant, els estic manifestant que no donarem suport a revisar la Llei de protecció dels animals que ens presenta Ciutadans en el punt següent, en parlarem des-

prés, ni tampoc en la forma que ho planteja el Grup Parlamentari del Partido Popular, una fórmula molt més sibillina, molt més fina, en termes de moratòria, per tal de no fer front, segons ens explica, a indemnitzacions milionàries.

Estic d'acord en una cosa amb el senyor Luna: que seria una greu irresponsabilitat, des d'un punt de vista polític i ètic, pagar indemnitzacions multimilionàries per a l'acabament d'aquesta activitat. M'ha emocionat, no?, sentir com ho posava amb relació a la contenció que s'ha hagut de fer en la despesa de polítiques socials en aquest país, no?, bastant contradictòria amb algunes de les posicions que vostès han mantingut a l'hora, justament, de suprimir impostos en el país que podien ajudar a mitigar algunes de les polítiques de contenció que el Govern actual està fent en polítiques socials.

De fet, el recurs que vostès han presentat davant del Tribunal Constitucional no feia referència a totes aquestes qüestions que avui el senyor Luna ens ha explicat des del faristol. El Grup Socialista, que també ha demanat els seus informes jurídics per tal d'abordar aquesta primera proposició de llei, considera que no existeix cap base legal que estableixi aquests suposats noranta-nou anys per al còmput de la indemnització, de la possible indemnització, derivada de l'anul·lació d'una llicència d'activitat en caràcter indefinit a Catalunya. No sabem trobar-ho, ni en el dret civil català, ni en el Codi civil del conjunt de l'Estat espanyol, ni en l'antic reglament de serveis de les corporacions locals.

A vegades algunes persones, i no em refereixo al grup proponent, que, en qualsevol cas, fa de caixa de ressonància d'aquestes persones, confonen la realitat en somnis o en expectatives que no s'acaben complint. Vostès saben perfectament que la doctrina jurisprudencial del Tribunal Suprem i dels tribunals superiors de justícia de les comunitats autònomes fixen que els arguments, a l'hora de demanar indemnitzacions, a l'hora de reclamar indemnitzacions, han de ser sòlids i que no han de basar-se només en meres expectatives, que no es poden emetre les partides que no estiguin degudament acreditades o que siguin dubtoses i no tinguin base suficient; arguments se n'han donat, sentències del Tribunal Suprem i dels tribunals superiors de justícia les que vulguin.

Mirin, en aquesta qüestió, un cop tancat el debat de curses de braus sí o curses de braus no, farem costat al Govern. Nosaltres volíem escoltar el diputat..., evidentment, a tots els diputats que han intervingut en aquesta sessió, però, sobretot, el diputat que representa el grup majoritari d'aquesta cambra, el Grup del Govern, en definitiva, per escoltar les seves argumentacions. I, per tant, els ho torno a dir: farem costat al Govern. És el Govern qui té la responsabilitat de conduir el tema de la negociació de les possibles indemnitzacions en la línia que marca la llei que vam aprovar, ara fa un any, en el Parlament.

Ara, sí que li diem al Govern, després d'escoltar els seus arguments, que ens els creiem i al president del país, el senyor Artur Mas, que, en temps de retallades a l'estat del benestar, de les tisorades que s'estan prac-

ticant, el Grup Socialista, i jo crec que el conjunt de ciutadans i ciutadanes del nostre país, no entendria segons quines xifres indemnitzatòries es puguin acabar acordant. El Govern, senyores diputades i senyors diputats, ha de ser, en aquest cas, part activa de la solució. Aquesta, per tant, és la posició del Grup Socialista.

Donarem suport a les esmenes de rebuig. I, per tant, com ja els he manifestat, no donarem suport a aquesta..., ni a la moratòria, ni a la posterior, de modificació de la Llei de prohibició de les corrides de toros en el nostre país.

Gràcies, senyora presidenta, senyors diputats, senyores diputades.

La presidenta

Gràcies, senyor diputat. A continuació, té la paraula, en nom del Subgrup Parlamentari de Ciutadans, del Grup Mixt, l'il·lustre senyor Albert Rivera.

Albert Rivera Díaz

Gràcies, senyora presidenta. Honorable consellera..., saludo desde aquí a los representantes de la Plataforma Prou, también a representantes de algunas entidades taurinas. Hace un año tuvimos la fiesta democrática –la fiesta democrática– de debatir sobre si prohibíamos o no las corridas de toros a la Monumental, porque los *correbous*, como ustedes recordaran, los blindamos, o los blindaron los que votaron a favor; los que votamos, en todo caso, a favor de una cosa y nos abstuvimos..., nosotros fuimos coherentes. Ahora bien, hoy hablamos de la factura, hace un año debatimos, hoy pagamos facturas. Y, por tanto, el debate que propone el Partido Popular, si bien es cierto que no es exactamente igual que el que propone Ciutadans, que es: «Oiga, para no plantear facturas lo que hay que hacer es no prohibir y dejar que el curso de la realidad acabe dando con esa actividad económica en lo que tiene que ser, el Partido Popular propone que, en vez de pagar la factura hoy, la paguemos de aquí a tres años. Bueno. Es una fórmula, no sé si con intereses o sin, habrá que pagarla en algún momento.

Nosotros preferimos hablar..., y por eso en el siguiente punto, a pesar de que queríamos sumar en el mismo punto pero no tenemos problema de hacerlo en dos puntos separados, como pedía el Partido Popular. Nosotros creemos que lo que hay que debatir es si hay que prohibir y si hay que pagar. Y, volviendo a eso, hablando en este debate, justamente, del problema de pagar, yo quiero que empecemos a hablar claro. Ya sabemos que en esta tribuna a veces no se habla muy claro.

Antes preguntaba..., el señor Amorós le preguntaba al señor Luna: «¿Ustedes con quién están, con los que prohíben o con el señor Balañá, con los empresarios?» Yo les pregunto, ahora que está aquí el señor Portabella también, y aprovecho para saludarle: ¿Ustedes con quién están, señor Portabella, con el señor Balañá o con los que aquí estamos en contra de la indemnización?

Porque yo les quiero recordar que la indemnización no la propuso Ciutadans, ni el Partido Popular. La indem-

nización venía en la ley que propuso la Plataforma Prou y que venía con el apoyo de Esquerra Republicana y de Iniciativa. Esa es la realidad. Ustedes pueden esquivar el bulto. Ustedes fueron los que dijeron que había que pagar la indemnización. Porque, como bien ha recordado el señor López Tena, sin incluirlo, no hacía falta reconocer ese derecho. ¿Por qué ustedes tenían tantas ganas de que se reconociera la indemnización al señor Balañá?

Y algunos dicen: «No, si no es tanto!» Oiga, mire..., las cifras que se dan, primero, hay un estudio que habla entre 300 y 500 millones, y lo otro no es un estudio..., es que el señor Balañá pide 450 millones de euros, y sus abogados, a la Generalitat. Por tanto, no lo dice Ciutadans, lo dice el señor Balañá, que es el que debe ser indemnizado, eh? Ya tendrán, ustedes, buenos abogados para que eso se convierta en 3.000 euros. Ya me lo explicarán, que les contrataremos, pero aquí piden 450 millones. Y una serie de partidos a cambio de que esto pasara, el trámite parlamentario se prohibiera, quisieron poner una indemnización.

Yo me acuerdo que la intervención con el señor Balañá nuestro grupo fue el único que dijo: «¿Señor Balañá, usted está de acuerdo con la prohibición o no? Porque, claro, 450 millones de euros para una actividad deficitaria, como ustedes dicen..., *Déu ni do!*»

Pues yo la pregunta que me hago aquí, hablando claro, es: ¿Cuál era la estrategia de los que querían prohibir los toros? ¿Cuál era la estrategia? ¿Calcularon la indemnización y que la paguemos todos los catalanes, la fiesta? ¿Esa era la estrategia? Les ha salido bien, ¿no? Les ha salido bien: ahora pagamos todos. Ara, eso sí..., els correbous no me'ls toquin, perquè els correbous n'hi ha trenta més planejats per a l'any que ve –trenta correbous més. Per tant, senyor Amorós, l'ètica –l'ètica– suposo que va per territoris. Que va per comarques, per províncies o per vegueries, l'ètica..., com va? M'ho pot explicar com va, per Esquerra, l'ètica de donar suport als correbous i de prohibir els toros? Que va per comarques...? Després m'ho explica per quina comarca o quina demarcació va, l'ètica. Perquè, per nosaltres, una cosa porta l'altra. Per tant, des de Ciutadans volem tornar a ser coherents, i diem: «No només és un problema de moratòria. És un problema del fet que si volem prohibir una activitat, que els termes de la realitat porta que cada cop té menys activitat. És una realitat.»

I jo vull acabar amb això i recordar que Ciutadans quan va iniciar aquí el debat parlamentari, l'altra vegada, va dir: «Teníem trenta corrides de toros l'any 2000, aproximadament; en tenim dotze o catorze corrides de toros a finals del 2000.» L'exponent i l'exposició que feia la Plataforma Prou coincideix amb el nostre diagnòstic, que és que hi ha una davallada d'activitat. Però hi han dues solucions: prohibir l'activitat i pagar la factura tots els catalans o no prohibir-la, deixar que el curs del temps digui quan deixarà de tenir activitat la plaça de toros i que no paguem un cèntim els catalans. Són dues posicions antagòniques: una, de llibertat i de deixar que l'activitat evolucioni vuit anys, cinc anys, deu anys... –no seré jo qui posi data de finalització o no a una activitat, però és una realitat que

anava en davallada–, o alguns altres que van dir: «I si ens posem la medalla de prohibir-ho i marquem pit, eh?, per posar aquesta prohibició?»

Doncs, vostès..., ell marca pit... –parlo dels partits, perquè la plataforma, en definitiva, és veritat que va ser coherent en els seus plantejaments–, els partits que van donar suport van voler que ara paguéssim una indemnització, i ara vostès diuen que són quatre duros. Doncs, els quatre duros...

La presidenta

Senyor diputat...

Albert Rivera Díaz

...els pagarem tots els catalans. Acabo, senyora presidenta. Per tant, nosaltres donarem suport, tot i que la nostra proposta va més enllà, que és aixecar aquesta prohibició i deixar que la llibertat i els mateixos ciutadans decideixin quan ha de ser aquesta activitat o no rendible.

Però, que quedi ben clara una cosa... –i ja acabo, presidenta–, Ciutadans no va ser qui va posar la clàusula indemnitzatòria, va ser i van ser aquells partits, i ho van aprovar, aquells partits que van votar a favor que estaven en contra de les corrides de toros, curiosament i paradoxalment.

Jo em pregunto i vull preguntar-me per què alguns estaven d'acord en indemnitzar, i, justament, els que no volien prohibir-ho no estàvem d'acord en indemnitzar. Preguntis el perquè i trobaran el mòbil.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyors diputats i diputades.

La presidenta

A continuació, té la paraula l'il·lustre senyor Joan Laporta.

Joan Laporta i Estruch

Bé. Moltes gràcies, molt honorable presidenta. Honorables consellers..., bé, en primer lloc, val a dir, il·lustre diputat senyor Luna, i ho dic amb tota la simpatia que vostè em mereix, aquest cop en la seva exposició l'he vist molt excitat –molt excitat– i molt agressiu. I la veritat és que no és propi de vostè, i menys és propi de vostè aquell comentari irònic, amb certa mala intenció, que ha fet referent a un convidat avui aquí en aquest hemicicle, al senyor, il·lustre regidor, Jordi Portabella, a qui tinc el plaer de saludar, perquè no és propi de vostè això. He entès que era de mal gust –era de mal gust– interpellar un convidat tal com ho ha fet vostè.

Mira, Jordi, no tinguís en compte el comentari del diputat Luna (*remor de veus*), perquè ja saps que els del PP en això dels toros, de la pica, de les banderilles i de l'estoc estan molt alterats. Per tant, no ho tinguís en compte, si us plau. (*Veus de fons*.)

Bé. Dit això –dit això–, vostès reobren el debat –vostès reobren el debat–, i, a més a més, el reobren de-

manant un ajornament fins al 2015. I, a més a més, també argumenten raons econòmiques: per protegir els titulars afectats per aquesta qüestió –els titulars del sector–, i també per protegir, ai las!, les finances de la Generalitat. Bé. Ja de forma implícita vostès estan reconeixent que hi ha un maltractament a l'animal, perquè el que pretenen és un ajornament fins al 2015 argumentant aquestes raons econòmiques.

Miri, als titulars afectats del sector la llei ja decidirà quina indemnització els correspon. Jo no sé si són els 4 milions que he sentit aquí, els milers d'euros, els 400 milions que diuen vostès o, fins i tot, res. Això ja es decidirà. Suposo que hi haurà unes parts independents que decidiran aquesta qüestió. No es preocupi tant, senyor Luna.

Per altra banda, doncs, que vostè es dediqui a protegir les finances de la Generalitat hi han altres maneres..., i li'n dic una: voti a favor del concert econòmic; aquí, doncs, segur que ajudarà més les finances de la Generalitat si va per aquest camí.

El que és cert de tot això... –i jo ho miro des d'allà al gol nord, primera graderia, com qui diu–, l'he estat escoltant i, certament, vostès tenen «cua de palla», aquí, perquè joestic convençut que tots els diputats del Partit Popular estan en contra del maltractament dels toros. Esteu en contra del maltractament, i teniu un conflicte d'interessos molt clar, i és que el que sí que sentiu la necessitat imperiosa de defensar la *fiesta nacional española*. Això és el que teniu: teniu un conflicte d'interessos. I aquest conflicte d'interessos..., home, us ha portat a prioritzar la festa *nacional y española* per davant del maltractament d'un animal. I sou vosaltres, o vostès, els il·lustres diputats del Partit Popular, els qui heu portat aquest debat al terreny identitari –sou vosaltres els qui heu portat el debat al terreny identitari–, i reobriu aquesta qüestió per raons polítiques. (*Veus de fons.*) És l'opinió que expresso modestament perquè és la sensació i el que es respira en l'esperit de tot el que esteu presentant avui de reobrir un altre cop aquest debat, que, com bé sabeu, doncs, ja es va tancar amb la modificació de la Llei contra el maltractament dels animals amb resultat de mort, eh?, per tant..., a més a més que era com a conseqüència d'una iniciativa legislativa popular. Per tant, jo votaré en contra de la proposició de llei.

I, la veritat, diputat Luna, em sap greu que vostè hagi de fer aquest paper, perquè veig que està en una situació d'un conflicte intern, perquè, estant en contra del maltractament dels animals, vostès aquí prioritzen la seva sensibilitat per les tradicions espanyoles.

Gràcies.

(*Diversos diputats demanen per parlar.*)

La presidenta

Anirem per ordre. Senyor Amorós? (*Pausa.*) Ja està, senyor Amorós.

Oriol Amorós i March

Presidenta, m'agradaria respondre a dues...

La presidenta

Per al·lusions?

Oriol Amorós i March

Dues al·lusions, i també una qüestió d'ordre dirigida a vostè, senyora presidenta.

La presidenta

Té la paraula.

Oriol Amorós i March

Miri, la qüestió d'ordre dirigida a vostè és que no em sembla procedent ni correcte que en aquesta cambra es facin interpellacions directes a persones que no són membres d'aquesta cambra i que, per tant, no poden defensar-se. Em sembla un mal costum que no té massa precedents i que avui s'ha produït en diverses ocasions.

Pel que fa a les al·lusions, senyor Luna, vostè defuig el debat ètic de fons i fa un sofisma, i en lloc de voler parlar del debat de fons, que és el patiment dels altres, debat que no vol abordar, parla de la coherència. I coherència, tota. El nostre grup sempre ha estat al davant de totes les modificacions de millora dels drets dels animals, que han estat progressives en la mesura que han tingut una majoria social. Vam impulsar la reducció dels toros a la televisió, vam impulsar la prohibició de l'accés de menors als toros –en aquell moment no era una prohibició total–, vam impulsar també, finalment, la limitació de tots els espectacles amb mort dels animals, amb l'única excepció dels toros, i després també la prohibició dels toros. Quan hi hagi una majoria social –a la qual espero que vostè, d'acord amb les seves paraules, s'apunti– que també vulgui prohibir espectacles en què hi ha patiment però no mort, també ens hi afegirem. Però, entre morir i no morir, em sembla que hi ha una diferència substancial.

I, pel que fa al senyor Rivera, de Ciutadans, miri, la factura de la indemnització, vostè al que s'ha dedicat avui aquí és a fer-la créixer, en contra dels interessos de tots els contribuents. I, si tenen tant interès que s'acabin les corrides, defensi que es retirin les subvencions a una activitat que és fortament subvencionada i, si no tingués subvencions, ja no existiria.

La presidenta

Senyor Boada...?

Joan Boada Masoliver

Sí, gràcies, senyora presidenta. Només dues... –per al·lusions, perdoni, sí–, només dues qüestions. (*Remor de veus.*) Senyor Luna, clar, vostè ha dit que a la gent segur que no li interessa aquest debat dels toros que tenim avui aquí...

La presidenta

Un moment, senyor Boada –un moment. Si us plau, atenguem el senyor Boada.

Joan Boada Masoliver

Sí, gràcies, senyora presidenta. No, deia que el senyor Luna afirmava fa un moment que estava segur que a la gent no li interessava el debat que teníem nosaltres avui aquí, sobre els toros. Comparteixo la seva idea. Doncs, no haver presentat aquesta proposició de llei, i d'aquesta manera hauríem deixat tranquils els ciutadans sobre problemes, altres, que tenen, molt més gruixuts que no pas el dret «indemnitzatori» d'una empresa concreta, no?

I una més, per acabar. Deia vostè que el senyor Vicente Royuela, que és un professor d'economia de la Universitat de Barcelona, que segur que es deu haver guanyat la plaça..., s'ha descuidat de dir una cosa del seu currículum que jo crec que és important: és membre de la Plataforma de Promoción y Difusión de la Fiesta. Forma part també, diguéssim, del seu currículum i cal dir-ho, perquè, és clar, no és jutge ni part, no?

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Senyor Rivera...?

Albert Rivera Díaz

Sí, per al·lusions directes, senyora presidenta. No, simplement recordar-li al senyor Amorós que, com que el llibre de sessions, per als ciutadans que no ho sàpiguen..., el senyor Amorós no ho sé, però el seu grup va votar a favor de la indemnització i Ciutadans hi va votar en contra. I, com que el llibre de sessions està allà, que els ciutadans sàpiguen que gràcies als que hi van votar a favor avui haurem de pagar una factura i els que vam votar en contra de la prohibició i de la factura vam votar en contra... Lamentablement, vostè pot dir missa, senyor Amorós, però la realitat és que vostès van donar suport que avui hi hagi una factura, i la pagarem tots els catalans.

La presidenta

Senyor Rull...?

Josep Rull i Andreu

Sí, gràcies, senyora presidenta. Simplement dues referències. La primera: vostè coneix la llei; sap que el Govern té sis mesos des de l'entrada en vigor d'aquesta llei per presentar aquesta proposta, eh?, la proposta de si hi ha indemnització o no n'hi ha. I aquest termini comença l'1 de gener. Per tant, en aquests moments hi ha informes previs, però, evidentment, no pateixi, que a partir de l'1 de gener vostè tindrà possibilitat d'accedir a tota aquesta documentació.

I, segon, vostès que parlen tant de la llibertat i parlen d'aquests recursos, escolti, faci una cosa: de la matei-

xa manera que demana que no hi hagi cap mena d'indemnització en aquest cas, que no correspondria, perquè no s'haurien de prohibir les corrides de toros, perquè no eliminem les subvencions a una activitat que a nivell estatal, ho sap, està intensament subvencionada?, i que és una activitat vinculada al món de l'espectacle, que no de la ramaderia, que està intensament subvencionada; tant, que no seria una activitat econòmica viable sense aquesta subvenció. Parlem de llibertat? Parlem-ne en el sentit més ampli i siguem coherents des d'aquesta perspectiva.

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Senyor Luna...

Rafael Luna Vivas

Moltes gràcies, senyora presidenta. Per al·lusions. En primer lloc, jo demano disculpes al senyor Portabella si ha interpretat o algú ha interpretat que li he fet una interpellació. Simplement el senyor Amorós m'ha dit que me convidava a llegir el seu llibre; l'he llegit i l'únic que li he demanat al senyor Portabella és que em faci un autògraf, simplement. (*Rialles.*)

Segon punt. Miri, senyor Oriol, siguen coherents; siguen coherents, senyor Amorós. Quan vostè vulgui, li portaré totes les actes dels ajuntaments de les Terres de l'Ebre en què Esquerra Republicana ha votat a favor dels correbous o els bous embolats i dels caps lligats. Això és coherència? Vostès al territori diuen una cosa, aquí al Parlament diuen tot el contrari.

Senyor Boada, miri, nosaltres no hem portat els toros aquí. Nosaltres hem portat aquí un informe econòmic per a demanar que no s'indemnitzi ni es doni ni un euro a una prohibició quan hi han més necessitats en aquest país. Per tant, jo he dit molt clarament que no entrem en un debat que ja l'havíem tingut.

Senyor Rull...

La presidenta

Senyor Luna, una mica més rapidet. (*Rialles i remor de veus.*)

Rafael Luna Vivas

No, no, és que... a veure si m'entén, eh?; senyora presidenta, he tingut per tots els costats.

Al senyor Rull simplement li torno a dir el mateix: jo he presentat un informe econòmic fet per un economista, per un professional, que he dit que és del sector –ho he dit, no sé si ho ha escoltat bé, senyor Boada–, però vostè, senyor Rull, no ha aportat cap informe ni cap número del que costarà això. I jo el convido que ho faci, i també li demano una cosa: que veurem als pressupostos 2012 quina partida pressupostària hi ha. Perquè al final me creuré que vostès han pactat una indemnització amb premeditació pel tema de la prohibició dels toros.

Moltes gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Molt bé, senyor Luna. Suposo que el senyor Portabella accepta les seves excuses. És cert que una persona que és convidada no pot dirigir la paraula..., i, per tant, acceptades les seves excuses.

I comencem la votació de totes les esmenes a la totalitat en el seu conjunt.

Per tant, comença la votació.

Les esmenes han estat aprovades per 113 vots a favor i 20 en contra. Per tant, ha estat rebutjada la iniciativa legislativa.

Proposició de llei

de modificació de l'article 6 del text refós de la Llei de protecció dels animals, aprovat pel Decret legislatiu 2/2008 (debat de totalitat) (tram. 202-00036/09)

Passem al següent punt de l'ordre del dia, que és el debat de totalitat sobre la Proposició de llei de modificació de l'article 6 del text refós de la Llei de protecció dels animals, aprovat pel Decret legislatiu 2/2008.

(*Remor de veus. Pausa.*) Senyores diputades, comença el punt cinquè de l'ordre del dia. Té la paraula l'il·lustre senyor Albert Rivera, que és qui presenta la iniciativa en nom del Subgrup Parlamentari Ciutadans.

Albert Rivera Díaz

Gràcies, presidenta. Honorables consellers, diputats i diputades, també convidats a la tribuna, no ha estat voluntat d'aquest grup haver de separar en dos punts aquest debat; ho vull deixar de manifest, perquè potser molts ciutadans o els que ens estiguin veient no ho coneixen. Ciutadans volia que es poguessin debatre amb un sol debat les dues propostes, que, si bé tenen matisos diferents, versen sobre el mateix article de la llei, l'article que parla de la prohibició expressament de les corrides de toros. I vull recordar que acabem de votar fer una moratòria per pagar la factura no el 2012, sinó el 2015, i Ciutadans el que proposa és: escoltem, el que hem de fer és qüestionar si en una activitat econòmica que pot anar a més o a menys però que en principi podia acabar desapareixent sense prohibicions, sense decrets, sense tancaments administratius d'una plaça..., per què no deixem que aquesta activitat econòmica acabi quan hagi d'acabar, quan els ciutadans i l'empresari o els empresaris afectats ho decideixin?

Aquesta és la raó de ser de la nostra proposta, perquè no volem anar a un debat a mitges, no volem amagar cap debat, ho volem dir clarament: nosaltres vam dir que no volíem la prohibició i que no volíem la indemnització. Altres grups van dir que volien prohibició i volien que paguéssim tots els catalans indemnització. Bé, jo crec que són dues posicions legítimes, però absolutament diferents.

Hem estat parlant en el debat d'abans d'indemnitzacions. Jo lògicament hi entraré també, però, com que ja ho he dit abans bastant clar, només ho remarcaré.

En aquesta cambra es va votar, primer, una ILP, una iniciativa legislativa popular, que es va admetre a tràmit, que portava bàsicament un article que modificava, que era prohibir les corrides de toros respecte a la Llei de protecció dels animals de 2003. Què portava com a clàusula aquella iniciativa, que s'havien recollit firmes? Curiosament, una iniciativa proanimalista portava adscrita una clàusula per indemnitzar tots aquells empresaris que –a criteri, m'imagino, dels animalistes– han estat cruels i han estat fent una activitat, indemnitzar-los econòmicament, amb diners de la Generalitat, és a dir, de tots els contribuents. Això és el que ens venia cuinat aquí al Parlament.

Curiosament també, hi havien dos partits políticament..., un altre que va donar suport també –i ho hem vist avui–, el PSC, que ha donat suport també a la prohibició, i Convergència i Unió, que el que deia és: «Nosaltres estem d'acord que hi hagi indemnització amb els diners públics de tots els ciutadans.» Això és el que vam votar aquí; jo vull tornar-ho a repetir perquè no hi hagin ni confusions ni mentides.

Per tant, alguns grups que vam estar en contra de la prohibició i la indemnització, avui, abans que s'acabi aquest temps que es va donar, fins a l'1 de gener de 2012, diem: «No prohibim i, per tant, no indemnitzem.» És molt senzill. Hi insisteixo, posicions legítimes, però nosaltres no anem donant voltes, és a dir, parlem clarament.

I crec que és legítim –i abans ho deia al senyor Rull– de tornar a parlar dels temes, crec que és legítim parlar dels temes un altre cop. Senyor Rull, vostès porten aquí la llei òmnibus, que porta a parlar de temes que hem aprovat fa un any al Parlament. I oi que li donarem suport en alguns temes, des de Ciutadans, al seu Govern? Oi que no passa re per tornar a debatre temes, legítimament, en una legislatura? No passa re. Ho dic perquè aquest argument, amb tots els respectes, home, porta a confusió. La realitat és que aquest Parlament és sobirà, legítim com a autonomia, com a comunitat autònoma que té competències per debatre.

Jo els admeto una cosa als que hi estaven en contra, i li ho dic també al senyor Luna: miri, nosaltres no només respectem, sinó que creiem que estan en el dret, el Partit Popular, de portar al Constitucional aquest tema. Ara, miri, nosaltres creiem que aquest és un tema polític, perquè jurídicament nosaltres creiem que la comunitat autònoma té competències per parlar d'aquestes competències que afecten la protecció animal. I per això nosaltres no vam portar al Defensor del Pueblo l'assumpte, com hem fet amb altres lleis. És més, el Defensor del Pueblo o la *defensora del pueblo*, del Partit Popular, va dir que no hi havia tema, no hi havia tema jurídic, cosa en què estem d'acord des del punt de vista jurídic.

Per tant, jo també crec que portar a l'engany de pensar que ara hi hauran solucions màgiques des del punt de vista jurídic tampoc és sa, tampoc és bo per al mateix debat. Jo crec que és un debat polític. I abans de l'1 de gener del 2012 en aquesta cambra tenim temps avui de poder aixecar aquesta prohibició i veure quin itinerari segueix aquesta activitat econòmica i com funciona.

Si es vota que no s'hauran condemnat per sempre les corrides de toros a Catalunya.

Però, miri, és que aquest aixecament de prohibició que avui defensa aquí Ciutadans va lligat de la mà de les notícies que arriben aquests últims dies des de les Terres de l'Ebre. Jo ho he dit abans, li ho he preguntat també al senyor Amorós, que no m'ha contestat –i espero que ho faci–: què passa?, que això del patiment animal depèn d'on es miri?, de a quin territori es practiqui? Depèn d'això? O depèn dels vots que aconseguixi cada partit a cada territori? Parlem clar, perquè potser als ciutadans els hem de dir les coses pel seu nom; potser hi han partits que a les Terres de l'Ebre són defensors dels correbous i que es facin trenta correbous i escaig més aquest any..., i d'altres diem que..., «escolti'm, ni prohibim una cosa ni una altra», i altres diuen: «Prohibim-ho tot», com Iniciativa. Molt bé. Però jo crec que aquí hi han partits que hem sigut coherents i d'altres que diuen: «No, els toros pateixen i el patiment animal és intolerable, és un retrocés ètic.» I d'això de fer trenta correbous i escaig més, com en diu, vostè, senyor Amorós? Què és, un avanç ètic, fer més correbous? Doncs, vostès hi van votar a favor. Expliqui-m'ho, i expliqui als ciutadans perquè hi van votar a favor. Aquesta és la realitat.

Alguns, a més a més, han volgut esquivar, perquè és la realitat, que aquí hi ha un debat identitari. I efectivament –efectivament– hi és. I Esquerra abans li deia al senyor Luna: «No, no, aquí no hi ha cap debat identitari, vostès volen confondre.» Doncs, m'ho pot explicar vostè, per què en un cartell d'Esquerra Republicana, de les seves joventuts, apareix un torero entre els dolents? No és identitari, el debat, eh? Vostès..., casualment, miri, ha aparegut un jutge, un policia, una monja i un torero. Aquest és el seu discurs: «Els toreros són dolents i els correbous són magnífics, perquè ens donen vots.» Aquesta és la seva realitat, la d'Esquerra Republicana, parlem clar. Això és el cartell de les joventuts d'Esquerra, eh? Aquest és el seu discurs. I ara ens ve a dir que els que diem que aquí hi ha un component identitari, perquè vostès diuen una cosa segons la comarca, estem bojos, vaja, que «d'on han caigut vostès?» Doncs, del seu cartell, del seu cartell, del seu partit, que fan campanya amb això, que ja és trist també.

Doncs, aquesta és la realitat. Vostès han portat un debat identitari. I és l'única explicació que qualsevol persona amb dos dits de front dona al fet que vostès vulguin prohibir els toros, amb els seus líders al capdavant d'aquesta reivindicació, i vagin a les Terres de l'Ebre i diguin el contrari. És aquesta la realitat per què nosaltres no volíem la prohibició, perquè dèiem que realment el debat no era un debat animalista. Si el debat hagués estat animalista, que segurament hauria estat un debat més profund, més legítim i fins i tot molt més enllà dels toros, i hagués parlat de la Llei de protecció animal, del «xipatge» dels animals i mascotes, hagués parlat de què passa a les gosses municipals a molts ajuntaments, que s'ha fet una moratòria i no s'està complint, segurament aquest debat, jo no sé si ens hauria posat més d'acord o no, però hauria estat un debat molt més entès, molt més legítim i potser

que hauria tocat més, perquè és un debat que està allà. Una llei aprovada, i curiosament hem anat a modificar un article d'una llei que no es compleix, només pels toros. La Llei de protecció animal, es pot dir avui clar i català, no s'està complint a Catalunya, però d'aquí no hem vist res, ho hem vist només per prohibir i aixecar la prohibició..., o en aquest cas aixecar l'excepció dels toros. Aquesta és la realitat per què avui portem això.

Deia abans el senyor Boada, o el senyor Luna i després el senyor Boada, que aquest debat no li interessa a ningú; per tant, no el portin vostès. ¡A buenas horas! Clar, si van ser vostès qui van admetre a tràmit aquesta ILP i qui ens van portar aquí un debat de trenta compareixents, que em sembla molt bé que vinguin compareixents al Parlament, per altra banda, però van ser vostès. Alguns vam dir: «Aquest debat no el fem, deixem que l'activitat econòmica, que els ciutadans triïn; que qui es vulgui manifestar davant d'una plaça de toros, ho faci; que qui vulgui fer pedagogia perquè s'acabin els toros, la faci, i que qui vulgui anar a veure els toros també hi pugui anar, eh?, i no sigui un criminal, sigui un ciutadà que va a veure els toros.» Però aquesta lògica de tolerància i de respecte a la llibertat d'expressió no hi ha sigut en aquest debat; ha estat una lògica de confrontació, dels bons i els dolents, dels d'allà i els d'aquí, els de dintre la plaça i els de fora. I alguns partits hi han col·laborat, en això, eh?, alguns partits hi han col·laborat, hi han donat suport, i ara ens vénen a dir que no parlem del tema. Home, però si ho van portar vostès al Parlament. El que passa, que alguns, en legítima activitat parlamentària, creiem que estem a temps, d'aquí al 2012, de refer, de canviar, de modificar allò que es va aprovar.

Nosaltres, per tant, des de Ciutadans, el que volem és que no anem, amb mitges tintes, amagant el debat; el debat efectivament hi és, es va produir, però del debat també tenim el dret a plantejar el seu aixecament.

Miri, a mi, sincerament, el debat de pagar la factura avui o d'aquí a tres setmanes, o d'aquí a tres anys, en aquest cas, com proposa el PP, de veritat, no ho canvia gaire. Dels hospitals i tot això que ens ha explicat el senyor Luna, la factura serà si fa no fa el mateix ara que el 2015. Per tant, nosaltres, quan ens vam plantejar presentar-ho, vam dir: «No fem un debat per trigar dos anys més a pagar la factura, sinó qüestionem en tot cas si ho hem de prohibir per decret, si hem de fer un parlament que vagi prohibint activitats.» Jo li ho vaig dir l'altre dia, a Catalunya ens dedicarem ara..., no ho sé, ho pregunto, eh?, ho dic perquè com que alguns ho defensen..., prohibirem el circ, prohibirem tota activitat on hi hagi maltractament? Prohibirem la caça, la pesca, tot? Ho prohibirem tot? Perquè, clar, l'argument és exactament el mateix.

Doncs, nosaltres vam dir l'altre dia, quan vam debatre això fa un any ja: «Anem en compte perquè si un parlament, per majories o minories, per si t'agrada o no t'agrada, vol debatre i prohibir coses en funció dels gustos, les disciplines, els *hobbies* o els cartells que faci cada joventut de cada partit, anem malament.» Doncs, aquesta és la realitat que vam fer nosaltres.

I, a més, complim amb un compromís, un compromís també amb els ciutadans. Nosaltres vam dir: «No volem més prohibicions, volem pedagogia, volem que la gent lliurement es manifesti contra els toros o a favor, o vagi als toros.» És un model de societat el que estem debatent. Però aquí vam decidir que no, que ho havíem de prohibir amb una llei, i nosaltres hi estàvem en contra. I avui el que fem és debatre sobre allò.

Jo no vull comparar iniciatives, però jo crec que els ciutadans que ens estiguin veient i els diputats que aquí ens acompanyen, com a mínim, hauran de reconèixer que la nostra proposta és coherent, que la nostra proposta va al fons del tema que estem parlant i el que pretén en definitiva, obertament, sense voltes, és dir: «Escolti'm, allò que vam fer, potser ens ho hem de plantejar.»

La factura de què parlàvem? Jo ho deia abans, no hem fet el càlcul nosaltres; és més, no només hi ha un informe que parla de 300-500 milions, és que són els advocats d'aquest senyor, que és un dels empresaris afectats per la prohibició, qui ho demana. Per tant, llavors, vostès poden dir missa, igual que ell també pot dir missa, però s'hauran de trobar en un tribunal i hauran de carregar als pressupostos de la Generalitat la factura de la sentència. Per tant, això és així. Evidentment, si demana 450 milions i vostès diuen que són milers d'euros, el litigi està assegurat, ja els ho avanço, no cal ser cap Sherlock Holmes per saber-ho, el litigi està assegurat. Doncs, nosaltres no som partidaris que es produeixi aquest litigi, perquè, si no es prohibeix, no hi haurà litigi; si no es prohibeix, els ciutadans que vulguin anar a la plaça de toros, hi aniran, i els que no, es manifestaran, convenceran la gent que hi deixi d'anar.

És més, jo els reconec un èxit a les persones que porten durant molt de temps treballant en això. Vostès han aconseguit que hi hagi una davallada de persones que van a veure els toros. En part. Altres motius hi deuen haver, però vostès ho han aconseguit. Deixi'm dir que per nosaltres la fórmula d'aconseguir-ho tampoc és tirar-li pintura a ningú, eh?, perquè els mètodes també són importants en democràcia. Per tant, la fórmula no és tirar pintura; la fórmula és manifestar-se, recollir signatures, mobilitzar-se. I en això, ja li ho vaig dir l'altra vegada, li torno a reconèixer la mobilització.

Però també avui ens estem plantejant, per molta gent, què passarà amb la seva afició, amb la seva empresa, amb la seva activitat. I alguns d'ells ens acompanyen aquí. Doncs, jo els vull llançar un missatge ben clar, que sàpiguen vostès i que sàpiguen tots els ciutadans que volen, com a mínim, ja no dic anar als toros, però decidir si van o no als toros, de qui ha estat la responsabilitat i per què paguem la factura. Jo crec que s'han de dir els coses ben clares. I nosaltres, ja els ho dic, fins que compleixi l'1 de gener de 2012, hem intentat que canviés la forma d'entendre la societat a Catalunya. Segurament, per la votació que hem vist abans, no ho aconseguirem i l'únic que arribarem a la conclusió és que aquí, segons la comarca, o segons el territori, o segons el grapat de vots, doncs, un diu una cosa a un lloc o a un altre. Nosaltres hem intentat escapar d'aquest debat, hem intentat anar a un debat com a mí-

nim de model de societat, hi insisteixo, d'una forma coherent.

També voldria destacar que aquí s'han debatut altres iniciatives d'ILP, i s'ha argumentat moltes vegades: «Com que és una ILP, tirem-la endavant.» Aquí han vingut iniciatives sobre transgènics, no han tirat endavant. Aquí va venir una iniciativa per ILP, amb setanta mil firmes gairebé, perquè a l'escola es complís el que avui ja és sentència, és a dir, el bilingüisme a l'escola, i va durar un quart d'hora aquí, eh? Un quart d'hora, eh?, va durar aquí! Els escons buits, eh?, quan va venir una ILP per demanar un model educatiu a què avui el Tribunal Constitucional dona raó. Per tant, compte amb l'argument aquest que, com que és una ILP, tal. Home, si l'apliquem a tots, hi podem estar d'acord. Ara, si només l'apliquem a allò que ens interessa, i quan ho proposa segons qui és meravellós i quan ho proposa segons qui és el dimoni, doncs, home, caurem en la contradicció perpètua i contínua en què cauen alguns grups parlamentaris en aquesta cambra.

Per tant, per finalitzar, jo el que els vull demanar, als diputats, als que estaven en la legislatura anterior i a altres que no hi són, a altres que no hi eren i que avui hi són, o que no hi són ara, aquí, presents, però a altres que són nous diputats, doncs, que avui tenen una oportunitat de tocar un botó i decidir.

Jo, en la intervenció que vam fer, en la primera que vam fer de Ciutadans, els vaig dir a alguns diputats: «Anem en compte, perquè quan "apretem" un botó al Parlament, hi ha una cascada de conseqüències: econòmiques, socials, legislatives, jurídiques.» I quan vam «apretar» aquell botó..., o qui va «apretar» aquell botó per prohibir l'activitat només dels toros i no dels correbous, i altres van tocar el botó contrari pels correbous, estàvem donant dos missatges. Primer, tenim criteris diferents en funció dels interessos partidistes, cosa que no és bona per a la nostra democràcia, per la imatge que dona. I segon, amb el botó que estic tocant, poden tenir conseqüències econòmiques, però m'és igual, perquè el que hem dit és «indemnitzem i ja pagarem la factura». Aquesta és la realitat. Avui que es qüestiona, per sort, cada centímetre del que la Generalitat pressuposta, avui, ens hem de preguntar: «Quan toquem un botó i prohibim una cosa i té conseqüències econòmiques, és tan senzill com incloure una clàusula d'indemnització? Podem fer-ho?» Doncs, jo crec que és també un debat legítim, de fer-ho, perquè avui molts ciutadans..., i sense caure en la demagògia, però sí que reconeixent, evidentment, que hi han partides pressupostàries que estan sent retallades –i és una evidència, no ho dic jo, ho diu el mateix Govern, que han de ser retallades–, doncs, també haurem de retreure la demanda de molta gent perquè s'hagi de pagar aquesta factura. I és qüestió de prioritats, efectivament, però el missatge que donem és demolidor; és un missatge de: «Per això, cap problema; hi posem una clàusula i paguem.» I en altres coses et trobes que es retalla fins a l'últim centímetre. És la realitat del que estem vivint. I aquest és el missatge que queda.

Per tant, des de Ciutadans, per motius de llibertat i de no prohibir per decret allò que no ens agrada o allò que a alguns no els agrada, per coherència amb el que

hem defensat i perquè per nosaltres ni la llibertat, ni l'ètica, ni altres conceptes van per territoris, sinó que apliquem la mateixa vara de mesurar a tot el territori, a Catalunya i arreu d'Espanya, nosaltres proposem avui que s'aixequi la prohibició i que siguin els ciutadans de Catalunya –i acabo, presidenta– els que acabin decidint; els que acabin decidint, no amb un botonet, sinó si van o no als toros; l'empresari o els empresaris que acabin decidint si tanquen o no la plaça, i que assumeixin també econòmicament les responsabilitats de tancar o no un negoci, com, per cert, avui fan milers i milers de catalans, lamentablement, per la situació econòmica.

Aquesta és la nostra proposta i jo convido els diputats, els que hi eren i els nous que han arribat, que es plantegin, quan «apreten» el botó, quines conseqüències té. Si deixem la cosa com estava, com a mínim, podem no donar una indemnització i a més a més deixar que els ciutadans siguin qui triïn i no que ho triem només des d'aquest Parlament.

Gràcies, senyora presidenta, senyors diputats i diputades.

La presidenta

A continuació, té la paraula, per a la defensa de l'esmena a la totalitat presentada pel Subgrup Parlamentari Solidaritat Catalana per la Independència, l'excel·lentíssim senyor Alfons López Tena.

Alfons López i Tena

Gràcies, senyora presidenta. Seré molt breu, perquè ja tots els arguments s'estan fent reiteratius aquesta tarda, com són reiteratius respecte a la tramitació que es va fer l'any passat.

En tot cas, sí que afegiré un parell de coses als plantejaments que ha fet ara el senyor Rivera. Per una banda, dir la llibertat i la no-prohibició... Miri, en fi, però això és el règim en el qual, com a mínim, en aquest continent... –que com aquell ministre francès, de Mitterrand, en el seu moment va dir: «Els europeus som americans que no vam agafar el vaixell»–, i per tant en aquest continent, doncs, les coses funcionen d'aquesta manera. No sé per què es planteja això respecte a la prohibició de les curses de braus en places fixes i, en canvi, no es planteja ni la prohibició de les curses de braus en places no fixes, ni les baralles de galls, ni les baralles de gossos, ni les baralles de rates, ni la cria de determinats animals per a l'alimentació humana, com ara rates –activitats prohibides–; ni la prohibició dels *happy hours*, i que, per tant, els bars no puguin donar begudes a meitat de preu; ni la prohibició d'horaris perquè la gent pugui anar a ballar a l'hora que li doni la gana, i per tant dels *afterhours*. I així successivament.

Per tant, el fet que hi hagi una intervenció administrativa expressament en matèria d'espectacles, especialment en matèria lúdica, per la qual les administracions públiques tinguin un intervencionisme, i estic d'acord amb vostè, moltes vegades malaltís i molt més enllà del que s'hauria d'anar, és el règim que ens hem donat.

Per altra banda, tampoc li veig gaire..., jo li diria que no es preocupi gaire de la imatge de les institucions democràtiques; el problema és la realitat de les institucions democràtiques, com allò que deia en el seu moment Samaniego: «El que s'ha de llançar no és la cara; el que s'ha de llançar és l'espill.» Perquè el problema és la cara, no l'espill que la manifesta. Que la imatge sigui aquesta correspon a una realitat, correspon al fet que, efectivament, segons quina sigui l'activitat, segons quin sigui el partit, aquesta activitat la promou o no, o la prohibeix o no, i no en funció de l'interès general, en funció d'interessos partidistes o en funció de coses, diguem-ne, molt menys presentables, com vostè hi ha fet referència en la seva intervenció anterior.

Per tant, tornem al mateix. Vostè ha dit que aquí hi ha dues opcions: una, no prohibir, i no hi ha indemnització; dos, prohibir amb indemnització. N'hi ha una tercera: tres, prohibir i no indemnització, perquè no dóna dret a la indemnització. I –abans m'he deixat l'article– ho podem comprovar a l'article 139.3 de la Llei 30/92. Si aquí hi ha indemnització, va ser perquè determinats grups parlamentaris, la legislatura passada, fent cas a la plataforma per la ILP, tal com la van presentar..., establia expressament una indemnització *ad personam*, per a una sola persona a Catalunya, per a una sola persona.

I, per altra banda, sí, totalment d'acord amb vostè i en contra del que ha dit abans el senyor Rull, del fet de dir: «És que això ho determinarà el Govern de la Generalitat.» No; a partir del moment en el qual s'obri la via a la indemnització, el Govern de la Generalitat decidirà el que consideri oportú, però qui decidirà serà un jutge. I, per tant, tant el senyor Balañá com tot aquell que consideri que el tancament de l'activitat taurina en la plaça de la Monumental genera un greuge que dóna lloc a indemnització, perquè el Parlament li ha dit que té dret a la indemnització, anirà als tribunals. I ho decidirà un jutge, sigui el que sigui el que digui el Govern de la Generalitat.

Per això, la nostra posició no és ni l'una, ni la dos, que vostè ha plantejat. La nostra posició és: «Acabem amb la indemnització sobre la base de suprimir la indemnització.» Perquè la indemnització és una concessió gratuïta que el Parlament de Catalunya, que els grups que van donar suport a la iniciativa legislativa popular van establir, expressament, en la llei, i és l'única causa d'existència de la indemnització. A partir d'aquí, si la indemnització..., si, quan arribi –ja veurem quan– la nostra proposició de llei, aquesta cambra no l'accepta, continuarà la indemnització i decidirà un jutge. I la decisió d'un jutge és imprevisible en una matèria com aquesta, perquè no estem parlant d'una expropiació, no estem parlant de l'acabament d'una concessió administrativa, que són temes reglats. Estem parlant d'una indemnització genèrica que estableix una llei genèrica en la qual no hi ha cap mena de paràmetre per determinar-la: a partir d'aquí, el jutge decidirà.

Per tant, jo els instaria a una altra cosa, que és: acabem amb el greuge, acabem amb el fet de destinar diners públics a aquesta activitat, a l'activitat de la prohibició d'una llicència d'activitats concreta, que no estem parlant de res més que d'això, de l'activitat concreta,

feta en un lloc concret de la ciutat de Barcelona, exclusivament d'això. Acabem amb això, sobre la base de suprimir la indemnització.

Perquè aquí els que podrien començar a parlar són aquells que, en el seu moment, ja no van poder fer les activitats de curses de braus en places portàtils, ni les baralles de gossos, ni les baralles de rates, ni les baralles de cap mena d'animal, per una banda; i tot el sector de l'hoteleria i la restauració que es troba amb problemes de no poder obrir bars, de no poder obrir discoteques, d'haver-les de tancar, d'haver de mantenir un horari determinat, perquè l'Administració pública els ho imposa o l'Administració municipal els imposa unes limitacions posteriors a la seva entrada en vigor i a la seva activitat.

Llavors, aquí, o hi ha indemnitzacions per a tothom o no té perquè haver-hi indemnitzacions per a ningú. Quina és la nostra proposta? Que no hi hagin indemnitzacions per a ningú. Perquè, clar, dedicar el Parlament de Catalunya, com estem, aquí, pràcticament tota la tarda, a parlar de la indemnització que ha de rebre una sola persona posa de manifest, no l'aspecte de les institucions democràtiques de Catalunya, la realitat d'aquest Parlament de fireta.

Moltes gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Per a la defensa de l'esmena a la totalitat, presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula l'il·lustre senyor Oriol Amorós.

Oriol Amorós i March

De l'escó estant, presidenta; atès que molts dels arguments que ja s'han fet seran reiteratius, i per economia processal, podríem dir.

Miri, una prèvia, senyor Rivera. Jo li agraeixo que vostè tingués la intenció de tramitar els dos punts de la proposició de llei d'aquesta tarda, conjuntament. Va ser una llàstima que el Partit Popular no ho volgués fer. És curiós que, tant el seu grup com el Popular, que s'assemblen tant en tantes coses, doncs, sempre critiquin que portin aquest debat, que és un debat innecessari i superflu, i, en canvi, el porten tots dos per separat. En aquest cas, la culpa és més del Partit Popular que seva, les coses com siguin, i hauríem agraït poder condensar, doncs, els dos debats.

Però, deixi'm que li digui una altra cosa, senyor Rivera, vostè ha dedicat la presentació d'una proposició de llei –per tant, on a vostè li tocava ser propositiu i argumentar i no tant replicatiu del que deien els altres– per dir que ningú aborda el debat de fons, uns per uns motius, uns per uns altres; que tothom és incoherent; que ha vingut, vostè, aquí, a explicar-nos la veritat. Però, sap què passa? Que l'he escoltat i encara no sé si és partidari d'infligir patiment als animals mamífers superiors amb un sistema nerviós semblant al dels humans o no. Encara no ho sé, perquè vostè no ha abordat la qüestió ètica de fons. Vostè s'ha dedicat a acusar els altres. Vostè és partidari del patiment dels animals o no n'és? Perquè no ens ho ha deixat gens clar.

I aquest és el debat de fons. Vostès no el volen abordar, perquè no saben què dir, i el Partit Popular tampoc, perquè se'ls han anat esgotant, cíclicament, els arguments. Fa uns anys, els taurins deien que no era veritat que hi hagués patiment. Mai cap torero ha dit això, les coses com són. Però sí que ho deien els que els donaven suport, i ja han deixat de dir això. I ara ens diuen: «No, fan un debat identitari.» I un clàssic també era..., perquè es pensaven que volíem parlar de debat identitari i no és d'això del que volem parlar, un clàssic era dir «destacar la catalanitat de la tauromàquia». I aleshores parlaven o de Serafín Marín, o de la plaça de toros de la Barceloneta, una de les més antigues, o de la gran afició que hi ha hagut a Catalunya o, deixi'm que els ho digui –ja els regalo un argument per a aquesta ocasió–, que Macià i Companys, fundadors del nostre partit, van ser aficionats als toros, i que vostès agafen tot això per demostrar la catalanitat. Com que han vist que no anava d'això, ja han renunciat a l'argument de la catalanitat dels toros.

I aleshores diuen: «No». I ara diu vostè: «No, no..., vostès estan en contra dels toros, perquè són espanyols, i dels correbous, perquè són catalans.» No, escolti, miri, el maltractament dels animals, lamentablement, no és una exclusiva ni dels catalans ni dels espanyols, sinó que ha estat molt estès a tot Europa, i, afortunadament, s'han anat construint nous consensos, cada vegada, èticament superiors per l'empatia que hem tingut d'entendre el patiment dels que poden patir.

I vostès, ara, diuen: «Ah, però se n'han deixat un tros.» No, ens n'hem deixat més, de trossos. Ja li ho dic jo, l'única incoherència no és només haver-se deixat aquest tros. Podríem parlar de més coses, podríem parlar de patiment als animals en granja. Ara, hi ha consens social necessari que permeti assumir el cost del patiment d'animals en granja, avui, a Catalunya? Ja li apunto una nova incoherència que pot imputar a Esquerra Republicana. No, no hi és. Hi ha un consens social a fer aquest esforç? No, no hi és. Hi havia consens, a l'any 92, per exemple, quan Esquerra Republicana impulsa les primeres iniciatives –Esquerra Republicana de Catalunya– de defensa dels drets dels animals en aquesta cambra el 89, el 91, el 94? Hi havia consens en aquell moment per prohibir els toros? No n'hi havia, no ens en vam sortir, érem els únics que ho defensàvem. I, per tant, què vam fer? Construir un consens ètic, en aquell moment, superior a l'estadi anterior, que era una passa endavant, que no ho resolía tot, però era una passa endavant.

I, aleshores, per exemple, vam introduir, aquí i al Congrés dels Diputats, limitacions... –a proposta d'Esquerra Republicana, eh?–, limitacions de l'horari televisiu dels toros. Després, vam aconseguir avançar una mica més i vam dir: «Els menors de catorze anys no poden anar als toros.» I, en aquell moment, ens podien dir: «Oh, però no els han prohibit.» Els majors de quinze, sí. Érem incoherents? Érem incoherents. Però la política es fonamenta en acords i consensos socials cada vegada una passa més endavant, des d'una perspectiva ètica. I, en aquell moment, vam començar a guanyar una batalla, que culmina el juliol de l'any passat, respecte als toros, però que no s'acaba –però

que no s'acaba—, perquè vam introduir en la legislació la perversitat intrínseca de considerar espectacle artístic o considerar un gaudi o considerar, fins i tot, una activitat econòmica legítima el patiment i la tortura. Però, quan s'accepta que no es poden estendre en més places, quan s'accepta que no hi poden anar els menors, quan s'accepta que no ha d'estar en tots els horaris de televisió pública, vam guanyar la primera batalla que va culminar molt més endavant.

Per tant, escolti, en tots els àmbits de defensa dels drets animals hem legislat amb una estupenda coherència? No. El juliol de l'any passat vam fer un pas endavant? I tant! Molt contradictori o que té una coherència important? Home, jo no sé què pensa vostè, però jo crec que la mort o no-mort és un element rellevant. «No, és una minúcia. L'important és que els correbous són catalans.» No, els correbous són catalans i de molts llocs més, no ens distingeix als catalans gaire de la resta del món. «És que els toros són espanyols.» Miri, els toros són espanyols com han estat catalans, també. Hi havia un torero que no fa gaire, per fer-se el simpàtic, torejava amb barretina, cosa que, personalment, la considero bastant ridícula, però això és una opinió estètica i no té més rellevància que això. Escoltin, per tant, deixin-se..., els que volen introduir l'element identitari contínuament són vostès, perquè encara no han aclarit si estan a favor que la tortura i la mort siguin un espectacle o no. Aclareixin això, que és el fons de la qüestió.

Qüestió de la coherència, per tant, li queda més que sobradament explicada. Sempre hem estat construint consensos socials que fan una passa endavant, també amb els correbous. I aquí apello al Grup de Convergència i Unió, perquè l'excepció dels correbous inclou a la llei el no-patiment dels animals. En la meua opinió personal, una mica difícil d'entendre, ja li ho dic. Puc ser contradictori amb altres membres del meu grup, no li ho nego; però, en tot cas, el consens social que en aquest moment es pot construir. I s'ha de ser vigilant en això, i també de no estendre la pràctica, perquè s'ha anunciat —és veritat— que aquest estiu hi ha molts municipis que ho faran que, en altres, no ho feien. I el reglament que es fa de la llei aprovada és molt lax en aquest sentit. I, per tant, entenem que és una pràctica que no ha d'anar en augment. Que no hi ha consens social per abolir-la? És veritat, però que no ha d'anar en augment, en això sí que pot haver-hi consens social, i demanem, per tant, vigilància al Govern en aquest àmbit.

Respecte a l'argument de les llibertats, és que cau per si mateix, senyor Rivera... El senyor López Tena li ha contestat; li diria pràcticament el mateix, és a dir, escolti, aleshores, això vol dir que no ha d'haver-hi cap norma? Cap element regulador? Cap ni un de res? Els límits de velocitat tampoc han d'existir? Què li sembla? Doncs, demani que es legalitzin les places de toros mòbils, per exemple, no? O demani que es legalitzin, una altra vegada, les baralles de gossos. Perquè tenien la seva afició: hi havia gent que gaudia amb aquestes coses i gent que feia negoci amb les apostes de les baralles de gossos. Clar! Per tant, si vol parlar d'incoherència..., escolti, no hi ha manera.

I el tema de la indemnització. Mirin, vostès han tingut una molt mala pensada. I li hem dit: «Home, i d'on han tret aquesta mala pensada?» El senyor Luna ha dissimulat una mica més que vostè. Ha dit: «No, és un estudi tècnic independent.» Vostè ja ens ho ha explicat: «Ve dels advocats dels interessats.» I resulta que la versió dels advocats dels interessats vostès volen que sigui llei en aquesta cambra. Ostres!, vostès estan actuant directament contra l'interès dels contribuents. (*Veus de fons.*) Sí, és culpa seva, senyor Rivera. No ho serà —no ho serà—, perquè la cambra tindrà sentit comú, i, per primera vegada, amb una àmplia majoria, deixarà els taurins en una claríssima minoria, sense haver de patir pel resultat de la votació, com havia passat fins ara. Gran pas endavant, també. Vostès perdran de golejada, i per això no passarà; però, si tinguéssim la mala pensada de fer-los cas, resulta que seria llei en el Parlament la versió de la indemnització que proposen els advocats dels beneficiaris. Quina irresponsabilitat, quina parcialitat de part seva. Per tant, d'indemnització, cap ni una.

Els mateixos propietaris de la Monumental van demanar replanteig d'activitat el 2007, van reconèixer pèrdues de 24.000 euros per corrida en aquella data i saben perfectament que és una activitat que, si se li retiren les subvencions, deixarà d'existir. Defensarà vostè que es retirin les subvencions a l'activitat de la tauromàquia, aquí, al conjunt de Catalunya i a la Unió Europea? Ho defensarà?

M'agradarà sentir-lo, si ho fa a nivell d'Estat.

La presidenta

Per a la defensa de l'esmena a la totalitat, presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'illustre senyor Josep Rull.

Josep Rull i Andreu

Moltes gràcies, senyora presidenta. De l'escó estant, també. L'argument ja l'hem donat, senyor Rivera. Vostès tenen dret a tornar a plantejar la substanciació d'aquesta iniciativa, de tornar-ne a parlar, legítimament; però nosaltres també tenim dret a exposar els nostres arguments, que són que no hi ha hagut un canvi prou substancial, des que vam debatre aquesta qüestió fins avui, que, diguem-ne, doni sentit a un canvi de posicionament o de plantejament, o, fins i tot, de tornar a insistir, exactament, en la mateixa qüestió, en la mateixa matèria, i més quan sap quina va ser la presa de posició del nostre grup parlamentari, en el sentit que nosaltres vam donar llibertat de vot, després d'un procés extraordinàriament participat.

Considerem que els elements que van portar a prendre aquella resolució són els mateixos que tenim avui. I allà també hi havia un element diferencial, en el sentit que..., recordi que aquella iniciativa no la va plantejar cap grup parlamentari, sinó que va ser fruit d'una iniciativa legislativa popular. I aquest era un element, diguem-ne, rellevant, quan hi havia molta gent, de dir: «Home, aquest és el tema que preocupa més en els grups parlamentaris?» No ho sabem, si preocupa més

als grups parlamentaris; preocupava més de cent mil catalans que ens van demanar que en parléssim i que ho debatéssim. Ara, és vostè representant, diguem-ne, tres diputats..., legítim, honest, però no creiem que correspongui de tornar-ho a plantejar, i, per tant, ens sembla que ja n'hem parlat molt, molt a fons.

Simplement, dir un parell de qüestions. Quan es parla del tema de les prohibicions, no estem parlant d'una hipòtesi. M'hauria agradat saber quin sentit de votació hagués adoptat vostè i el seu grup, l'any 2003, quan vam fer la Llei de protecció dels animals, amb ponència conjunta, que, per tant, va ser un procés molt participat..., sí que hi havia el senyor Luna, i, allà, si se'n recorda, vam parlar de la prohibició de determinades pràctiques, que podien haver estat extraordinàriament lucratives per a aquells que les podien impulsar, i el senyor López Tena s'hi referia, les baralles de galls o les baralles de gossos; hi ha molts gossos que han estat concebuts, bàsicament, per barallar-se i vam considerar, doncs, que... En aquest tema, hi va haver un consens rotund: ho havíem de prohibir, necessàriament ho havíem de prohibir. Havia de quedar fora el marge de dir: «Això s'anirà extingint.»

I, darrera qüestió, i m'agradaria que hi poguéssim pensar a fons, no?, que és tot el tema de les subvencions. Aquesta és una activitat que roman gràcies a les subvencions. I recordin que l'empresa que explota la Monumental aquí, evidentment, a Barcelona, és una empresa de Salamanca i que, per tant, rep una bona part dels ajuts d'altres administracions públiques, inclosa l'Administració general de l'Estat. I, per tant, diu: «No, s'anirà extingint.» No, no, escolti, perquè hi ha un factor que li dóna durabilitat en el temps, que és tot això de la subvenció. I aquí també hi ha, diguem-ne, el debat d'allò que ha de ser públic, privat, i també la llibertat des d'aquesta perspectiva.

Per tant, no volem tornar a entrar en els arguments que ja vam posar sobre la taula ara ja fa un any, i des d'aquesta perspectiva nosaltres mantenim aquesta esmena a la totalitat, sense voler entrar en el contingut d'allò que ens presenta, bàsicament perquè ja ho vam debatre en un termini relativament breu de temps.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

A continuació, per la defensa de l'esmena a totalitat presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula l'il·lustre senyor Joan Boada.

Joan Boada Masoliver

Gràcies, senyora presidenta. Senyors diputats, senyores diputades..., senyor Rivera, nosaltres hem presentat aquesta esmena a la totalitat per una qüestió, i miraré de ser clar i, a més a més, breu.

La primera, perquè aquest debat ja s'ha fet, i es va fer d'una manera clara, transparent, participativa, només fa un any, respectuosa, per la qual cosa repetir-ho em sembla que no té cap sentit. La seva proposta, des del

nostre punt de vista, és simplement populista i, a més a més, anacrònica.

I segona qüestió clara: afirmar, com vostè ha afirmat, que els que hem votat la Llei de prohibició de les corrides de toros ho hem fet pensant que ja pagaran els ciutadans és una afirmació demagògica, falsa, indigna i, a més a més, irrespectuosa cap a milers de ciutadans i ciutadanes que varen donar suport a la iniciativa legislativa popular i a la quantitat de diputats i diputades de la cambra que hi vàrem donar suport.

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Senyor Rivera, vol fer ús del torn en contra?

Albert Rivera Díaz

Gràcies, senyora presidenta. Honorable consellera, diputats i diputades... Miri, per algunes de les qüestions que s'han fet i alguns companys des de l'escó, altres exhaurint el temps des de l'escó, altres no, a nosaltres el que ens sembla indigne és negar que aquí van haver-hi uns grups parlamentaris que van votar a favor d'una indemnització expressa que, si no hi constés tal com està redactada, els ciutadans de Catalunya no pagaríem ni un cèntim.

Per tant, senyor Boada, faci-s'ho mirar vostè, perquè vostè és qui va donar suport a aquella clàusula, i d'altres hi vam votar en contra. És més, quan va venir l'empresari o alguns empresaris afectats, l'únic grup que li va preguntar i va qüestionar si li semblava bé prohibir els toros, perquè en teníem els nostres dubtes veient els números i veient que havien pactat vostès una indemnització, vam ser Ciutadans.

Per tant, vostès van prohibir i van dir en una clàusula: «Ja pagaran els ciutadans de Catalunya el 2012.» I no em digui que no és cert! Si es que està escrit!, si és la llei, és llei! Vostès van pactar una indemnització per al 2012. Si aquí tenim el portaveu de la plataforma, que fins i tot en seu parlamentària ho va reconèixer, que vostès van haver de traçar una estratègia –una estratègia– perquè primer es prohibissin els toros i després els correbous. (*Veus de fons.*) No, no, no estic boig, això està al llibre de sessions i li ho demostraré. No, no, llegeixi..., recordi vostè què li va dir més d'un diputat que estava aquí present, que vostès van pactar una estratègia. Sí...

La presidenta

Perdoni un moment, senyor diputat. Des del públic no es poden fer senyals ni es pot fer cap... Per tant, entesos? (*Pausa.*) Continui.

Albert Rivera Díaz

No es preocupi, presidenta, que no faré més interpellacions als signes que fan des del públic.

En qualsevol cas, ho dic clarament i ho torno a repetir, està al llibre de sessions: hi havia una estratègia que

primer calia prohibir els toros i que els correbous hi havien partits que mai haurien donat suport a la seva prohibició. Això està dit en llibre de sessions.

Per tant, aquesta estratègia, legítima –legítima–, s’ha de dir públicament, no cal amagar-la, no passa res. És una estratègia d’una plataforma i d’uns partits que hi donen suport, és legítim. El que no es pot dir és que no és veritat quan està al llibre de sessions. I aquesta és la realitat.

Per tant, nosaltres el que fem avui, senyor Boada, en definitiva, és dir i explicar que si no es prohibeix no cal pagar indemnització, i això és una realitat objectiva, no cal ser economista per saber-ho. Si vostè aixeca la prohibició, no hi hauran indemnitzacions. I això és així, i vostès poden seguir pensant que és millor prohibir i indemnitzar, i d’altres que no.

El senyor López Tena feia referència a una possibilitat de treure aquesta indemnització. Bé, quan arribi, ja en parlarem. En qualsevol cas, que quedi ben clar que alguns, curiosament, que estaven en contra de la prohibició, estàvem en contra, com vostè diu, d’aquesta indemnització. I d’altres, des de la plataforma que ho va proposar fins als partits que hi van donar suport, estaven a favor de la indemnització. Perquè la ILP no la va redactar Ciutadans, la ILP la va redactar una plataforma i amb uns partits que li van donar suport. És que això, sembla mentida que ho hàgim de repetir; doncs, és així. I no passa res, és legítim, de veritat, fer una estratègia, i jo ho respecto. Ara, el que no podem és negar-ho.

Per altra banda, es feia referència a les subvencions; ho feia el senyor Rull i el senyor Amorós. On hem de signar, que es diria col·loquialment? On hem de signar per deixar d’atribuir subvencions a activitats deficitàries, senyor Rull i senyor Amorós? Podem fer un llistat d’activitats deficitàries a Catalunya no subvencionades per l’Estat...?, on, per cert, el nostre grup no té presència, el seu sí, i ho poden fer quan vulguin, per cert, nosaltres no. Jo els convido a vostès que fem una relació d’activitats deficitàries a Catalunya subvencionades per la Generalitat i suprimim les subvencions. Ho signem? Quan vostès vulguin.

A mi el que m’estranya és que el senyor Eliseu Climent, eh?, o d’altres s’emportin subvencions per entitats deficitàries, o mitjans de comunicació deficitaris, i els paguem tots els catalans. Quan vulgui, senyor Rull, obrim el debat de les subvencions a activitats deficitàries, i al senyor Amorós i a tots els seus..., les seves entitats, amigues i conegudes, d’aquelles que van vostès amb la pancarta conjuntament, aquelles que organitzen manifestacions amb diner públic, d’aquelles, traïem les subvencions. Cap problema, quan vulguin. Ara, no ens donin lliçons vostès de subvencionar coses deficitàries, perquè mira que n’hi ha un grapat a Catalunya, d’activitats deficitàries, des de fa anys i panys, eh?, des de fa... I no només a Catalunya, fins i tot a altres comunitats autònomes, pagades amb els diners dels catalans. Per favor, una mica de coherència, senyor Rull i senyor Amorós. Vostès financen activitats deficitàries per interès polític i partidista. (*Veus de fons.*) Sí, senyor Rull, sí, quan vulgui –quan vul-

gui. Diaris, mitjans de comunicació, entitats..., vostès les han subvencionat i continuen, per cert, en aquests pressupostos subvencionant.

Per tant, no ens diguin vostès, primer, que fem una cosa que no podem fer i poden fer els seus grups, que és anar al Congrés dels Diputats i explicar això... Li diu vostè al senyor Duran que quan pacti amb el senyor Rajoy, o ara quan pacta els pressupostos, o quan pacta salvar el senyor Zapatero, qüestionin les subvencions als toros. Li ho diu vostè al senyor Duran, a veure si ho fa. Home, a veure si ho fa el senyor Duran al Congrés dels Diputats! I m’ho diu a mi, que no hi tinc representació. Digui-li vostè al seu company, el senyor Duran, que qüestionin les subvencions a les entitats agrícoles i als toros i a tot això. Digui-li-ho vostè. No m’ho expliqui a mi aquí al Parlament, si vostès tenen capacitat de fer-ho. És més, vostès sostenen aquest Govern del senyor Zapatero amb les seves votacions. Tindran capacitat per qüestionar això i més coses, i tant! (*Veus de fons.*) Sí, sí, senyor Turull, vostès sostenen aquest Govern. No sé si vostè repassa les sessions del Govern i les votacions al Congrés, però és així.

Per tant, estem absolutament d’acord a obrir el debat de les subvencions. És més, de veritat, eh?, si vol, obrim un debat seriós al Parlament sobre qüestionar fil per randa totes les subvencions de la Generalitat, quan vostè vulgui. Ara, fem-ho de forma coherent, no només qüestionem aquelles que a vostès no els agraden, i ho fem en seu parlamentària catalana i no al Congrés dels Diputats, i aquí resulta que no ho fem.

Per altra banda, respecte a la Llei dels animals, jo ho he dit abans, senyor Amorós, i ho vaig dir l’altra vegada, ho puc tornar a repetir: aquesta Llei de protecció dels animals que vostès van aprovar, els que hi eren –el senyor Rull hi era–, té components molt positius. I ho vaig dir –i vostè, que està davant...– i ho he dit en altres llocs, en aquest debat i en el debat dels toros: té components positius. Però té un problema molt greu, que és que no s’està aplicant –no s’està aplicant. I els alcaldes que han d’aplicar aquesta legislació ni l’apliquen ni poden aplicar-la; van venir en seu parlamentària a dir que no la podien aplicar, i es va aplicar una moratòria a les gosses municipals. Si es que és així! S’està controlant...?, quina gestió s’està fent del control dels xips a les mascotes i els animals de Catalunya? Plantegem-ho –plantegem-ho. Però jo li dic: això és un debat bastant més profund, ampli i transversal que no el debat de les dotze corrides de toros a la Monumental de Barcelona. Per tant, és així.

Abans em preguntaven i m’interpellaven vostès sobre la coherència de prohibir coses o no amb els galls i amb els gossos. Miri, el que em sembla malament, el que em semblaria malament és que vostès prohibissin els galls o els gossos, les baralles, i diguessin: «No, però només les baralles entre gossos de tal raça i de tal província», que és el que vostès fan amb els correbous i amb els toros; això és el que vostès fan. Diuen: «Prohibim, sí, però només entre bòxers, eh?, quan es barallen els bòxers està prohibit. Ara, si es baralla un rottweiler amb un altre, cap problema, eh?, cap problema, perquè això és una tradició i llavors no sé què.» Doncs, això és el que vostès fan amb els toros!

Prohibeixen un tipus d'espectacles amb toros i d'altres no. És aquesta, la realitat.

Patiment animal, senyor Amorós..., no ho dic jo. Jo ja ho he dit en aquesta tribuna en la meua intervenció: jo considero que sí, que pateixen –que pateixen–, però que no depèn de si la plaça és rodona, quadrada, de si porten banyes embolades o si porten lligades les cames; no depèn d'això, depèn del patiment. I aquí van passar experts que van dir que patien i que patien aquí, a les Terres de l'Ebre, a Sant Carles de la Ràpita o a la Gran Via. I això ho van dir els experts, i jo ho subscric. Ho vaig dir aquí: no em crec l'argument que no pateixen.

Però el debat, deu estar vostè d'acord que no pot ser només prohibir allò que vostè porta en el seu cartell electoral que no: «Els dolents són els toreros, els altres no, perquè llavors perdrem vots.» I aquest és el debat hipòcrita, aquesta és la realitat. I no és un debat només parcial, és hipòcrita, s'ha de dir. Perquè parcial seria que diguessin, com vostè: «No, anem per parts.» Ja, però aquests consensos de què vostè parla, si vostès hi estiguessin a favor, potser els consensos serien uns altres a les Terres de l'Ebre, i curiosament vostès hi estan en contra.

Per tant, no digui si els consensos... Els consensos són vostès també, i el seus alcaldes. Jo he rebut cartes d'alcaldes seus a les Terres de l'Ebre defensant els correbous. Per tant, no és culpa meua, són els seus alcaldes, d'Esquerra Republicana. Llavors, vostès són part del consens, vostès tenen capacitat també..., formen part de majories o minories.

Per tant, no ens expliqui això que vostè diu. Jo no sé si ho defensava o no a títol individual, pel que he entès, però en qualsevol cas és evident que vostès han mantingut una posició clarament incoherent, hipòcrita en aquest sentit, des del punt de vista polític. (*Veus de fons.*) Sí, senyor... Bé, escolti'm, «hipòcrita» no és cap cosa... «Hipòcrita» és dir una cosa i fer la contrària. «Hipòcrita» és defensar a Catalunya..., a una part de Catalunya prohibir una cosa... Sí, bé, senyor Amorós, miri el diccionari, «hipòcrita» vol dir això. I ho dic i subscric políticament, «hipocresia política», ho he dit moltes vegades i ho torno a repetir. No passa re, és un debat parlamentari.

Per tant, aquesta posició és la que no és coherent. La posició dels que acceptem que hi ha un debat més profund, que és un debat que s'hauria de fer global i no parcial, que és un debat que no hauria d'afectar en funció de quina clau identitària o no té, de quina part del territori és, la d'aquells és la que avui portem amb aquesta proposta. I si volen vostès debatre la modificació de la llei del 2003 sobre el xip, sobre les protectores, sobre els animals, com pateixen i de quina manera, obrim-ho, fem-ho, fem-ho complir.

És més, senyor Rull, vostès que estan..., ara que governa el seu grup, jo li ofereixo aquí públicament: obrim un debat seriós de com s'està complint la llei del 2003. Sé que vostè n'és un defensor; jo he coincidit en algunes coses amb vostè amb això. Per tant, obrim-ho seriosament. Però, clar, és que el problema és que pel mig hem fet aquesta excepció i hem prohi-

bit aquestes corrides només a la Monumental. Aquest és el problema de coherència, bàsicament, que molts ciutadans, segurament als quals no els agraden els toros, a la majoria, als quals no ens agraden els toros..., resulta que aquest debat d'incoherència ha provocat també rebuig de gent que pensa que es diuen coses diferents a diferents parts del territori.

Acabo, presidenta. I, per tant, nosaltres volem manifestar novament la necessitat que si s'ha de fer un debat seriós es faci, però no es faci parcialment ni per estratègies ni per partidismes, sinó que es faci realment en el que és la relació amb els animals i amb les persones i amb l'Administració pública, en definitiva, respecte a aquests animals. Aquest no ha estat el debat, vostès ho saben. Ara ens deien alguns que no calia parlar un altre cop d'aquest tema; clar, si no haguessin prohibit, no caldria parlar-ne un altre cop, i ara resulta que la culpa és dels que volem qüestionar la subvenció, la indemnització o el debat de la prohibició. Doncs, no, miri, la indemnització, que vostès, ho recordo, van aprovar i que acabarà pagant-se, siguin 450, 300 o 220, s'acabarà pagant.

Un últim apunt respecte a la clau econòmica. Vostè dia això dels advocats de part. Efectivament, senyor Amorós, hi han dues parts –hi han dues parts–, i s'acullen a una llei catalana, i s'acullen a una llei que calcula anualment quantes entrades venen i multipliquen per noranta-nou. És un criteri jurídicament tan vàlid com qualsevol altre. M'agradaria a mi que ho paguessin? No, ja li ho he dit, jo hi he votat en contra, vostè hi ha votat a favor, si és que és això! Ara, no amagui vostè el debat, perquè, si no són 450 i són 200 o 100, sortiran de l'erari públic, sortiran dels diners públics; no sortiran de cap fundació, sortiran dels diners públics, sigui quin sigui l'import. I, per tant, jo no dic que aquí sigui llei aquest número...

La presidenta

Senyor Rivera...

Albert Rivera Díaz

...li he dit –acabo, presidenta– el que es demana i li estic dient en base a quin article. Per tant, el càlcul, com bé deia el senyor López Tena, no el farà el Govern, el farà el jutge en funció de la llei. I jo només li dic, i li ho deixo sobre la taula, quines dades es presenten i quines dades es demanen. Si vostès diuen que de 450 milions passarà a 3.000 euros, jo permeti'm que ho dubti. Jo crec, llegint-me la llei –que per alguna cosa tots també sabem llegir lleis–, que com a mínim raons jurídiques per demanar-ho, i lamentablement –lamentablement–, les tenen. I res més; ho vull deixar..., volia deixar ben clar això.

Gràcies, senyora presidenta, honorable consellera, diputats i diputades.

La presidenta

Per fixar la seva posició, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialista, l'il·lustre senyor Jordi Terrades.

Jordi Terrades i Santacreu

Gràcies, presidenta. De l'escó estant, per reiterar alguns arguments que ja hem donat en la proposició de llei anterior, que havia presentat el Grup del Partit Popular, no?

Miri, el Grup Parlamentari Socialista el que no farà, un cop aquest tema ja es va debatre a bastament ara fa un any, és contribuir a mantenir permanentment obert aquest tema. El debat de les curses de braus, de sí o de si no, ja es va produir a bastament en aquest Parlament a finals de l'anterior legislatura. Entenem que tots els col·lectius, tots els partits polítics es van expressar lliurement en aquell moment.

També sóc conscient que en aquest Parlament, a vegades, som molt aficionats a donar voltes sobre els mateixos afers, no? Nosaltres pensem que aquest és un tema que ja es va discutir, que no cal seguir-hi donant voltes eternament. L'opinió pública, que –no ho oblidem– conformen tots els ciutadans i totes les ciutadanes del nostre país, ens indica que, més enllà de les posicions animalistes, a la majoria de ciutadans, ho diuen els enquestes, aquest espectacle, aquest espectacle en què es produeix la mort d'un animal, la mort del toro, és un espectacle que no agrada, per això crec que... És a dir, si no hagués estat d'aquesta manera, no sé si aquí s'hauria presentat una iniciativa legislativa popular, amb més de cent mil signatures, per tal que aquesta cambra debatés aquest tema en l'anterior legislatura, més enllà de les legítimes posicions animalistes.

Per tant, jo crec –jo ho crec i el meu grup així ho entén– que el que cal és mirar endavant, que no podem discutir sempre sobre les mateixes qüestions, a vegades, i tinc la impressió que ara estem en aquest moment, per estrictes raons d'oportunisme polític i electoral. Vull recordar-los que aquestes dues propostes que hem discutit, la que ha sortit derrotada abans i la que previsiblement sortirà derrotada en aquests moments, es presenten abans de les eleccions municipals que hem celebrat fa poques setmanes, no?, i a pocs mesos d'unes eleccions generals en el conjunt de l'Estat espanyol. Jo, de vegades, tinc els dubtes de si aquestes qüestions es presenten pensant en tots els arguments que s'han donat aquí o picant l'ullet a altres estratègies que van més enllà de Catalunya.

Miri, el nostre sistema, senyores diputades i senyor diputat, senyor Rivera –i jo crec que ens n'hem d'alegrar, almenys el Grup Parlamentari Socialista així ho constata i així ho afirma–, és un sistema garantista, i, per tant, si en l'aplicació d'aquesta llei hi ha algú que se sent perjudicat en els seus interessos econòmics i no s'arriba a un acord amb l'Administració, amb el Govern –hem escoltat atentament la intervenció del diputat senyor Rull, que suposo que fixava la posició del Govern; entenc que també s'han fet anàlisis, estudis econòmics, jurídics, que els han portat a aquesta conclusió–, si no s'arriba a un acord entre les parts, al nostre sistema, que és un sistema garantista, tothom pot acudir als tribunals de justícia per tal que acabin configurant i fixant aquesta posició.

Senyor Rivera, el Parlament va prohibir, amb un debat, ho torno a repetir, passional, amb molta intensitat,

que va durar pràcticament mig any, amb treballs intensos en comissió, on va participar moltíssima gent, defensant una posició, defensant-ne una altra, aquest Parlament va prohibir a Catalunya les corrides de toros, i per nosaltres en aquests moments aquest és un debat tancat.

Per tant, reiterem la nostra posició, votarem a favor de les esmenes de devolució que s'han presentat, i per tant no donarem suport a la seva proposta de llei.

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Moltes gràcies. En nom del Grup Parlamentari Popular de Catalunya, té la paraula l'excel·lentíssim senyor Rafael Luna.

Rafael Luna Vivas

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, la veritat és que he volgut mirar quines eren les proposicions de llei que avui se presentaven, i són dos proposicions no de llei diferents, totalment. La que presentava el Grup Parlamentari Popular..., parlàvem de moratòria, parlàvem d'indemnització. I per això no vam voler, senyor Amorós, que es debatessin les dos a la vegada, perquè nosaltres parlàvem simplement d'una moratòria i no de derogar aquesta llei. I la que sí que presenta Ciutadans parla o anuncia que deroga la llei de prohibició dels toros. I benvinguts al club de la nostra proposició de llei, perquè tots hem parlat d'indemnitzacions.

Per tant, la veritat que siga dita, nosaltres celebrem moltíssim que Ciutadans haja presentat aquesta proposició de llei. I ho celebrem per una qüestió molt simple, perquè ve a recolzar d'alguna manera la tasca que està fent el Partit Popular quant a la defensa dels toros, ve a reforçar-la, i col·labora en el treball que s'està fent.

Nosaltres entenem que, des de la modèstia d'un subgrup parlamentari, com és Ciutadans, no poden portar aquesta llei, perquè no tenen els diputats suficients, amb tots els respectes, al Tribunal Constitucional. Per tant, nosaltres..., no calia portar aquí un debat, que ja s'havia fet, i demanar la derogació d'una llei, quan nosaltres ho tenim al Tribunal Constitucional, i serà el que dirà el que dirà. Per tant, ho torno a dir, que ens trobem satisfets que això sigui així.

Però què ha fet el Partit Popular, què ha fet el nostre grup parlamentari quant a la defensa dels toros? En primer lloc, no reproduiré aquí, ni molt menys, el debat que es va tindre i que hem comentat abans. Sí que han canviat alguns protagonistes. Home!, escoltar el senyor Terrades i escoltar el senyor David Pérez, canvia una mica la lletra, inclús la música. Però vull dir que els protagonistes quasi hem sigut els mateixos que van debatre aquell dia. Per tant, no he de dir gran cosa més –no he de dir gran cosa més–, simplement una cosa, dir que hi ha uns grups que van mantindre una coherència política, i ho dic per Iniciativa per Catalunya Verds, que..., tal; uns altres no ho van fer, van jugar a l'oportunisme polític, i van jugar a dos cares,

i no tenen res a veure amb el que és la protecció dels animals, quan permeten aquestes activitats a un lloc i a un altre les prohibeixen.

Però, dir també una cosa: que el Partit Popular va ser l'únic partit, l'únic grup parlamentari que no solament va defensar les llibertats de les persones, com Ciutadans, sinó que també nosaltres vam defensar el que és la cultura, l'afició i l'art. Això és el que ens va separar de Ciutadans: la llibertat, la cultura i les arts. També és ben cert, que nosaltres vam portar al Consell de Garanties no solament el projecte de llei de prohibició dels toros, sinó també el de correbous. Se recorden vostès, els diputats que estaven, que ens van acusar que ho vam portat al Consell de Garanties perquè el mateix dia no es pogués debatre els correbous i els toros, perquè ho fèiem realment perquè fos separat? No; ho fèiem pel que està passant ara, perquè ara els correbous i les associacions dels correbous tenen els problemes que nosaltres vam detectar i vam portar al Consell de Garanties.

I avui, realment, molts alcaldes –molts alcaldes– i molt pobles que practiquen els correbous se veuen lligats d'un reglament que nosaltres ja vam avisar que era una trampa que s'estava fent. Senyor Amorós, que m'escoltingués tots els pobles i municipis que fan correbous: el final que vostès persegueixen és anul·lar aquesta festa. Ho ha dit vostè aquí, ho ha dit Esquerra Republicana, i haurà de donar explicacions a la seua gent a les Terres de l'Ebre.

També nosaltres hem fet una altra cosa. La nostra presidenta va anar al Senat i va presentar una iniciativa parlamentària perquè els toros se declaressin d'interès cultural nacional. Una altra activitat més que hem fet. No va sortir endavant. Però, escolti'm, no ens vam inventar res; al costat, França ha declarat els toros d'interès cultural nacional. I avui penso, aquest cap de setmana, hi ha un poblet de França en què es fan corrides de toros, festes de toros. Sap quin himne toquen? *Els segadors –Els segadors–*, senyor Amorós. I després també els he de dir, a vostès, que nosaltres això ho hem portat al Tribunal Constitucional.

Señor Rivera, usted ha hecho un comentario diciendo que el Estatuto, que Cataluña tiene competencias, que esto no tiene que ver nada con el Constitucional. Pues, mire, tiene que ver muy mucho. Y usted que es un constitucionalista, señor Albert Rivera, tenía que tener en cuenta que muchos de los puntos de la ley vulneran realmente lo que es la Constitución española. La vulnera al tratarse de una ley multidisciplinar; la vulnera en que la ley excede de la competencia de policía de espectáculos y de regulación de la comunidad autónoma; la vulnera en que la prohibición de la actividad restringe y limita derechos fundamentales y libertades reconocidas en el artículo 20 de la Constitución española; la vulnera en que, al tratarse esta actividad como un fenómeno cultural global de ámbito nacional y común, compete en exclusiva al Estado en aplicación del artículo 149.1.28 de la Constitución española; la vulnera en que la regulación autonómica interfiere negativamente en la competencia estatal de planificación que le reserva el artículo 149.1.3 de la Constitución española; la vulnera en que la medida prohibitiva excede

de las competencias de ordenación de sus propios mercados que corresponden a las comunidades autónomas; la vulnera en que la norma prohibitiva de las fiestas de los toros en Cataluña además afecta negativamente a la libertad de circulación sin trabas y entraña una restricción no justificada de la libertad de empresa y el principio de unidad económica y de igualdad de las condiciones básicas del ejercicio de la actividad.

¿Le parece poco, señor Rivera? ¿Le parece poco, la ley de prohibición de los toros, los puntos o los artículos que vulnera de la Constitución española? Pues, bien, por eso nosotros hemos hecho el recurso al Tribunal Constitucional, y este dirá. Y, usted como buen constitucionalista que es, sobre todo respetuoso con la Constitución española, entenderá que esta ley vulnera esos principios constitucionales.

A todo ello quiero felicitar la iniciativa de la Federación de Entidades Taurinas de Cataluña; quiero felicitarles esa iniciativa de recoger firmas para poder debatir en el Congreso de los Diputados para que se declaren los toros fiesta de interés cultural. Tienen los mismos derechos que aquellos que lo hicieron para que se prohibieran los toros en Cataluña, a los cuales también les debo el máximo respeto aunque no comparta con ellos sus inquietudes y sus exposiciones. Pero quiero felicitar y quiero animar a todas las entidades taurinas de Cataluña a que continúen en ese trabajo de recoger firmas para poder debatirse en el Congreso de los Diputados y declarar lo mismo que nuestro país vecino de Francia, de interés cultural nacional, los toros.

Pero, mire, por si era poco todo esto, hay más –hay más. Nuestro partido, me refiero..., de aquí a poco tiempo, si no se anticipa, habrá unas elecciones generales, y seremos el único partido que llevará en su programa electoral la declaración de los toros como fiesta de interés nacional. Y ustedes están muy convencidos de que esto se ha acabado. Yo les digo que no. Y nosotros continuaremos siendo coherentes hasta el final. Y como lo más seguro es que, por el bien de España, por el bien de Cataluña, habrá un cambio de gobierno –habrá un cambio de gobierno–, ese gobierno llevará ahí lo que tenga que llevar, y es llevar en su programa la declaración de interés nacional de las corridas de los toros.

Por eso, señor Rivera, por esa coherencia y esa unidad de acción en favor de la fiesta de los toros, de los aficionados y de la libertad, de que puedan acudir a una fiesta de los toros que forma parte de la cultura e identidad catalana, nosotros le votaremos favorablemente.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

A continuació, té la paraula l'il·lustre senyor Joan Laporta.

Joan Laporta i Estruch

Presidenta, moltes gràcies..., molt honorable presidenta. Bé. Sembla que amb les intervencions darreres en

aquesta proposició s'han clarificat més les posicions, al meu entendre, i a més a més alguns ja s'han tret la careta més obertament.

Jo no estic, ja ho he dit abans, ni a favor de l'ajornament que plantejava el Partit Popular, ni tampoc estic a favor dels arguments que presenta Ciutadans, referents a la llibertat individual i a la tradició. Per raons molt clares, no? El Parlament ha de regular el moment històric i social que vivim. I en el segle XXI, almenys a Catalunya, el moviment animalista té molta força, i el bé a protegir en aquests moments, en aquesta situació, és evitar el maltractament dels animals.

La veritat és que argumentar la qüestió en base a la tradició..., se m'acut el fet de si el Parlament italià seria capaç de recuperar el circ romà, eh?, i aleshores, doncs, aquí hi haguessin unes matances sagnants, allà, en el fòrum romà, no? (*Remor de veus.*)

Bé. Dit això, també val a dir que els arguments econòmics que volen fer valdre...

La presidenta

Un moment... –un moment–, senyor diputat. Senyor diputat...

Joan Laporta i Estruch

Bé...

La presidenta

...a sobre que té poc temps, que se l'escolti, almenys.

Joan Laporta i Estruch

Sí, clar.

La presidenta

Silenci, si us plau.

Joan Laporta i Estruch

Bé. He sentit que el sector és un sector en creixement i en expansió. Dades del Ministeri de l'Interior: el 2010 s'han reduït els espectacles taurins un 14,3 per cent, i la Monumental, la plaça Monumental té un aforament de 19.000, gairebé 19.600 espectadors, i el 2010 l'assistència mitjana va ser de 7.200, realment una tercera part de la plaça per veure les curses de braus.

Mirin, aquí s'ha parlat d'exercicis d'hipocresia política. Afortunadament, el diputat Rivera finalment s'ha posicionat quant al fet que també està en contra del maltractament dels animals, després d'una brillant intervenció del diputat Amorós, que l'ha interpellat en aquesta qüestió. Jo, dir-los que vostès estan portant clarament aquest debat al terreny identitari, perquè el que volen fer és, amb la seva falsa defensa i preocupació d'una indemnització econòmica, el que estan emascarant és la seva obsessió compulsiva per defensar els interessos espanyols aquí a Catalunya.

Per tant, evidentment, davant d'aquestes explicacions, em posicionaré en contra d'aquesta proposició de llei.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor diputat. (*Oriol Amorós i March demana per parlar.*) Senyor Amorós? (*Pausa.*)

Oriol Amorós i March

Senyora presidenta, per nombroses al·lusions, que no les contestarem totes...

La presidenta

I que li demano brevetat...

Oriol Amorós i March

Sí, sí... No, molt breument –molt breument. Miri, per contradiccions amb el senyor Luna, clarament, i al·lusions. (*Persisteix la remor de veus.*) Escolti'm...

La presidenta

Un moment –un moment, un moment... Si us plau, encara queden dos punts més de l'ordre del dia en la sessió d'avui... Senyor Amorós.

Oriol Amorós i March

Senyor Luna, el nostre posicionament és clar i meridià, contrari a la mort dels animals, i respecte als correbous es va manifestar en aquest Parlament a favor de fer un reglament que regulés el seu ús, que en reduís el patiment i que no acceptés o que no fomentés la proliferació. Li pot agradar o no li pot agradar, però és un posicionament clar, meridià, aquí, a la Ràpita, al Montsià i on calgui.

I segona qüestió. Vostè no pot utilitzar l'element de defensa de la llibertat. Abans li ho he dit, però després de la seva intervenció és espectacular. És a dir, vostès perden una votació en un parlament democràtic i amenacen que aniran a un altre lloc a canviar-ho tot. Ja ens la coneixem, aquesta actitud seva; ja ens la coneixem, aquesta història. Però de llibertat no en té res, perquè el poble de Catalunya representat en aquest Parlament ha donat la seva opinió, i si a vostès no els agrada, doncs, ho sento molt, però han d'acatar l'opinió de la majoria del poble de Catalunya.

(*Diversos diputats demanen per parlar.*)

La presidenta

Senyor Rivera... Primer senyor Rivera, després senyor Luna..., o senyor Luna, senyor Rivera... És igual, però rapidet. Senyor Luna...

Rafael Luna Vivas

Moltes gràcies. Miri, senyor Amorós, vostè ha dit el que jo volia sentir. Vostè ha dit: «Toros no, i correbous

sí.» Ho ha dit –ho ha dit. Perquè jo li he preguntat si vostè, finalista..., era prohibir els toros. No, vostè ha dit que els bous sí, amb el seu reglament, i no... Per tant, la seua sensibilitat aquí li queda.

Perdoni, mentre Catalunya formi part de l'Estat espanyol i dintre del seu organisme jurídic, la Constitució espanyola és un instrument per portar el que considerem, qualsevol formació política que tingui els diputats suficients, que no ens agrada o que creiem que atempta contra els principis constitucionals.

Gràcies.

La presidenta

Senyor Rivera...

Albert Rivera Díaz

Per al·lusions, breument, presidenta. Al senyor Luna, respecte al tema del Constitucional: tant de bo tingués vostè raó, senyor Luna. El problema és que a la *defensora del pueblo*, que és del Partit Popular, li van portar vostès i molta gent taurina el recurs i va dir que no hi havia tema. Per tant, no som des de Ciutadans els qui diem que no hi ha tema: és la *defensora del pueblo*, que és del Partit Popular, a la qual, per cert, altres temes que hem portat des de Ciutadans sí que ha portat... Per tant, el tema jurídic, també com a constitucionalista, preguntant-li hi vostè a la *defensora del pueblo*.

I, per altra banda, simplement, nosaltres, és veritat, tenim tres diputats, tenim un subgrup, tenim 110.000 votants, però, miri, vostè té una cosa que nosaltres no tenim, i li ho de reconèixer: divuit escons i la capacitat de condicionar un govern i uns pressupostos. I, en canvi, vostès, que tenen capacitat per condicionar per a algunes coses, per a d'altres no. Tenen vostès una magnífica ocasió, no només de portar recursos al Constitucional com a tercera cambra, sinó de, políticament, en una cambra, condicionar també qüestions com el compliment de la sentències, com el tema dels toros... I, per tant, jo els brindo la possibilitat que en aquesta cambra vostès utilitzin –que tenen divuit escons– la majoria, també, parlamentària per condicionar les coses. Llavors, amb els fets i no amb les paraules, veurem el posicionament de cada partit.

La presidenta

Passem a la votació conjunta de totes les esmenes a la totalitat presentades.

Comença la votació.

Les esmenes a la totalitat han estat aprovades per 112 vots a favor, 20 en contra. Per tant, la iniciativa legislativa resta rebutjada.

Proposició de llei

per la qual s'estableix l'aplicació a l'Ajuntament de Reus del règim d'organització dels municipis de gran població (debat de totalitat)
(tram. 202-00038/09)

Passem ara el punt sisè de l'ordre del dia, però per al seu govern vull que sàpiguen que farem el punt 6 i el punt setè, per tant, les dues proposicions de llei, i que demà començarem a les deu del dematí amb les interpellacions.

Punt sisè de l'ordre del dia: debat de totalitat sobre la Proposició de llei per la qual s'estableix l'aplicació a l'Ajuntament de Reus del règim d'organització dels municipis de gran població.

(Remor de veus. Pausa.)

Presenta la iniciativa, en nom dels grups parlamentaris proposants, l'il·lustre senyor Carles Pellicer, alcalde de Reus.

Carles Pellicer i Punyed

Gràcies, presidenta. Senyores i senyors diputats, l'Ajuntament de Reus va presentar al Registre general del Parlament la petició d'aplicació que l'ajuntament s'acollís al règim d'organització de municipis de gran població, una petició aprovada i mandatada pel ple municipal de l'ajuntament el 28 de gener de 2011, i, per tant, doncs sí, és el primer municipi de Catalunya que sol·licita aquesta inclusió en aquesta llei. L'aplicació del règim d'organització de municipis de gran població és prevista en la Llei de bases de règim local per a municipis de més de 75.000 habitants que presentin unes circumstàncies especials, com són econòmiques, socials, històriques, culturals, etcètera, i que també ho aprovi el Parlament de Catalunya.

Per tant, què ens permet? Doncs, ens permet una nova organització, amb uns eixos interns, una organització central, i també una altra de descentralitzada en districtes, que també és important. També que la junta de govern adquireixi competències noves; modificació del Govern amb l'obligació d'organitzar, com deia abans, districtes, per tant, més participació de la societat civil, dels ciutadans; també la creació d'un consell social de la ciutat; una constitució de comissió de suggeriments i reclamacions, i també la constitució d'un òrgan especialitzat en resolucions econòmiques i administratives.

Per tant, estem parlant que es basa en el principi de proximitat, en els principis de participació, de descentralització i de màxima autonomia municipal, que és, per tant, molt important, mitjançant una carta municipal que s'haurà d'elaborar, i amb això estem entroncant amb la tradició jurídica catalana de la Llei municipal de Catalunya de 1934.

Com a alcalde de la ciutat, i també per la ciutat, mostrar la satisfacció que avui puguem parlar en aquest Parlament de la ciutat de Reus, i també satisfacció per un doble motiu.

Primer, perquè el Parlament del nostre país avui certificarà i certifica la singularitat de Reus, que no ve donada només per la seva grandària amb més de 108.000 habitants, sinó sobretot pel rol també que té una ciutat important dintre del sistema de ciutats de Catalunya; una ciutat gran en habitants, gran en potència i gran també en possibilitats. Per tant, doncs, tenim, com a ciutat, una ciutat capital, tenim un pes específic en economia, en serveis, exercim el lideratge de país en àmbits com la cultura, com el comerç; estenem també la nostra influència important en l'àrea geogràfica més propera i també catalana, i gaudim d'elements i equipaments i infraestructures essencials per al territori català, com és, per exemple, l'aeroport de Reus.

També la satisfacció que ve donada per les perspectives que ens pot donar aquesta norma, aquesta llei, d'estatus de gran població que obre també per a Reus. Tanmateix, però, per ser rigorosos hem de dir –hi han coses que val la pena també dir-les, no?– que no resol aspectes essencials, aquesta llei, com són el tema del finançament o competències de què es pugui disposar de més, i que introdueix, en canvi, sí que obligacions de capitalitat i reptes afegits que altres poblacions no tenen. Però a això hi estem disposats, i en aquesta línia Reus sempre també s'ha diferenciat.

Al mateix temps, també volem reconèixer que ser municipi de gran població comporta la descentralització, l'aprofundiment en la participació, que també són aspectes que sí que és cert que ja podríem haver fet fins ara, però que, bé, que la llei ens els mandatarà i, per tant, podrem actuar-hi d'una forma ja clara, en tema d'autoorganització municipal.

Tanmateix, dir també que l'aplicació de la llei no ha de comportar i no hauria de comportar despesa en un ajuntament com el de la ciutat de Reus, i, per tant, en aquest tema serem molt curosos.

Per tant, doncs, innovacions que seran possibles, i és bo per a la ciutat de Reus i és molt positiu. I, per tant, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió els demanem el suport a aquesta cambra, el suport a aquesta proposició de llei.

És bo per a Reus, com els deia, una ciutat capital com la nostra, que té una àmplia i una forta capitalitat, perquè Reus, amb aquesta llei, compleix amb escriu els requisits que demana, requisits com són les especials circumstàncies en els àmbits comercial, social, històric, econòmic, cultural, que justifiquen que Reus pugui ser i sigui, diguem-ne, en l'àmbit d'aquesta llei de municipi de gran població.

Econòmicament, per què? Doncs, perquè Reus exerceix dins de Catalunya una capitalitat evident en àmbits com el comerç, com la indústria, la cultura, els serveis avançats, o també en el coneixement. I també té importants infraestructures viàries, ferroviàries, aeroportuàries, etcètera.

A nivell comercial, Reus és una ciutat, com saben vostès, perquè la coneixen, important, essencial, bàsica dins l'entramat de ciutats de Catalunya, amb un model clar i reconegut arreu.

També a nivell social compleix amb el que demana la llei, un àmbit dins del territori que exerceix la ciutat de referència i de capital en l'àmbit del Baix Camp, de la Ribera d'Ebre, de les comarques veïnes de l'Alt Camp, de la Conca de Barberà, del Tarragonès i del Priorat. Per tant, amb una àrea d'influència molt important dins el Camp.

A Reus també concorren..., i també ho diu la llei, que hi han de concórrer circumstàncies històriques: una història viva, una història forta, que en el seu moment va ser segona ciutat de Catalunya i que tradicionalment és referent també en l'àmbit de l'economia i internacional, en sectors com va ser al seu moment l'aiguament, o com és en aquest moment la fruita seca, a la qual amb això també voldríem donar un reconeixement a la pagesia.

Però, és més, Reus ha estat bressol i és bressol d'arquitectes universals com Antoni Gaudí, o bé com el general Prim, o bé com Fortuny, Bartrina, etcètera, personatges o persones importants dins la història de Catalunya i importants, molt importants, dins la història del nostre país. És per això, doncs, que també en aquest àmbit que diu la llei, històricament, la ciutat de Reus no solament la compleix, sinó que amb escriu ho fa.

En l'àmbit de la cultura, una de les capitals catalanes més importants, també a nivell europeu, i un focus de creació i dinamisme cultural. És a dir, estem parlant de la ciutat com una potència cultural, amb una empenta que té des de la seva societat civil, amb més de quatre-cents entitats, amb cinc teatres, amb una força cultural, amb una força d'equipaments amb biblioteques que fa que sigui una ciutat de primera fila en l'àmbit de la cultura.

També amb una festa major, si em permeten, reconeuga internacional, i també amb un important patrimoni modernista, amb una gran ruta del Modernisme, que ens fa també ser capdavaners, junt amb la ciutat capital de Catalunya, Barcelona; amb entitats com el Teatre Fortuny, com deia abans, com el Bartrina o bé com el Centre de Lectura o el Círcol, que són centenàries i que tenen una gran força d'articular la societat civil, una societat civil esforçada que treballa dia a dia per fer una ciutat millor i més potent.

Per tant, doncs, hi ha molts elements, molts mèrits i molts arguments que fan que Reus tingui aquesta possibilitat de ser municipi de gran població i mereix, per tant, el reconeixement d'aquest Parlament, i per això avui els ho presentem.

Tot allò que enforteixi Reus enfortirà també Catalunya. És ben cert. Tot allò que sigui votar afirmativament aquesta proposició de llei no serà solament un acte de justícia, sinó també un acte d'interès comú i un acte, també, d'interès nacional. Amb la condició, doncs, de municipi de gran població que, com alcalde –i també voldria saludar l'alcalde Pérez, a la tribuna de convidats–, doncs, dir-los que els governs de Reus... –i la regidora, senyora Pallarès–, els governs de Reus tindran, a partir d'ara, una eina més a la seva disposició, una eina més per poder treballar amb eficàcia, amb rigor, amb eficiència, però també caldrà sa-

ber-ne treure rendiment, caldrà, també, saber-hi treure allò que sigui bo. Al capdavant, allò que fa que una gran població sigui gran població no és una llei, no és una norma, no són unes paraules, ni cap declaració institucional, sinó l'esforç diari de moltes persones que cada dia fan que Reus sigui una ciutat important i que sigui capital.

És per això, en honor a aquestes persones, en honor a tots els ciutadans i ciutadanes de Reus que, com alcalde i també diputat, em plau presentar aquesta iniciativa parlamentària aquí al Parlament de Catalunya, a la casa de tots.

Aquest és el compromís, que els que avui representem Reus –que n'hi ha molts, de diputats, afortunadament, també en aquesta sala, en aquesta cambra i en aquest Ple–, els fem aquesta petició que tinc el goig de presentar-los..

Mirin, tenim una identitat potent. Som una ciutat potent. Ens defineix i ens cohesiona l'orgull de ser fills d'una gran ciutat que ens acull amb estima, i ho ha fet durant molts anys a moltes i moltes persones que s'hi han deixat la pell, fills d'una ciutat com Reus que avui continua i és una ciutat potent, una marca potent; i, sens dubte, i no en tinc cap, ni en tinguin cap, vostès, és una marca potent i una ciutat de referència a tot Catalunya.

És per això, senyores i senyors diputats, senyora presidenta, que avui, en aquesta cambra, acompanyats també per l'alcalde Pérez i la regidora Pallarès, acompanyats també per la tinent d'alcalde i la diputada senyora Alícia Alegret, i també per altres diputats, el senyor Sabaté, de Reus, dir-los que els demanem que facin aquesta..., que entenguin el perquè presentem aquesta iniciativa, que és primera en la història d'aquest Parlament, diferent, si ho volen vostès, però també singular. Perquè, com deia al començament, si alguna cosa tenim a Reus és que som singulars, no diferents; però, en qualsevol cas, és una iniciativa que també ens singularitzarà, perquè el nostre «reuscentisme», el nostre amor per la ciutat és molt profund. I és per això que els faig avinent aquest sentiment que portem dins tots plegats.

Moltíssimes gràcies.

La presidenta

A continuació, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialista, l'illustre senyor Josep Maria Sabaté.

Josep M. Sabaté Guasch

Gràcies, presidenta. És, per mi, tot un honor poder parlar després de l'alcalde de Reus amb tan sentides paraules que ha presentat aquesta llei de Reus. Permeti'm que saludi el senyor Lluís Miquel Pérez, exdiputat i anterior alcalde de Reus, que ens acompanya a la tribuna, i a la senyora Teresa Pallarès, regidora de l'Ajuntament de Reus.

Presidenta, deixi'm que, des d'aquesta tribuna, li agraeixi, en nom del Grup Socialista, al senyor Lluís Miquel Pérez tota la feina feta a Reus durant els

seus mandats com a regidor i com a alcalde, perquè avui una part molt important de la seva tasca tindrà un reconeixement del Parlament, que es farà palès en l'aprovació de la proposició de llei que defensem, la Llei de Reus.

Gràcies, senyor Lluís Miquel Pérez, i benvingut.

Amb la reforma que la Llei de mesures per a la modernització del govern local de 2003 introdueix en la Llei de bases de règim local es pretén millorar el disseny institucional del sistema de govern dels municipis de gran població, com molt bé ha explicat el meu alcalde, el senyor Pellicer, que m'ha precedit en la paraula.

La Federació de Municipis de Catalunya iniciava, el 2004, un grup de treball integrat per les ciutats catalanes susceptibles de participar en aquest règim organitzatiu, entre les que hi figurava la ciutat de Reus. Aquest grup de ciutats va estudiar plantejar accedir conjuntament al règim de municipis de gran població, qüestió que no es va arribar a concretar, perquè es va començar a parlar de l'aprovació d'una nova llei catalana de governs locals. I aquesta norma, encara pendent, podia interferir o matisar el règim organitzatiu de les grans ciutats de Catalunya.

És en aquest context que l'Ajuntament de Reus replanteja la qüestió com una decisió individual, aprovant en el Ple del 28 de gener, del present any, sol·licitar al Parlament el reconeixement de Reus com a municipi de gran població. La memòria justificativa, aportada per l'Ajuntament de Reus, junt amb la proposició de llei, és prou il·lustrativa per les condicions particulars, a més del nombre d'habitants, 107.000, que acrediten sobradament l'accés de la ciutat al nou règim organitzatiu, en virtut de les particularitats de diversa índole que motiven la sol·licitud al Parlament, i que molt bé ha expressat el nostre alcalde: els orígens medievals de la ciutat i el seu posicionament comercial a partir del segle XVIII, l'època en què es gestà el lema «Reus, París, Londres».

Reus fou reconeguda, també, en la primera organització comarcal de Catalunya, l'any 36, com a capital de la quarta vegueria de la regió supracomarcal que aplegava el Baix Camp, el Priorat, la Ribera d'Ebre i la Conca de Barberà. També el caràcter diferencial del comerç de Reus, amb un centre urbà que aplega més de cinc-cents establiments, sense comparació en tota la Catalunya meridional. La importància del patrimoni arquitectònic, modernista, i la seva condició de ciutat bressol d'Antoni Gaudí; la riquesa del eixit associatiu de Reus, amb més de tres-cents cinquanta entitats registrades; un sistema descentralitzat de l'Administració municipal en base a uns centres cívics polifuncionals; un bon sistema de transport públic urbà i una planificació i atenció ciutadana específiques en matèria de polítiques d'habitatge; l'aposta pública i privada per la innovació i la diversificació econòmica que simbolitza el projecte Tecnoparc; el paper de Redesa durant més de setze anys com a principal viver d'empresa de les comarques del sud de Catalunya; la seva condició de ciutat universitària, que està treballant per concentrar tots els centres actuals i futurs amb el Campus Bellisens, al voltant del Tecnoparc, i que compta

amb el primer centre de suport a la Universitat Oberta de Catalunya a les comarques del sud de Catalunya; l'aposta, històrica ja –històrica–, per les polítiques actives de formació i ocupació del Mas Carandell, amb el concurs de l'ajuntament, els agents socioeconòmics i les empreses; el lideratge de les polítiques sanitàries públiques, que exerceix el Grup Sagessa, amb la seu operativa a l'Hospital de Reus, i amb l'ample territorial que va des del riu Francolí fins al riu Sènia; l'establiment, des del 2003, d'un sistema organitzatiu de l'Ajuntament de Reus de caràcter gerencial en què es distingeixen per decret els nivells de govern i la direcció executiva municipal; l'estructuració d'un potent sistema d'empreses municipals, que, des del 2002 funciona i que des del 2008 s'ha enriquit amb la creació de l'entitat pública empresarial Innova; un pressupost municipal potent i important, consolidat, amb més de 396 milions d'euros per a l'exercici 2011, i un volum de més de 3.500 persones al servei de l'Administració municipal i dels seus ens instrumentals.

Com poden observar, diputats i diputades, Reus és una bona mostra del millor esperit de civilitat que ha mogut històricament les ciutats que constitueixen la xarxa urbana de Catalunya; ciutats acostumades a espavilar-se per elles mateixes, sense comptar amb seus administratives d'organismes estatals. Catalunya, probablement, no hauria assolit les cotes de progrés i, sobretot –sobretot–, d'equilibri territorial que avui coneix, si no tingués l'empenta de ciutats com Reus, alcalde. I amb el nou règim local, al qual vol sotmetre's, Reus podrà continuar el camí que ja fa anys que va iniciar vers un sistema de gestió menys administrativista i molt més eficient; un règim organitzatiu que l'Ajuntament de Reus es compromet a definir mitjançant el sistema de carta municipal en el termini d'un any des de l'entrada en vigor d'aquesta llei.

Miri, per tot això, entenem que és totalment justificada la pretensió de l'Ajuntament de Reus i que és de justícia reconèixer la seva sol·licitud votant favorablement la proposició de llei presentada.

Reus marca un interessant camí que poden seguir la resta de grans ciutats catalanes que vulguin adherir-se a aquest esquema d'organització municipal.

Senyores i senyors diputats, amics i amigues de Reus, alcalde, exalcalde, fem possible avui, diputats i diputades, la Llei de Reus.

Moltes gràcies, presidenta.

La presidenta

Moltes gràcies. A continuació, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la il·lustre senyora Àlicia Alegret.

Àlicia Alegret Martí

Gràcies, presidenta. Senyores i senyors diputats, m'adreço a vostès, per primera vegada, des d'aquesta tribuna, i ho faig amb l'honor i la responsabilitat de parlar de la ciutat de Reus, la meua ciutat, que vol passar a estar regulada pel règim de municipi de gran po-

blació. I aprofito per saludar l'alcalde de Reus, Carles Pellicer, també diputat; el fins ara alcalde, Lluís Miquel Pérez i un dels gestors i impulsors que avui podem estar aquí debatent aquesta iniciativa, i a la senyora Teresa pallarès, regidora de l'ajuntament.

Reus és una ciutat capdavantera, ho va ser i volem que ho segueixi sent. Va innovar en l'organització del mateix ajuntament incorporant progressivament eines de gestió cada cop més avançades a la provisió de béns i de serveis públics, a fi i efecte de fer-la més eficient.

Reus, en els darrers anys, ha estat capaç de generar un sector públic empresarial que, independentment dels seus fonaments ideològics o dels derivats d'un model o d'un altre de gestió de ciutat, ha estat modèlic i referent per a la resta de municipis. El que ha sigut més important, i cal ressaltar-ho, és la capacitat de Reus per anar ajustant i impulsant el seu model d'Administració municipal, prova evident de la capacitat d'adaptació a un entorn cada cop més complex, tant des del punt de vista organitzatiu com en l'assignació eficient de recursos.

La ciutat de Reus, com he dit, ha estat un referent extraordinari en la conformació d'un sector públic empresarial de titularitat municipal. I ho vam fer, i ho vam fer tots junts: primer, construint societats a mode d'instruments per gestionar competències que ultrapassen molts cops les estrictament assignades a un ajuntament per la normativa legal vigent. Segon, posant en marxa una estructura de *holding* que agrupa totes les participacions del sector públic empresarial de titularitat municipal existents, que proporciona una unitat de direcció i actuació des del punt de vista estratègic. I, en tercer lloc, la fase en què ens trobem actualment, que ha iniciat aquest mandat amb una nova etapa racionalitzant l'estructura empresarial pública, buscant sempre l'optimització dels recursos esmerçats en la gestió empresarial i garantint, a més, l'obtenció de beneficis econòmics i socials; és a dir, apostant per la visibilitat real dels projectes en marxa en un entorn cada cop més complex i inestable, i garantint la màxima austeritat i transparència.

Reus ha estat capdavantera en la conformació d'un sector públic empresarial de considerable mida i abast, amb una capacitat de projecte indubtable que ha possibilitat l'exercici de la capitalitat real i efectiva del territori. Amb una societat civil viva, rica, intensa, participativa i alhora reivindicativa; la societat civil de Reus és, de fet, part de la mateixa essència de la ciutat. Entesa l'estructura empresarial pública municipal local era qüestió de temps que Reus apostés per impulsar una nova estructura de l'ajuntament, esperonant un sistema de govern que s'adaptés a les noves necessitats d'un consistori molt més complex que vol ser més proper, més transparent, sobretot molt més proper als ciutadans.

Reus va apostar per convertir-se en un municipi de gran població, d'acord amb la llei. Hi va haver consens de totes les forces polítiques –de totes–, no és un tema de ciutat; és un tema, precisament, de ciutat, no és un tema de partits polítics, ni d'ideologia o de partidisme. I Reus és la primera ciutat de Catalunya que

vol adherir-se a aquest règim organitzatiu; un cop més obrim pas, des de Reus es fa camí.

Si tenim en compte el que estableix l'article 121 de la llei poden ser municipis de gran població els que tinguin una població que ultrapassi els 250.000 habitants; els municipis que, sent capitals de província, tinguin una població que ultrapassi els 175.000 habitants; municipis que siguin capitals de província, capitals autonòmiques o seus d'institucions autonòmiques o insulars, i els municipis que, superant els 75.000 habitants, presentin circumstàncies econòmiques, socials, històriques o culturals especials. Reus, sens dubte, entra en aquest darrer supòsit que obre la porta a convertir el règim organitzatiu en municipi de gran població.

Reus, és cert, no és capital de província, no és capital administrativa, però Reus sí que és capital; és capital i exerceix aquesta capitalitat de manera efectiva, una capitalitat real, indubtable i reconeguda en el territori; és capital comercial, sanitària i assistencial, d'emprenedoria, referent, de centralitat econòmica i també en àmbit esportiu, com per exemple en l'àmbit de l'hoquei patins, on tenim un gran equip que ens representa i ens porta per tot el món. La ciutat de Reus, per la seva dilatada història, molts cops construïda al marge de les grans decisions politicoadministratives –de tots és conegut aquell famós oasi reusenc que teníem en altres anys–, reuneix aquestes circumstàncies històriques, culturals, econòmiques i socials que requereix la llei.

Segurament no seria ara el moment de recordar que Reus va ser durant els segles XVIII i XIX la segona ciutat de Catalunya, però han de permetre que ho faci. D'allí ve, com ha comentat el diputat Sabaté, aquell «Reus, París i Londres», on Reus era capital industrial i comercial i en aquells anys exportadora d'un sector tan prominent a l'època i tan arrelat a la ciutat com el dels licors i l'aiguardent. Reus ja estava en el mapa com a pionera, com a ciutat d'emprenedors, d'empresaris, com a gent que exportava no només el nom de Reus sinó també el de Catalunya i el de tot Espanya, i situaven una ciutat en el mapa industrial, empresarial i econòmic arreu del món.

Reus és referent cultural i la seva història va indissolement lligada a grans noms de molts àmbits, com l'arquitecte Antoni Gaudí, Marià Fortuny, Modest Gené, Domènech i Montaner, entre molts altres fills il·lustres i prohoms que van portar el nom de Reus arreu de tot el món. Tres són els grans noms que nosaltres destaquem per sobre de la resta: el general Joan Prim, el genial arquitecte Antoni Gaudí i el magnífic pintor Marià Fortuny, però Reus és molt rica, molt productiva, i la llista de fills insignes i il·lustres, passats i contemporanis, seria inacabable.

Creiem que la ciutat de Reus mereix donar aquest salt qualitatiu i ens enorgulleix que sigui la primera ciutat catalana a fer-ho, a demanar-ho. A la resta d'Espanya en són ja moltes, les ciutats que s'hi han acollit, a aquest règim. A Catalunya, per tant, Reus torna a ser ciutat capdavantera, ciutat atrevida, ciutat valenta i, per què no dir-ho?, ciutat pionera.

Des d'un punt de vista administratiu i organitzatiu, són molts els avantatges de ser municipi de gran població. Podrà disposar d'un plenari municipal clarament orientat a la fiscalització i control de tasques de govern, tot actuant més com una cambra municipal que merament com un òrgan executiu clàssic. On es donarà el salt qualitatiu important serà, però, en l'organització dels òrgans veritablement executius del mateix ajuntament. L'alcalde esdevé el veritable responsable polític i de la gestió de l'ajuntament, però amb el suport d'una junta de govern considerablement enfortida. Es preveu també que l'alcalde pugui nomenar membres de la junta de govern local persones que no siguin regidors o regidores electes, tot ostentant els mateixos drets econòmics i socials, obrint, per tant, la possibilitat a una decidida professionalització de la gestió municipal amb la incorporació a la junta de govern de persones de reconeguda vàlua i capacitat.

De la mateixa manera, la normativa en matèria de municipis de gran població possibilita la conformació d'un executiu municipal de gran potència i capacitat de gestió, atès que defineix la creació d'òrgans superiors –l'alcalde i els membres de la junta de govern local– i els anomenats òrgans directius, que, d'acord amb la llei, són coordinadors generals de cadascuna de les àrees: els directors generals o òrgans similars que culminin l'organització administrativa dins de cadascuna de les seves àrees, el titular de l'òrgan de suport a la junta de govern local i el regidor secretari d'aquesta, el titular de l'assessoria jurídica, el secretari general del Ple, l'interventor general municipal.

Com es pot apreciar, amb aquesta normativa és possible dotar l'esmentat executiu de l'ajuntament d'una estructura més potent, flexible i professional, i apropar la gestió als principis organitzatius propis de la gran empresa i per tant assegurar la seva efectiva professionalització. En aquesta línia, la normativa en matèria de municipis de gran població possibilita també un reforçament de les estructures assessores i de control, amb la creació de dues secretaries, la del Ple i la de la junta de govern local, tot substancialment reforçada per l'existència d'una assessoria jurídica.

Des d'un altre punt de vista, el règim de municipi de gran població possibilitarà la creació de tot un seguit d'òrgans per fer més àgil la gestió econòmica i financera. Tot plegat possibilita que les ciutats que gaudeixen d'aquest règim disposin d'instruments molt més idonis per gestionar acuradament les seves finances locals.

Finalment, la normativa esmentada dota els municipis de gran població d'eines de participació de gran volada, com la creació de districtes o el consell social de la ciutat. En definitiva, l'adopció del règim de gran població per part de Reus és un pas addicional en la millora decidida de la seva estructura municipal, tot reforçant-la, flexibilitzant-la i professionalitzant-la amb criteris de proximitat. Amb l'aprovació d'aquest règim, Reus seguirà sent referent a Catalunya i a la resta d'Espanya, referent de gestió municipal, que és el que volem que segueixi sent, i li permetrà ser una ciutat capdavantera, com ho ha estat sempre al llarg de la seva història.

Per aquests motius, des del Grup Popular demanem també el suport perquè Reus esdevingui municipi de gran població.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Moltes gràcies, senyora diputada. A continuació, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula la il·lustre senyora Hortènsia Grau.

Hortènsia Grau Juan

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades, en primer lloc, saludar l'excalde i amic Lluís Miquel, i la també amiga i regidora Teresa Pallarès; benvinguts. I també periodistes que veig, de Reus, que ens acompanyen; també, benvinguts.

La proposició de llei que avui debatem i que varem presentar tots els grups d'aquesta cambra, en un exercici que tant de bo poguéssim practicar més vegades i en més qüestions, sorgeix de la demanda de l'Ajuntament de Reus, que ja havia acordat sol·licitar-ho en un ple el 2004 i que finalment ho va fer efectiu el 2010; per tant, una voluntat sostinguda en el temps i que té molt a veure amb el que sí que representa aquesta ciutat al Camp de Tarragona i a Catalunya. Jo he de dir que no sóc de Reus, però visc al Baix Camp, a Cambrils, i, per tant, és la meua ciutat de referència i, per tant, conec i he participat en molts dels esdeveniments.

Una ciutat que des de la constitució dels primers ajuntaments democràtics el 1979 i durant més de trenta anys ha tingut la voluntat de desenvolupar un projecte polític basat en els principis de justícia, equitat, progrés, participació ciutadana, però també d'eficiència, eficàcia i modernització administrativa, dissenyant plans estratègics que anaven més enllà dels quatre anys que dura una legislatura i entenent el paper de les ciutats i la seva gestió amb el que Borja i Castells van anomenar a l'època «la glocalització», no?, allò de global i local.

Una ciutat que, per tant, va esdevenir un referent en el nostre territori i que va liderar determinades polítiques, en alguns casos tot sola a la nostra demarcació, i dic «tot sola» perquè durant molt temps en aquestes polítiques de progrés Reus va estar tot sola, però sola a la demarcació, perquè sempre ha tingut un esperit de connectar-se amb altres xarxes de ciutats d'Espanya, d'Europa, que també innovaven, que compartien problemes i bones pràctiques. I permetin que posi alguns exemples que conec de primera mà, alguns tan reeixits que fins i tot han esdevingut referents de bones pràctiques dins el municipalisme, com van ser en el seu dia la creació de la xarxa de centres cívics, la creació de l'Institut de Formació i Empresa, l'IMFE Mas Carandell, que està reconegut en xarxes europees i ha estat pioner en les polítiques actives d'ocupació. O, naturalment, parlar en l'àmbit de la cultura de dos joies que jo valoro especialment, festivals que crec que són

únics; en concret el Trapezi, un referent del circ a nivell de tot Europa.

Una ciutat que, amb dos alcaldes emblemàtics, en Pep Abelló i en Lluís Miquel Pérez, va saber combinar la mirada llarga que requereix la planificació estratègica amb el dia a dia de la gestió, adaptant ja va uns anys la seva organització administrativa i l'estructura de l'ajuntament a la complexitat organitzativa que anava tenint, a causa de la creació d'instituts municipals, empreses públiques prestadores de serveis. Aquesta adaptació, que va comportar la creació d'una direcció executiva municipal, ja tendia en l'esperit i en la forma cap al que recull el títol X de la Llei 57/2003, de mesures per a la modernització del govern local, i que es va introduir a la llei de bases per regular el règim dels municipis de gran població.

El nostre grup, com no podia ser d'una altra manera, hi donarem suport, hi donarem suport com ho van fer els nostres regidors, en Daniel Pi el 2004 i Ernest París el 2011, en els plens respectius de l'ajuntament. Però també, com llavors vam fer, donarem aquest suport sense menystenir els riscos i perills que per nosaltres aquesta decisió comporta i que, sense fer-ne una anàlisi exhaustiva, perquè això caldrà fer-ho en la ponència de la llei, nosaltres sí que en voldríem anomenar dos o tres.

Un, que, en matèria d'organització administrativa, es pot burocratitzar, pot suposar una burocratització i pot reduir la capacitat d'autoorganització o d'autonomia municipal. Per exemple, en aquest règim s'imposa amb caràcter obligatori la desconcentració en districtes, els quals han de gestionar un percentatge dels recursos, amb independència del nombre de la població o de la necessitat del moment, del context socioeconòmic en què això s'esdevingui. O s'imposen com a obligatoris uns òrgans, com són la comissió de suggeriments i reclamacions o el consell de ciutat, que, tot i haver nascut d'experiències locals, al regular-se institucionalment, sense tenir en compte altres òrgans que podien ja existir d'antuvi a la ciutat, fruit de processos participatius, que ja compleixen aquesta funció, poden arribar a minvar l'autonomia local.

També, que el Ple perd competències en favor de la junta de govern local i que desapareixen certes garanties, com les garanties que suposen els quòrums qualificats de votació en alguns assumptes transcendents, com el de la municipalització de serveis, la concessió de determinats béns i serveis o les formes de gestió d'aquests. I dic les garanties perquè és doble; els quòrums qualificats necessiten un mínim de gent, per tant, més gent que ha de posar-se d'acord, però també la garantia dels informes jurídics dels habitatges nacionals, com són el secretari i l'interventor. O el fet que la junta de govern local pugui tenir fins a un terç dels membres nomenats per l'alcalde, que no cal ni tan sols que siguin veïns ni electors; per tant, unes persones que participaran en l'adopció d'acords executius i que no han estat escollides per la ciutadania.

Amb totes aquestes prevencions, però convençuda, i convençuts la nostra formació, que es trobarà la fórmula justa entre l'eficiència i eficàcia de la gestió i

la participació de la ciutadania, entenem la sol·licitud de l'Ajuntament de Reus. Hi donarem suport. És més, creiem que forma part d'aquesta essència de singularitzar-se, d'anar més enllà que històricament ha tingut la ciutat. I, si més no, alcalde –alcalde i exalcalde–, sempre és millor reeixir per voler avançar, per voler cuinar camí, encara que això comporti riscos, que no pas singularitzar-se per retrocedir en conquestes socials legalment universals, que estan explicitades, algunes, en la Declaració dels drets de l'infant, mesures que poden resultar molt populistes però que crec que són dissonants amb el tarannà de la ciutadania reusenca i sobretot contradictòries amb l'esperit del que s'espera d'una gran ciutat: que sigui inclusiva, diversa i justa, i que garanteixi els drets de tots els ciutadans i les ciutadanes.

Moltes gràcies.

La presidenta

A continuació, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Sergi de los Ríos.

Sergi de los Ríos i Martínez

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, en primer lloc, permetin-me donar la benvinguda a aquesta petita delegació reusenca, però molt estimada, en aquest cas, doncs, a l'alcalde Lluís Miquel Pérez, que, en definitiva, va ser qui va impulsar això que avui estem debatent aquí, en el Ple del Parlament; també a la regidora Teresa Pallarès i, naturalment, als diputats que han intervingut, molts d'ells –en el cas de l'alcalde de Reus, la primera tinent d'alcalde–, doncs, també compaginant tasques municipals a la ciutat de Reus, a part de ser diputats en aquesta cambra.

Efectivament, des del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, conjuntament amb la resta de grups parlamentaris, hem subscrit aquesta proposició de llei per reconèixer la ciutat de Reus com a municipi de gran població.

Segons la Llei estatal reguladora de les bases de règim local, al règim d'organització de municipis de gran població poden acollir-se els municipis que es trobin dins de quatre supòsits. Primer supòsit, municipis de població superior a 250.000 habitants; no és el cas de la ciutat de Reus. El segon supòsit són municipis capital de província amb població superior a 175.000 habitants; tampoc ho és. Tercer supòsit, municipis que siguin capital de província, capital de comunitat autònoma o que tinguin institucions autonòmiques; tampoc ho és. Però hi ha el quart supòsit, al qual es poden acollir aquells municipis de més de 75.000 habitants que presentin circumstàncies econòmiques, socials, històriques i culturals especials. I, precisament, és aquest quart supòsit –aquest quart supòsit– que permet introduir a la ciutat de Reus acollir-se en aquest règim d'organització de municipis de gran població. En aquest cas, del quart supòsit i també en el del tercer, cal que el Parlament ho decideixi. I, de fet, així ho estem fent, prèvia sol·licitud del mateix Ajuntament de Reus.

Estàvem parlant d'un quart supòsit, un quart supòsit a municipis de més de 75.000 habitants que presentin circumstàncies econòmiques, socials, històriques, culturals. Se n'han donat molts, d'exemples, amb les persones, amb els diputats i diputades que m'han precedit en l'ús de la paraula. Però sí que voldria dir que aquestes circumstàncies especials, jo crec que es poden definir d'una manera molt específica amb la manera de ser de Reus. I realment en aquesta manera de ser existeix aquest esperit emprenedor, amb iniciativa, amb empena, que històricament ha definit molt bé la ciutat de Reus i que li ha donat un pes específic suficient que permet accomplir aquests requisits, que, com bé dèiem, posa sobre la taula aquest quart supòsit per esdevenir un dels referents del nostre país.

I, de fet, en la mateixa gestió municipal això s'ha vist al llarg del temps, aquest esperit emprenedor, amb iniciativa, amb empena de la ciutat de Reus. Sagessa; Mas Carandell, que abans s'hi feia referència; la mateixa Redesa; l'IMAC, impulsat en el seu moment pel qui era el regidor de cultura i també il·lustre reusenc, que va ser president d'aquesta cambra, Ernest Benach, defineixen aquest esperit emprenedor amb iniciativa i amb empena.

Així doncs, el procediment està perfectament marcat: és el passat mes de gener de 2011 quan va ser aprovat per unanimitat de tots els grups polítics representats en el Ple municipal de l'Ajuntament de Reus, sol·licitant en aquest Parlament l'aplicació d'aquest règim de gran població.

Quines implicacions té aquest reconeixement, un cop això es pugui aplicar? Recordem que avui estem en el debat a la totalitat, s'inicia la tramitació parlamentària. En primer lloc, a la Junta de Govern Local se li traslladen, se li podran traslladar algunes de les competències del Ple, i es modifica la seva composició, que permet la incorporació de no-regidors a la mateixa Junta de Govern Local. També els districtes passen a tenir un paper molt important que faciliten aquest apropament entre l'Administració i el ciutadà, i el ciutadà i l'Administració. I una altra de les modificacions importants que permet el reconeixement de gran ciutat és la creació del Consell Social de Ciutat i la Comissió de Suggestions i Reclamacions, que han de ser eines per fomentar una governança de la ciutat molt més participativa.

Per tant, aquest règim d'organització de municipis de gran població és una qüestió pràctica, que dona eines per possibilitar una gestió eficaç i de proximitat. I aquesta és la paraula important: la proximitat, apropar l'Administració i els serveis a la ciutadania amb adaptació a la realitat més propera a cadascun dels barris.

I amb allò que dèiem del caràcter reusenc, d'aquest caràcter emprenedor, amb iniciativa, amb empena, realment també el podem trobar amb el que és la mateixa estructura administrativa de l'Ajuntament de Reus. Crec que ha estat innovador, abans n'he posat alguns exemples. Però realment trobem, en aquest ajuntament, una de les organitzacions, una de les estructures més eficients en aquest terreny. I, precisament, aquest acollir-se al règim de gran població li permetrà conti-

nuar en aquest procés per ser una administració local, una administració, un ajuntament que realment sigui proper al ciutadà. Res més.

Des del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, com subscrivim i, per tant, presentem conjuntament amb la resta de grups parlamentaris, doncs, donem per encetada aquesta tramitació parlamentària que ens portarà dintre de pocs mesos a aprovar definitivament la inclusió de Reus dins de municipis de grans poblacions.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

La presidenta

A continuació, en nom del Subgrup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula l'il·lustre senyor Albert Rivera.

Albert Rivera Díaz

Gràcies, senyora presidenta. També, donar la benvinguda a l'excalcalde, també, lògicament, als regidors que ens acompanyen i que són diputats d'aquesta cambra.

Des de Ciutadans, quan ens van proposar aquesta iniciativa, vam votar-hi favorablement per dos motius bàsics. El primer, perquè hi ha una modificació d'una llei que dona, precisament, el tret de sortida perquè les ciutats superiors..., amb habitants..., superiors a 75.000 habitants puguin tenir aquesta descentralització i un funcionament que s'apropi més als ciutadans. I, segon, perquè, lògicament, si tenim aquesta llei i tenim unes circumstàncies polítiques que fa –i que crec que és sa que es faci– que es qüestionin les estructures polítiques per adequar-se al servei dels ciutadans, doncs, lògicament en aquesta línia creiem favorable aquesta modificació. I, per tant, com que ho vam fer amb tràmit de lectura única perquè fos una cosa ràpida i urgent, així ho fem ara mateix també des del Parlament.

Només vull aprofitar que debatem sobre això per fer una reflexió, que no només fa referència a Reus, sinó a les estructures polítiques. Jo crec que és un moment polític en el qual tot es pot qüestionar. I tot es pot qüestionar perquè els moments de crisi són oportunitats. I Espanya en general, que és un país descentralitzat, i a Catalunya i al seu món municipal, i les diputacions, i aquests consells comarcals que en són quaranta-un, crec que és un moment polític per qüestionar-ho tot, absolutament tot. Perquè quan es qüestiona des de salut, a sanitat, fins a serveis bàsics, fins a la hipoteca que pot pagar una família, fins a la gent amb més d'un 20 per cent d'atur..., tot és qüestionable. I les estructures polítiques han de tenir com a finalitat estar al servei dels ciutadans que paguen aquelles estructures, i no al revés. I jo crec que he de dir, potser d'una manera crítica, no a Reus, però sí aprofitant el debat, que les estructures polítiques avui en aquest país són absolutament obsoletes moltes vegades a la realitat, tant econòmica com política i de descentralització, que mereix no només a Catalunya, sinó arreu d'Espanya i a tot el país.

Per tant, nosaltres som partidaris de reformar coses, de debatre. I, en aquest sentit, si les grans ciutats han de tenir organismes al servei dels ciutadans que millorin aquesta eficàcia, endavant. Ara, això també comporta que siguem valents i, si s'han de fusionar ajuntaments, es fusionin ajuntaments; i, si s'han de suprimir estructures intermèdies, se suprimeixin; perquè els ciutadans avui reclamen que estiguem a l'alçada de les circumstàncies.

I avui donem un pas endavant perquè Reus sigui gran ciutat, des del punt de vista administratiu, però també jo crec que ha d'anar acompanyat que no doni la sensació que som capaços de donar passes en un sentit i, en canvi, som capaços o incapaçs, millor dit, de qüestionar altres estructures que avui possiblement s'han de reformar o millorar.

Per tant, el nostre suport a aquesta iniciativa i, lògicament, a obrir un debat en seu parlamentària, que cal, per afavorir que l'Administració estigui al servei dels ciutadans i no els ciutadans al servei de les administracions.

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

A continuació, en nom del Subgrup Parlamentari de Solidaritat per la Independència, té la paraula l'il·lustre senyor Uriel Bertran.

Uriel Bertran Arrué

Gràcies, senyora presidenta. Des del Subgrup Parlamentari de Solidaritat Catalana per la Independència donarem suport a aquesta proposició de llei. Admirem el fet que Reus presenti aquesta proposta, perquè no és habitual ni és normal que les ciutats i els ajuntaments s'autoimposin obligacions que es deriven, precisament, de l'aprovació d'aquesta llei, de la incorporació en el règim de grans ciutats, com és el que ens demana Reus. És a dir, obligacions, que és una autoexigència d'apropar-se a la ciutadania, d'estructurar el paper dels districtes, el Consell Social de Ciutat, una comissió de queixes o de garanties. I, per tant, quan una ciutat el que ens demana és voler-ho fer millor a collint-se a un règim previst, sobretot i fonamentalment, per altres casos, per altres ciutats que ostenten responsabilitats administratives derivades de la seva capitalitat, i també volen exercir aquesta capitalitat, en el cas de Reus, des del Parlament de Catalunya hi hem de donar suport.

El supòsit al qual s'acull la ciutat de Reus és el d'aquelles ciutats de més de 75.000 habitants que presentin circumstàncies econòmiques, socials, històriques específiques. Jo no sóc de Reus. En aquest cas, per tant, no tinc una vivència diària de la ciutat de Reus, però sí que volia explicar aquí una vivència personal que em fa pensar que efectivament Reus compleix aquest requisit.

Reus va ser la seu central on es va ubicar el 25 d'abril la Coordinadora Nacional per la Consulta sobre la Independència. Va ser la ciutat des d'on es va coordi-

nar el que va ser una gran onada d'aquesta procés de consulta sobre la independència. En aquella diada van participar-hi més de catorze mil ciutadans d'aquesta efemèride, centenars de persones organitzant tot aquell moviment. La veritat, va ser una organització exemplar –una organització exemplar– feta des de la societat civil que va demostrar la categoria de gran ciutat i de capacitat d'organització i d'acollir-se, precisament, a aquest supòsit, un més dels molts que avui s'han esmentat, de les especials circumstàncies socials que caracteritzen la ciutat de Reus.

Per tant, ampliar el caràcter laudatori de les intervencions que m'han precedit respecte a la ciutat de Reus és impossible; els qui més us estimeu Reus, doncs, són els reusencs, i ja heu explicat molt bé aquí quins són aquests trets característics de la ciutat.

Només, doncs, remarcar el suport que donarem des del nostre subgrup parlamentari a aquesta proposició de llei.

Gràcies.

La presidenta

A continuació, té la paraula l'il·lustre senyor Joan Laporta.

Joan Laporta i Estruch

Moltes gràcies, molt honorable presidenta. Celebro la unanimitat amb què aquesta cambra, doncs, aprovarà l'aplicació a Reus del règim d'organització dels grans municipis. I animem, o els animo, els representants del consistori a, en fi, elaborar o redactar una carta municipal que sigui avantatjosa per als interessos dels reusencs i les reusenques.

Certament, felicitar molt personalment, aquí, als reusencs presents i reusenques, a l'excalde, l'exregidora, present aquí, a la tribuna, i, per descomptat, a l'actual alcalde d'aquesta magnífica i singular ciutat, com heu explicat perfectament en la vostra intervenció a la tribuna.

Desitjo que, doncs, l'activitat comercial de Reus s'enforteixi amb aquest règim. A més a més, doncs, també que continuï sent un referent nacional el seu patrimoni artístic, social i cultural. Penso que és una bona notícia per al país i, a més a més, jo veig que en aquella famosa sentència de «Reus, París, Londres», aquesta llegenda continua, i enhorabona a Reus i a tots els reusencs i les reusenques.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies.

Ha acabat el debat i, atès que no s'han presentat esmenes a la totalitat, aquesta iniciativa legislativa continua la seva tramitació.

Proposició de llei

de la biodiversitat i el patrimoni natural
(debat de totalitat) (tram. 202-00039/09)

Passem, doncs, al darrer punt de l'ordre del dia d'avui, que és el setè punt: debat de totalitat sobre la Proposició de llei de la biodiversitat i el patrimoni natural. D'acord amb l'article 105.2 del Reglament, presenta la iniciativa, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, l'il·lustre senyor Joan Boada.

Joan Boada Masoliver

Gràcies, senyora presidenta. Senyors diputats, senyores diputades, si em permeten amb tota modèstia, avui la proposició de llei que plantegem és una proposició de llei de país –de país–, perquè parla de la biodiversitat i el patrimoni natural. La biodiversitat, entesa com una gran varietat d'ecosistemes, espècies i gens que ens envolten, representa la nostra assegurança de vida: ens alimenta, ens dóna aigua potable i aire net, abric i medicaments, mitiga els desastres naturals, les epidèmies i les malalties i contribueix a regular el clima.

La biodiversitat, doncs, constitueix el nostre capital natural, la seva pèrdua i deteriorament posen en perill els serveis ecosistèmics; serveis que són les accions que alguns actors del món natural fan gratuïtament, com purificar l'aigua potable, protegir les costes de les «tormentes», retenció dels sòls o pollinitzar les flors de manera sistemàtica i global. La pèrdua de la biodiversitat es converteix en la més gran amenaça planetària conjuntament amb el canvi climàtic, ambdós clarament relacionats.

Si m'ho permeten, els donaré algunes dades per veure quina és la realitat de la situació. Al món hi ha, segons dades de la Unió Internacional per a la Conservació de la Natura, entre 13 i 20 milions d'espècies diferents de les quals només quasi dos milions han estat estudiades. Se sap, però, que totes elles fan funcionar la biosfera en mode de xarxa d'una manera o d'una forma interdependent. Cada espècie que es perd fa perdre, també, una funcionalitat dins el conjunt i afecta totes les altres. Cap espècie per si sola pot sobreviure a la terra, tampoc les persones. És una afirmació simple, potser sí, però que quan parlem de biodiversitat sovint ho oblidem, com si es tractés d'algun fenomen que no té a veure amb nosaltres.

L'actual ritme d'extinció d'espècies és brutal. Segons la FAO el 60 per cent dels ecosistemes mundials estan degradats o s'utilitzen de manera insostenible; el 75 per cent de les poblacions de peixos estan sobreexplotats o esgotats, i, des del 1990, s'ha perdut el 75 per cent de la diversitat genètica de cultius mundials.

Al ritme actual, el 2030 es calcula que s'hauran perdut, per sempre, una cinquena part de les espècies: uns quatre milions d'espècies, la majoria de les quals ni tan sols hauran estat mai conegudes, ni identificades les seves utilitats en la biosfera. Hi ha consens entre la comunitat científica que l'extinció massiva és deguda al procés de destrucció dels hàbitats naturals i que el

ritme al qual creix aquesta destrucció en fa impossible una recuperació natural.

A la Unió Europea –vaig baixant–, només el 17 per cent d'hàbitats i espècies i l'11 per cent dels ecosistemes clau protegits per la legislació europea es troben en estat favorable, el 17 i l'11. El 25 per cent de les espècies europees estan en perill d'extinció, i el 88 per cent dels recursos pesquers estan amenaçats. Això costa, en diners, a la Unió Europea, segons el comissari europeu de Medi Ambient, uns 50.000 milions d'euros anuals. (*Remor de veus.*)

Els perills per al manteniment d'aquesta biodiversitat: canvis en l'ús del sòl, sobreexplotació de les espècies, extensió d'espècies exòtiques invasores, contaminació i canvi climàtic, el creixement de la població... (*Persisteix la remor de veus.*) Perdoni, presidenta, però el que s'extingirà serà jo com a espècie parladora...

La presidenta

Perdoni...

Joan Boada Masoliver

...si continuo havent de mantenir el to de veu tan elevat per a l'activitat parladora, també. (*Pausa.*) Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Continuï, i espero que estiguin atents.

Joan Boada Masoliver

Bé. Estem parlant de la biodiversitat precisament, sí. Bé, estava parlant dels perills que poden provocar aquesta pèrdua de biodiversitat tan important per a la nostra espècie i per mantenir-nos aquí: parlava de l'extensió de les espècies exòtiques invasores, del creixement de la població, de la poca sensibilització social, l'especulació i la cobdícia, i el fet important, que hi insistiré, que el valor econòmic de la biodiversitat no es reflecteix en el procés d'adopció de decisions.

Miri, precisament, han començat a relacionar biodiversitat i economia. Jo crec que és un element interessant; potser això ens farà estar més atents –més atents no aquí, eh?, vull dir mundialment, no? Sota el patrocini de l'ONU, s'ha elaborat un informe titulat «Economia dels ecosistemes i la biodiversitat» –TEEB, en anglès– que és un intent de mesurar el valor econòmic dels serveis a l'ecosistema. Aquest informe subratlla la necessitat d'entendre el paper que juga la naturalesa en la nostra economia; conclouen que protegir la natura surt més econòmic que no pas destruir-la –per ara no els fem massa cas.

Alguns exemples, que vostès en diran «anecdòtics» però jo els he trobat molt interessants; no sé si coincidiran amb mi. Mirin, un estudi de Costa Rica indica que les zones intactes de bosc augmenten la collita de cafè en un 20 per cent, ja que serveixen de refugi als insectes pollinitzadors; allò que ens sembla una «tonteria»..., estem parlant d'un valor econòmic. Al Viet-

nam: la plantació i protecció d'unes 12.000 hectàrees de manglars costen al Govern 1 milió de dòlars, però li permeten estalviar-se 7 milions de dòlars en despeses de manteniment de dics; una acció natural ens permet fer aquesta funció. Estem parlant de valor econòmic.

L'informe diu: «Hem demostrat que la incapacitat dels mercats per analitzar adequadament el valor dels serveis a l'ecosistema afecta no només els ministres de Medi Ambient, Desenvolupament i Canvi Climàtic» –bé, aquí a Catalunya no en tenim cap, d'aquests, però bé–, «sinó també els d'Economia i Finances.» L'evidència presentada aquí demostra que a la majoria dels casos les opcions a favor de la conservació són un assumpte de sentit comú econòmic.

Davant d'aquesta situació, els organismes internacionals han començat a prendre's seriosament la pèrdua de biodiversitat –els costa, eh? La Unió Europea reconeix que l'objectiu de biodiversitat fixat per al 2010 ja no es complirà –les seves mateixes propostes–, malgrat alguns èxits, com la creació de la Xarxa Natura 2000, que tanta incomprensió i deslleialtats va provocar al nostre país.

Ara s'ha fixat un projecte ambiciós a llarg termini, el 2050, i un a mitjà termini, el 2020. Per assolir aquests objectius, la Comissió Europea proposa sis mesures concretes, que després es veurà com nosaltres les plantejarem a la proposició de llei: la plena aplicació de les directives d'aus i hàbitats; combatre la fragmentació del territori a través d'una incorporació de la infraestructura verda a l'ordenació del territori; assegurar la sostenibilitat de l'agricultura, la silvicultura i la pesca; combatre les espècies exòtiques invasores; complir els acords internacionals en matèria de biodiversitat, i assolir la plena aplicació de la legislació europea sobre medi ambient i promoure'n l'acció a tots nivells –nacional, regional i local.

Senyores i senyors, a Catalunya també es perd biodiversitat, eh? –també es perd biodiversitat–, tot i que no es perd igual en tots els sistemes naturals. Avui sabem amb consistència estadística suficient que s'està perdent biodiversitat sobretot en els espais agrícoles, els prats i les pastures, i els hàbitats marins sobretot, mentre que als boscos i a les zones humides, en termes generals, l'estat de conservació de la diversitat biològica ha anat millorant.

En aquest sentit, el Govern d'esquerres de la Generalitat va preparar un avantprojecte de llei de la biodiversitat per traslladar totes aquestes estratègies internacionals a escala de Catalunya. Va portar a terme un procés participatiu, important, durant el 2009, on varen participar setanta-sis persones representants d'entitats i sectors diversos i es van aportar més de dues-centes propostes. Al maig del 2010 s'inicia el procés d'informació pública, previ pas a l'aprovació del Govern, i a partir d'aquest procés d'informació pública és quan sorgeix el document que nosaltres plantejarem i presentem avui.

Tres o quatre qüestions –o cinc o sis– generals de la llei que presentem, d'aquesta proposició de llei, no?, per veure què és el que volem fer exactament, per posar-ho a disposició de la cambra.

Diu: «La llei té per objecte establir el règim jurídic de la protecció, la conservació, l'ús sostenible, la gestió, la millora i la restauració del patrimoni natural i dels elements culturals i de coneixement tradicional que hi estan associats: la diversitat geològica, paisatgística, els processos ecològics i geològics que hi tenen lloc i els serveis que presten els ecosistemes al benestar humà» que ja he explicat i que són bàsics i que s'han de preservar.

Per això s'estableix un nou marc general per a la conservació del patrimoni natural a Catalunya. Defineix, aquesta llei, els objectius generals i els principis rectors de la conservació; per exemple, prevalença de la protecció ambiental sobre l'ordenació territorial i urbanística; els principis de precaució, d'equitat, de solidaritat col·lectiva, de cautela i mínim impacte, i de contaminador pagador. Defineix els drets i els deures de la ciutadania. I comença a desenvolupar com hauria de ser la planificació d'aquesta biodiversitat, d'aquest procés, no?

Primer punt, primer gran bloc: una estratègia per a la conservació del patrimoni natural, una estratègia catalana, una estratègia de país per a la conservació del patrimoni natural, que ha de ser un instrument de planificació estratègica del Govern en matèria de conservació i ús sostenible del patrimoni natural de Catalunya. Una segona pota serien els plans d'ordenació dels recursos naturals, un instrument de planificació ja previst a la legislació estatal i que s'ha d'utilitzar com una eina d'ordenació dels espais naturals. I l'últim serien els plans d'acció locals.

Des del nostre punt de vista, una de les principals aportacions de la llei és el principi d'integració. I aquest, jo crec –i vull explicar-los-el–, és interessant i és bàsic; és un principi ja tractat en el Tractat de la Unió Europea, que ja existeix, que s'adapta a la realitat de Catalunya. Vol dir que la llei mateixa, aquesta, ha d'establir tot un seguit de mesures en tot un seguit d'activitats que es fan en el país; activitats que són les polítiques d'agricultura i ramaderia, les polítiques de pesca marítima i de gestió del litoral, les polítiques forestals i les hidrològiques, les mineres i energètiques, les territorials urbanístiques i d'infraestructures, les turístiques i de lleure i les polítiques ambientals. Totes aquestes mesures han de permetre adoptar una millor articulació del patrimoni natural, amb un conjunt de polítiques que sovint concorren en el mateix espai, no les hem de veure sectorialment, sinó d'una manera integral, i que poden provocar pressions negatives per als ecosistemes, d'una manera transversal. Aquesta és la que s'ha de crear, la gran estratègia, doncs, catalana per a la conservació de la natura.

Evidentment, aquests serveis als ecosistemes que jo els he parlat, doncs, la llei estableix l'obligatorietat del seu manteniment global, l'avaluació periòdica i fer públics els resultats d'aquesta avaluació, no?

La llei, doncs, també té instruments propis, com el Pla de connectivitat ecològica de Catalunya, que hauria de tenir un caràcter de pla territorial sectorial, i també en la tramitació del qual ja es preveuen mesures cautelars, que aquest és un element importantíssim, no?

La llei precisament considera, per primera vegada en el nostre ordenament jurídic, l'impacte que la societat catalana genera sobre la biodiversitat global, a escala mundial, i preveu mecanismes d'informació, regulació i cooperació per disminuir la petjada ecològica de Catalunya.

També, com a novetat, incorpora d'una manera general el principi de compensació en els casos de pèrdua neta de patrimoni natural. És a dir, l'objectiu és garantir la recuperació dels elements del patrimoni natural afectats quan sigui possible, la restauració d'altres o, fins i tot, l'adquisició pública dels terrenys.

I la llei, com no pot ser d'una altra manera, té tot un capítol relacionat amb les espècies que crea la llista d'espècies protegides, el catàleg d'espècies amenaçades també, tot un conjunt d'instruments per fer front a les espècies invasores, un catàleg d'espècies exòtiques invasores, també tot el que fa referència a un catàleg d'hàbitats amenaçats, i també el que fa referència a la conservació del patrimoni geològic, no? Tots aquests són elements que tots junts han de conformar aquesta llei, no?

També parla la llei dels espais naturals protegits, que han de ser la columna vertebral de la política pública de protecció del patrimoni natural, i s'estableix el sistema d'espais naturals protegits de Catalunya per tal que no tots estiguin escampats pel territori sense un nexa, sinó que tots tinguin una relació que sigui l'objectiu principal, que és la protecció del patrimoni natural, eh? La protecció d'un espai natural no és únicament un objectiu per si mateix, sinó que és un element més per aconseguir la finalitat última, que és conservar el conjunt del patrimoni natural.

Bé. Es defineixen els instruments de planificació d'aquests espais, que ja els coneixem, el Pla d'ordenació dels recursos naturals i el Pla de gestió, no?, i s'estableix com a obligació dels poders públics l'adopció de determinacions per a l'adquisició de sòl en els espais naturals protegits, quan ho requereixi la seva gestió eficaç.

Si bé la gestió de tot aquest àmbit correspon a un departament competent en matèria de medi ambient –aquí no sabríem com hauríem de fer-ho, aquí a Catalunya–, es preveu, però, també a la llei la facultat de delegar-la en ens locals –jo crec que és molt important–, consorcis, entitats sense afany de lucre, o en persones propietàries o en titulars de drets reals, no? Hi ha una participació no només del departament, sinó d'altres organismes.

Regula la llei també tot el que fa referència a la informació, que és bàsic, no?, crea el sistema d'informació sobre el patrimoni natural, que és un dels dèficits que hi han actualment, doncs, que tota la societat conegui de primera mà quina és la situació del seu patrimoni natural.

Evidentment, reconeix la custòdia del territori i els seus elements de gestió, i tot un seguit de mecanismes de participació pública.

Com a novetat, també hi ha els instruments econòmics, fiscals i financers, no? Crea un fons de conser-

vació del patrimoni natural per finançar actuacions de prevenció, protecció i conservació i restauració, i aquest fons ens nodrirà de diferents recursos. S'estableixen nous tributs per a aquelles activitats o pràctiques susceptibles de provocar una pèrdua de biodiversitat, tributs nous –qui contamina, paga–, però alhora també exempcions fiscals, beneficis fiscals per la participació en acords de custòdia del territori o d'aquelles entitats o agents privats que facilitin, evidentment, el manteniment de la biodiversitat, no? Evidentment, doncs, també crea tot un seguit de sancions. I, per últim, proposa la creació de l'agència de la natura de Catalunya, com una eina moderna i eficient de gestió.

En definitiva, aquests són els elements clau d'aquest avantprojecte o aquesta proposició de llei que plantejem nosaltres avui aquí a la cambra.

Miri, com a conclusió –i acabo–, el sistema natural on vivim, si em permeten l'exemple, és com el cos humà, no? Cada òrgan té la seva funció –el fetge, el cor, els pulmons–, tots actuen en harmonia. Quan un d'aquests òrgans creix molt i la seves cèl·lules es descontrolen, doncs, diem que creix un càncer i que aquest càncer, evidentment, pot provocar la mort de l'ésser humà. Si en el sistema natural on vivim hi ha un òrgan, l'economia, l'economia que creix descontroladament, i com a símptoma apareix l'especulació, la depredació del territori, aquesta societat pot tenir o té un càncer. En principi, els símptomes són malestar social, desequilibris territorials, injustícies, pèrdua de biodiversitat, pobresa, canvi climàtic, i al final pot aparèixer la mort del sistema.

Hi insisteixo, la biodiversitat és un patrimoni nacional, com ho són la llengua o la cultura. No el deixem de banda, no creguem que és una qüestió d'uns quants ecologistes o d'uns quants verds, sinó que és una actuació de tots els ciutadans i ciutadanes d'aquest país i és una actuació, hi insisteixo, del mateix Govern. Cada espècie extingida és un valor intangible que es perd per sempre més. Tenim el deure ètic i moral de conservar-lo i el deure polític de trobar l'encaix entre aquesta conservació i el desenvolupament de les activitats humanes en els nostre pobles i ciutats.

En definitiva –acabo–, aquesta proposició de llei és una humil contribució del nostre grup parlamentari. Demano als diputats i diputades que no la rebutgin. La podem esmenar, la podem canviar, la posem a disposició de la cambra, però no la rebutgin. Si ho fan, els nostres fills i néts, les generacions futures, en definitiva, tindran tot el dret de demanar-nos explicacions per haver-los deixat un país sense ànima, un país sense biodiversitat.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

A continuació, té la paraula, per a la defensa de l'esmena a la totalitat, presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, la il·lustre senyora Marisa Xandri.

Marisa Xandri Pujol

Gràcies, presidenta. Senyors i senyores diputats, el Partit Popular hem presentat una esmena a la totalitat en aquesta proposició de llei que avui ens presenta el Partit d'Iniciativa per Catalunya Verds, per dos motius principals. El primer fa referència al context global en el qual ens trobem, tant des d'un punt de vista econòmic com des d'un punt de vista legislatiu. I, segon, perquè no creiem que la relació que s'estableix entre la conservació del patrimoni natural i el món rural sigui la més adequada.

Val a dir, a més, que ens sorprèn, o almenys resulta curiós, que mentre vostès van estar governant durant set anys no van aprovar ni tan sols van fer que entrés al Parlament la Llei de biodiversitat i patrimoni cultural que avui presenten; una llei que, per cert, el pacte del Tinell de 2003 ja en preveia l'aprovació. I, després de set mesos del nou Govern i des de l'oposició, ara obrin el calaix i la tornin a presentar. No s'ho han treballat massa, això. I crec que s'ha demostrat amb la manca d'alegria i passió que ha posat el senyor Boada a l'hora de presentar aquesta llei. *(Remor de veus.)*

Bé. Centrant-me en la visió global d'aquesta proposició de llei, el partit que avui la presenta crec que no viu en el mateix món on vivim la majoria dels mortals. En aquests moments de crisi econòmica en què crec que, entre tots, hem de fer un esforç per sortir-nos-en, posar damunt la taula aquesta llei crec sincerament que no toca. S'estan posant les bases per tal de reduir el màxim possible la càrrega administrativa dels catalans i catalanes, així com de les empreses, amb l'objectiu de facilitar no només l'activitat econòmica, sinó per alleugerir una càrrega normativa que tots arrosseguem. Als senyors d'Iniciativa, i pel que es pot llegir en l'articulat de la seva proposició, poc els importa la situació econòmica que estem patint.

Mirin, a l'article 122 demanen que les administracions públiques de Catalunya estableixin mesures fiscals i financeres que fomentin la consecució dels objectius d'aquesta llei, mitjançant, entre d'altres, la creació de nous tributs i altres instruments fiscals que gravin les activitats i les pràctiques susceptibles de provocar pèrdua de biodiversitat. En la disposició addicional sisena, s'estableix que en el termini màxim de dos anys de l'entrada en vigor d'aquesta llei el Govern ha d'aprovar l'avantprojecte de llei que concreti les previsions de l'esmentat article. Així mateix, en l'article 140 parlen de multes coercitives. A la disposició final segona es pot llegir textualment: «El Govern ha d'aprovar en el termini màxim d'un any, des de l'entrada en vigor de la llei, l'avantprojecte de creació de l'Agència de la Natura de Catalunya.»

Senyors diputats i diputades, d'Iniciativa, no en tenen prou amb totes les agències que han creat durant aquests set anys de Govern? Per això, deixant al marge que, per vostès, deuen ser petits detalls a tenir en compte, però poc, per no dir gens, conscients que això pot suposar una despesa econòmica, vull centrar-me en la manca de visió global des del punt de vista normatiu.

En la seva proposició de llei fan referència al conveni sobre la diversitat biològica, la cimera de les Nacions Unides sobre desenvolupament sostenible de l'any 2002, els compromisos del Consell d'Europa de Göteborg del 2001 i dels acords que es van prendre en el Congrés Mundial de la conservació de la Natura de la Unió Mundial de la Natura celebrat a Barcelona l'any 2008.

Però el que es troba a faltar en aquesta proposició de llei són els objectius que es van marcar en la cimera de Nagoya l'any passat, justament. Per altra banda, és lògic, perquè, com ja he dit abans, avui presenten, vostès, una proposició de llei que fa molts mesos que ja es va fer. Tampoc s'anomena ni es té en compte el *Plan estratégico* que l'Administració general de l'Estat està elaborant amb relació a la biodiversitat i el patrimoni natural, i que està previst en la Llei 42/2007, *del patrimonio natural y biodiversidad*.

Després del fracàs de l'objectiu internacional de 2010 de reduir signifi... –signifiti..., signifiti..., significativament (*rialles*), perdoneu, la pèrdua de biodiversitat a tot el món i del fracàs, també, de la Unió Europea d'aturar la pèrdua de biodiversitat, calia replantejar estratègies i fixar-se nous horitzons. La cimera a la ciutat japonesa de Nagoya va donar un pas important en aquesta direcció, àmpliament reconegut per la comunitat internacional. De fet, es va aprovar un pla estratègic mundial que inclou un conjunt de vint fites per assolir, en deu anys, l'objectiu d'aturar la pèrdua de biodiversitat, de garantir la conservació del patrimoni natural i de mantenir els serveis ambientals dels ecosistemes en un bon estat de salut.

En aquests moments, i com vostès saben, o haurien de saber, la Unió Europea, seguint les ràtios de Nagoya, impulsa la seva pròpia estratègia de biodiversitat. (*Remor de veus.*) Sí, no em miri amb aquesta cara, senyor Boada... Concretament, fa unes quantes setmanes que la Comissió Europea va presentar la seva proposta d'objectius i orientacions principals. I ara s'haurà d'adoptar per part de les institucions comunitàries després d'un procés de discussió.

Tots sabem que els acords internacionals en aquesta matèria que ara ens ocupa seran el full de ruta que adoptarà l'Estat espanyol i que fonamentalment els haurà de fer complir a les comunitats autònomes i, per tant, a Catalunya. Per tant, si és necessari elaborar una llei de biodiversitat i patrimoni natural, cosa que ara mateix posa en dubte, com ja he dit, torno a insistir en el fet que haurà de donar compliment a aquests compromisos internacionals.

Dit això, com podem donar suport en aquests moments a una llei en aquesta matèria que no incorpori els objectius comunitaris per als propers deu anys? Ho repeteixo, la llei que s'ha presentat no contempla aquest ideari que ha de ser la base que el fonamenti. Només es podrà tirar endavant una llei d'aquest tipus quan s'hi incorporin, de forma clara i contundent, els principis comunitaris.

Contràriament a allò que s'ha exposat, en aquesta proposició de llei es pretén imposar un colonialisme ecològic. M'explico –m'explico–: a l'article 32 es parla

d'una avaluació mediambiental de les mesures de suport a la internacionalització. És a dir, s'està parlant d'una extraterritorialitat de la llei. En qualsevol cas, serà necessari un treball tècnic i jurídic per part del servei especialitzat de l'Administració de la Generalitat.

Una altra qüestió a destacar és la relació que actualment s'estableix entre el patrimoni natural i el món rural. Certament, en els darrers vint anys la política de conservació del patrimoni natural del país s'ha basat en bona part en instruments normatius: la declaració dels espais naturals protegits en les seves diferents figures, la protecció d'espècies, l'aprovació de plans especials en els espais protegits, l'aprovació de plans de recuperació d'espècies, etcètera. Aquest conjunt d'eines ha comportat èxits importants, per exemple, la salvaguarda d'espais naturals més emblemàtics del país, i que ara presenten un estat de conservació notable, i, alhora, ofereixen un ampli conjunt d'oportunitats i desenvolupament local d'ús públic de creació d'ocupació, etcètera.

Però aquests instruments normatius no han servit, per exemple, a l'objectiu de garantir un encaix més beneficiós per a tothom, amb les activitats pròpies del món rural, les activitats agrícoles, ramaderes, forestals, turístiques, pesqueres, etcètera. Continua havent-hi una distància considerable, tot i les aproximacions entre molts sectors del món rural del nostre país i les iniciatives adreçades a la conservació del patrimoni natural.

Nosaltres creiem que una llei de la biodiversitat i el patrimoni natural ha de suposar un canvi de paradigma en aquesta relació sovint conflictiva. El fet que moltes vegades la conservació es deixi com una protecció imposada de dalt a baix exempta de diàleg, sense participació social d'altres sectors, d'altres agents, entre ells els propietaris d'altres sectors del món rural. No volem que aquesta llei tingui uns efectes beneficiosos entre la diversitat i l'activitat econòmica, sobretot en el món rural. El que no és acceptable és que es guanyi la biodiversitat en detriment del món rural. No hi pot haver un guanyador i un perdedor.

La biodiversitat no és estàtica, és un sistema constant en evolució, tant pel que fa a cada espècie com a cada organisme individual. Tenint en compte que una espècie actual pot haver-se iniciat fa d'un a quatre milions d'anys, però que el 99 per cent de les espècies que alguna vegada han existit a la Terra s'han extingit..., senyors d'Iniciativa, no es preocupin i no maregin tant la perdua, que la pluralitat d'organismes vius està més que assegurada per l'esdevenir natural de la Terra.

Em fa la sensació que, per vostès, la biodiversitat és un concepte estàtic, inactiu, subjecte a dogmatisme. Per als ecologistes, la biodiversitat és una realitat gairebé sagrada que sota cap concepte podem sacrificar. Per vostès, qualsevol situació que pugui perjudicar-la o alterar-la hauria de ser eliminada, sense tenir en compte els efectes que tindria sobre nosaltres, individualment o col·lectivament.

En el seu particular concepte de la biodiversitat ens presenten les espècies convivint en un delicat equilibri ecològic que sense l'acció de l'home perduraria pels

segles dels segles, amb canvis progressius, lents i segurs, que permetrien l'adaptació de les espècies. Però això és una fallàcia. Un exemple: els mamífers placentaris van acabar per destruir els marsupials fins a tal punt que avui només sobreviuen a Austràlia i en les zones boscoses d'Amèrica; unes espècies senzillament acaben amb les altres de forma natural, forma part del procés.

Finalment, acabo la meua intervenció citant alguns articles que no deixen de ser, com a mínim, curiosos, alguns de legalitat discutible: primer, la limitació al Govern de dictar normes que representin pèrdua de diversitat; segon, la limitació de la construcció d'infraestructures al marge de la normativa sectorial ja existent d'impacte ambiental; tercer, prohibir la instal·lació de cartells publicitaris que perjudiquin veure la bellesa del paisatge; quart, l'autorització per tenir peces de caça dissecada a casa; cinquè, la potestat que es dona als ajuntaments de crear una nova figura en aquesta matèria, concretament, espais naturals d'interès local en el seu terme municipal.

Bé. Acabo. Des del Partit Popular pensem que aquesta llei, feta per urbanistes neorurals, volen una natura idíl·lica, de cap de setmana, sense comptar que en el medi natural hi viu gent i s'hi fan activitats; en definitiva, no es compta ni amb la gent que viu al territori ni que viu del territori.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per a la defensa de l'esmena a la totalitat, presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'illustre senyor Agustí López.

Agustí López i Pla

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Boada..., senyor Joan Boada, no li sàpiga greu, he de pensar que sou coneixedor que el món del conservacionisme de la natura a Catalunya ha sofert, ha tingut una gran decepció en matèria de patrimoni natural pel que fa a l'actuació del Departament de Medi Ambient i Habitatge durant els set anys de govern de coalició tripartita.

Fem un paral·lelisme entre les polítiques de patrimoni natural dutes a terme pel Departament de Medi Ambient i Habitatge i les d'Habitatge. Pacte del Tinell, compromís Llei de biodiversitat i patrimoni natural. Set anys. El més calent és a l'aigüera. Creació de l'Agència de la Natura de Catalunya, no es fa. Contràriament, en matèria d'habitatge s'aprova la Llei d'habitatge, s'aprova la creació de l'Agència Catalana de l'Habitatge, es constitueix un pacte nacional de l'habitatge a Catalunya i s'aprova el Pla territorial de l'habitatge del sectorial a Catalunya. Quina és la història real de la gestació de la Llei de biodiversitat i patrimoni natural a l'època del tripartit?

Miri, establim una primera versió que es configura el 27 d'octubre del 2009. Aquesta versió es treballa en el Departament de Medi Ambient i Habitatge. Es tanca el 27 d'octubre del 2009, sis anys després de l'inici

del tripartit. Aquesta proposta de llei, aquest avantprojecte de llei que genera, que cobra el Departament de Medi Ambient i Habitatge passa per informació prèvia dels departaments de tots els departaments de la Generalitat: presidència, vicepresidència, treball. Aquests departaments eliminen sis articles sencers, l'articulat s'afecta de tal manera que en podríem dir una poda. S'afecta de tal manera que s'intenta tindre garanties per la participació dels departaments implicats. Es produeixen canvis significatius en l'articulat que afecten quaranta-vuit articles, concretament.

Aquesta segona versió és la que constitueix del pacte..., es presenta el 7 de maig del 2010, surt publicat l'anunci d'exposició pública de la llei al *Diari Oficial de la Generalitat* i en quinze dies..., quinze dies d'al·legacions, quinze dies per a presentar al·legacions, amb centenars i centenars d'al·legacions, no s'inicia el tràmit parlamentari; ara, es presenta en públic com un gest electoral, abans de les eleccions autonòmiques, com un gest electoral, tan sols com un gest electoral. Els seus socis no li permetien presentar-ho abans?

El 18 d'abril del 2011 –estem a ara– el Grup Parlamentari d'Iniciativa, a l'oposició, presenta un avantprojecte de llei de biodiversitat com a proposició de llei a la cambra. Dos consideracions prèvies. El Grup d'Iniciativa aprofita un avantprojecte del Govern anterior. Ho comprovo, i és ben cert, està absolutament calcat. Quins dels dos? El del 27 d'octubre del 2009, és a dir, el que genera el Departament de Medi Ambient i Habitatge, o el del 7 de maig del 2010, és a dir, el que poleixen tot el Govern i per tant els grups del tripartit? No presenten el segon, presenten el primer, senyors d'Esquerra i Socialistes, presenten el primer avantprojecte de llei, el que no es pacta –el que no es pacta–; es presenta el del 2009, el que es va enforar al departament durant el mandat d'Iniciativa, no pas el del 2010.

Bé. Una altra consideració, vostès presenten un avantprojecte de llei redactat en el seu dia pel Govern. A mi m'agrada la història, i fins i tot m'agrada rellegir actes de sessions anteriors. Llegeixo el diari de sessions del 25 de febrer del 2004; tres mesos de mandat de govern tripartit. El Grup de CiU reaprofitava un avantprojecte de llei que s'havia estroncat per la fi de la legislatura del president Pujol, concretament la segona llei del Codi civil de Catalunya. Senyor Boada, li llegeixo paraules d'una diputada d'Iniciativa, del seu grup, que diu, aquí, a la cambra: «El nostre grup entén que no cal estendre's massa en els arguments que condueixen a rebutjar la presa en consideració de la proposició de llei que se'ns presenta. Segurament és un d'aquests casos en què el mateix acte desacredita el que el practica. Certament, existeixen un seguit d'hàbits» –segueix la diputada d'Iniciativa– «adquirits de confusió entre Govern i Parlament; l'apropiació d'un antic projecte de llei per part d'un grup parlamentari és confusió de papers, però també és desconsideració, perquè el Govern sempre és de tots els catalans, i, per tant, la seva labor» –segueix la diputada d'Iniciativa– «no pot ser utilitzada d'una forma tan clarament partidista per part d'un grup parlamentari, de manera que

estem en un cas de confusió i en un cas de desconsideració en aquest paper que ha de tenir el Govern de Catalunya, és un apropiació injustificada i il·legítima. Sol·licitem, doncs» –segueix la diputada d'Iniciativa–, «al grup proponent que reconsideri la seva posició pel que fa a aquestes presentacions d'antics projectes de llei com a proposicions de llei en aquesta cambra, perquè n'hi ha més d'una.» I acabo l'exposició de la diputada d'Iniciativa.

Senyor Boada, diputat Joan Boada, aguests constitueixen alguns dels primers passos del corró parlamentari, belligerant i vehement del seu grup adreçat al Grup de CiU als inicis del Govern tripartit. El nostre grup no critica pas que Iniciativa avui reaprofiti o recicli, si li agrada més la paraula, el text d'un avantprojecte del Govern, del Departament de Medi Ambient i Habitatge, no ens sap greu.

Parlem, però, de la Llei de biodiversitat i patrimoni natural. Alguna cosa no rutlla, no acaba de quadrar. Vostès viuen al Departament de Medi Ambient i Habitatge durant set anys, hi viuen. Tenen un llibre a la biblioteca que desitgen amb passió llegir; es passen, com qui diu, els set anys observant les tapes, senten el gaudi de tocar-lo, sospesar-lo, passen set anys, tot just passen els set anys, i tot just n'han llegit el primer capítol. Canvien de casa, s'emporten la fotocòpia del llibre per a poder-lo llegir. Senten el remordiment de no haver resseguit les frases, els paràgrafs; se'n van endur les fotocòpies, però resulta que ja passem per la quinta edició d'aquest llibre, per la quinta, ja no correspon al llibre de fa set anys. Tornem-hi.

De fet, els seus resultats, pel que fa al patrimoni natural, durant els set anys, són esquifits –esquifits. Ho repassem? Creació del Parc Natural del Montgrí, les Illes Medes i Baix Ter; Parc Natural de Collserola, com qui diu, en temps de descompte; en l'ampliació del Parc Nacional d'Aigüestortes, el més calent és a l'aigüera, després de set anys de batallar-hi, que diem al meu país; la Llei de pesca continental, una de les lleis més controvertides en l'anterior legislatura, i mira que era senzilleta –senzilleta–, hi vaig participar, i va ser molt interessant, per cert. I poca cosa més, una tasca exigua; tal vegada en podríem salvar els dos primers anys –tal vegada en podríem salvar els dos primers anys. Mai, a la història de la democràcia catalana, es transposaven les directives europees a lleis espanyoles abans que a les lleis catalanes, mai. En aquest cas, sí; durant els set anys del seu mandat com a Medi Ambient i Habitatge, és així.

Miri, hem presentat l'esmena a la totalitat per diverses raons. Perquè el text és anacrònic, una raó; el text és anacrònic. Vostès llegeixen les fotocòpies d'una novel·la de la qual s'han fet ics –ics– noves versions. No contempla cap punt, cap recomanació dels manaments europeus que s'han produït darrerament. Sabeu també que l'Estat està elaborant un pla estratègic amb relació a la biodiversitat i patrimoni natural que està previst a la Llei espanyola. Per cert, la Llei espanyola és la 42/2007, i vostès, en aquells moments, exactament, perquè no avançaven en la llei, si tan important era per a vostès?

Els òrgans internacionals estan definint el full de ruta en aquesta matèria, els objectius i els mitjans per a assolir-los, i tot aquest bagatge ha de ser elements fonamentals de qualsevol instrument jurídic del qual es doti Catalunya els propers anys en matèria de biodiversitat i patrimoni natural.

Hi ha un altre aspecte de la llei que és fonamental per mi, concretament, i crec que pel meu grup parlamentari, i em toca molt de prop per la meua trajectòria en el món local al Pirineu: la creixent desafecció del món rural, del pagès, del ramader cap als espais protegits. Aquest és un aspecte fonamental a tenir en compte, un aspecte que no s'ha de negligir en cap moment. Els conflictes a la geografia catalana hi són. Una nova llei de patrimoni natural que actualitzi la del 1985 podria ser necessària, és necessària; podria ser també que es refongués en una possible llei de biodiversitat que incorpori tots els objectius i que pugui contribuir a aturar l'hemorràgia d'espècies animals i vegetals que té Europa i també Catalunya –això és cert.

Però aquesta llei ha d'incorporar un objectiu clar, que és escurçar les distàncies, que a vegades són considerables, entre molts sectors del món rural del nostre país i les iniciatives adreçades a la conservació del patrimoni natural. Aquest és un tema essencial, perquè, si els propietaris dels terrenys, els col·lectius locals que viuen prop, que són veïns dels espais protegits no consideren seus els espais protegits, finalment hi ha un divorci i acaba malament el tema, acaba precisament en pèrdua de biodiversitat. Hem d'escurçar les distàncies, que a vegades són considerables, entre molts sectors del món rural del nostre país i les iniciatives adreçades a la conservació del patrimoni natural. Nosaltres volem que el pagès i el ramader se sentin protagonistes, que una futura llei tingui efectes beneficiosos per al món rural i també per a la biodiversitat de Catalunya i d'Europa.

Miri, hi ha un article molt interessant, que és l'article 104, que parla de l'etnobotànica, l'inventari dels coneixements tradicionals. En fi, aquest article és l'únic que parla dels habitants veïns o que viuen dintre d'espais a protegir, l'únic, i es tracta d'ell com si fos una peça de museu; és a dir, a aguestos habitants els penjarem ben aviat l'etiqueta de conservadors de la biodiversitat. No hi ha..., tan sols es parla del pagès i el ramader quan es parla de disposicions públiques, i en cap moment –en cap moment–, en aquest avantprojecte de llei, s'anomena la paraula «pagès» o «ramader», com en l'avantprojecte de la Llei de pesca no es parlava ni de les societats de pesca –ni de les societats de pesca– ni de la federació de pesca, quan va entrar en aquest Parlament. I aquest diputat va ser el que va lluitar per incorporar el concepte de «societat de pescadors» i de «federació de pescadors», perquè aguests conceptes no hi eren –no hi eren–, com ara no hi ha ni «pagès» ni «ramader». És bo que la Generalitat i Europa es plantegin recuperar els coneixements d'etnobotànica, els coneixements tradicionals del camp, és necessari, però no podem entendre que el pagès tan sols és un conservador d'això, sinó que és un protagonista de la biodiversitat i de la conservació del patrimoni natural. Aquí està el moll de l'os de la futura llei que es pugui fer sobre aquesta temàtica.

Bé. En aquest sentit, jo crec que, tenint en compte que la llei que es presenta, que l'avantprojecte que es presenta no incorpora de cap manera les prescripcions i les millores que varen fer els departaments que corresponien en aquell moment a Esquerra Republicana o que corresponien al Partit Socialista de Catalunya, entenc que és incoherent –incoherent– votar a favor d'aquest avantprojecte de llei per part d'aquests dos grups parlamentaris. La coherència en política és important; si vostès no van estar d'acord amb aquella llei, l'avantprojecte del 2009, perquè la van podar, la van modificar, la van treballar i la van convertir en l'avantprojecte del 2010, com és que ara vostès aproven aquest avantprojecte?

Res més. Tan sols dir que nosaltres ens mantenim de forma clara i diàfana en l'esmena a la totalitat, per un motiu, perquè la llei és suficientment important per a començar-la a treballar amb un full en blanc i començar-la a treballar tenint en compte tot el que passa, però sense –sense– el llast ideològic, sense el llast ideològic que vostès porten i que carrega la llei, l'avantprojecte de llei del 2009.

Per tant, jo demanaria –demanaria– al Grup del PSC i al Grup d'Esquerra Republicana que siguin coherents amb la política, coherents amb la seva actitud, i que rebutgin aquest avantprojecte de llei, per història, perquè els seus departaments, quan vostès governaven, el van podar, el van transformar i el van modificar substancialment, i ara Iniciativa el que presenta és un avantprojecte que no té cap mena de relació amb el que es va treballar amb el Govern.

Per tant, aquesta és la nostra proposta i, en aquest sentit, doncs, ens reafirmem en l'esmena a la totalitat i la retirada d'aquest avantprojecte de llei.

Moltes gràcies.

La presidenta

Torn en contra? Sí? *(Pausa.)* Cinc minuts, senyor Boada.

Joan Boada Masoliver

Sí, senyora presidenta. Senyores diputades, senyors diputats, estic astorat. Amb poca estona..., miri que he fet..., hauré de canviar; m'han dit que, a més a més, no hi posava passió, quan sempre he estat un diputat que per vehement, per passional, per no sé què..., i la senyora Xandri em deu voler molta més coses. Jo no puc donar més, perdoni. Però a mi m'ha semblat que donava molt a l'hora d'explicar alguna cosa que em crec, que és el més important per posar-hi passió a les coses, que t'ho creguis. Jo no sé si vostè es creu ben bé el que ha dit. O si s'ho creu, encara em preocupa molt més, senyora Xandri. Perquè jo he intentat fer una proposta o una intervenció positiva, no he criticat a ningú, he dit el que plantejàvem nosaltres i ho posàvem a disposició de la cambra, he posat les característiques d'aquesta proposta, i vostès han vingut a parlar del Govern anterior. Què m'expliquen del Govern anterior? Estem parlant... *(Forta remor de veus.)* Sí, sí, hi insisteixo..., hi insisteixo... *(Persisteix la remor de veus.)*

La presidenta

Senyors diputats... Un moment... –un moment.

Joan Boada Masoliver

...hi insisteixo, estic parlant...

La presidenta

Un moment... –un moment–, senyor diputat. *(Pausa.)* D'acord. Ja pot continuar.

Joan Boada Masoliver

No, hi insisteixo, estic parlant d'una proposició de llei sobre biodiversitat i patrimoni natural! Que vostès em volen dir què és el que hem fet malament durant els set anys de govern de... Però quin..., no sé si ara s'ha de discutir això. Vostès, el que jo voldria és que em valoressin si hi estan d'acord o no, i, sobretot, que s'hagin llegit la llei. Senyor López, no se l'ha llegida. Perdó, si se l'ha llegida, l'ha llegida al revés; o si no, ho ha llegit en un altre idioma. Com em pot dir –com m'ho pot dir– que no hem aplicat les mesures de la Unió Europea? Com m'ho pot dir?

Miri, les mesures de la Unió Europea, noves –no sé quines té vostè, eh?–, del 3 de maig, que és la comunicació de la Comissió Europea al Comitè de les Regions, que és el que s'ha d'aprovar i que ha de passar al Parlament; primer objectiu: «Plena aplicació de les directives d'hàbitats i aus.» No hi és, en l'articulat? Sí que hi és; sí *(veus de fons)*, no, hi és. No, no, m'és igual, no entraré pas a discutir-ho, hi és. No, no..., diu que no en fem cas; hi és o no hi és? Objectiu 2: «Manteniment i restauració dels ecosistemes i els seus serveis.» Jo no he parlat dels ecosistemes i els seus serveis i que era obligació mantenir-los? No hi és, senyor López, diu vostè. Objectiu 3: «Major contribució de l'agricultura, la silvicultura, al manteniment i millora de la biodiversitat.» Jo no he parlat d'això?, precisament com uns elements clau? No ho sé, a veure, objectiu 4: «Ús sostenible dels recursos pesquers.» No he parlat d'això? «Lluita contra les espècies exòtiques invasores.» No he parlat jo d'això?, no ho diu la llei? «Contribució a la lluita contra la pèrdua de biodiversitat en el món.» No he parlat d'això?, que la senyora Xandri m'ha criticat i tot, perquè ha dit que feia... –espero, no sé què m'ha dit, que feia una cosa raríssima, que jo tampoc he entès *(veus de fons i rialles)*...–, «colonialisme ecològic», m'ha dit! Doncs, no, no, perdoni, no tenia cap intenció de fer una cosa així; és que no sé ni què és, un colonialisme ecològic. El que sí que sé és que la petjada de la nostra activitat, la petjada ecològica de Catalunya pot influir, evidentment, a nivell mundial, perquè la biodiversitat està relacionada; no és una coseta del Pallars o una coseta de la Garrotxa o una coseta de les Terres de l'Ebre; no... –no, no, eh?–, és a nivell..., estem parlant de la biosfera i és un element important. Com em poden dir que no, no?

Perdoni, senyora Xandri, és que no... Jo no els he insultat..., bé, no sé si és insultar, però no sé si ens ha de dir «urbanistes neorurals de cap de setmana». *(Remor*

de veus.) Una mica de respecte a les persones que han treballat i que han fet això, si us plau! Home, miri de moderar-se. Ja sé que vostè no és tan passional com jo, o sí, però maduri..., perdó, «maduri», moderi –moderi– aquestes intervencions. Perquè hi ha molta gent, senyora..., hi ha molta gent que ha treballat aquesta proposta, hi ha hagut participació ciutadana en set ciutats, set ciutats de Catalunya, que hi ha hagut gent que hi ha participat. Una mica respecte a les persones que fa molt de temps, molt i molt, que treballen en aquest àmbit i que demanen una llei de la biodiversitat. No els digui que són «urbanistes neorurals de cap de setmana», perquè m'obligarà a qualificar-la i no tinc cap interès a fer-ho, perquè avui estic amb un sentit molt pacífic; ho poden comprovar, no? (*Remor de veus i rialles.*)

Jo, és que jo crec que vostè tenia escrita la intervenció i no m'ha escoltat. No m'ha escoltat, senyora Xandri, no m'ha escoltat. Perquè ha dit coses que estan a la llei, ha dit que hi són, i parla... Diu: «Han posat vostès nous tributs.» Sí. I els beneficis fiscals, que se'ls ha deixat a part? Només havia de fer que baixar un article. Deu haver passat..., el senyor Coto es deu haver posat nerviós quan ha vist «tributs fiscals», i deu haver dit: «Ai, no, no, no», i ha deixat... A sota hi deia «beneficis fiscals»!, també a aquells que, evidentment, ajudin a mantenir..., la pèrdua de biodiversitat. Clar, qui contamina paga, però qui no ho fa, evidentment, té més beneficis, que és així com funciona la societat en general. La seva ja sé que té un funcionament diferent, però, en tot cas, cada u, cada u... (*Veus de fons.*) No, no, escolta, molt respectable, però la dreta té una manera de funcionar i d'entendre la societat i les esquerres en tenim una altra (*remor de veus*), i ja està, i no passa re. Però és que no passa re. Ho veu?, cada vegada que dic això se m'empipen, quan no passa re.

Escolti, senyor López, a mi m'ha sabut molt de greu la seva intervenció, de veritat. Dir que el departament no ha fet res, el Departament de Medi Ambient i Habitatge, sobretot la part de medi ambient, i sobretot la part de medi natural, durant tant temps, jo crec que és..., no ha entès ben bé quines són les actuacions que han fet. Per cert, vostè m'acaba de dir que nosaltres no hem fet..., o que el Departament de Medi Ambient i Habitatge no va fer gaire res. Durant set anys, els meus companys de grup parlamentari, i la portaveu m'ho acaba de confirmar..., varen dir que la nostra activitat, les nostres actuacions polítiques del Departament de Medi Ambient aturaven el país. Coi, per no fer res... Com ho fem? –com ho fem? Així aturàvem el país, o no fèiem res? Clar, mirin d'unificar criteri. Perquè, si volen dir que paràvem el país, continuïn dient que paràvem el país, i ja està, i ens ho podem creure o no. Però, en tot cas, si no fèiem res i a més a més paràvem el país, tenim unes capacitats que jo fins i tot desconeixia, fins i tot les desconeixia, perquè, evidentment... Perquè aquesta no és la realitat: ni paràvem el país..., sinó que, evidentment, estàvem actuant políticament sobre el medi natural, que és el que ens tocava en aquells moments.

Miri..., i acabo, perquè he vist que sap més vostè del Govern que jo; devia estar infiltrat, o devia tenir algú que els ho devia explicar. No es preocupin, els companys d'Esquerra Republicana i Partit dels Socialistes: aquest document és el que sorgeix de l'exposició pública, de l'exposició pública que es fa, i a partir d'aquest document és exposició pública, és un document que està al servei de tota la ciutadania, i aquest document es converteix en una proposició de llei, en un projecte de llei per al Govern, i per a nosaltres en una proposició de llei, i no passa absolutament res, perquè, evidentment, aquesta és la proposta que havíem fet i el que nosaltres plantejàvem.

Miri –acabo; se m'ha passat el temps, és veritat senyora presidenta, perdoni, acabo, però, amb una cosa–, miri, vostès deien que nosaltres no parlàvem dels pagesos i de les persones; la senyora Xandri també ho deia, tan amiga del sector pagès i del món rural, no? Miri, dèiem que la gestió corresponia al Departament de Medi Ambient, però també podien gestionar els espais naturals ens locals, consorcis, entitats sense afany de lucre o persones propietàries, arrendatàries o titulars de drets reals; no ho poden fer, la llei ho permet. La llei reconeix la custòdia del territori com a forma per implicar les persones propietàries i usuàries del territori, i tenen exempcions fiscals si practiquen aquesta pràctica de la custòdia del territori.

Però, escolti, llegeixin-ho, i llavors a partir d'una bona lectura em poden criticar i acceptaré totes les crítiques, però no vagin d'ofici. Perquè jo he intentat fer una proposta que podia ser acceptada, que hi podríem estar d'acord o no, que la podem esmenar, que hi podem fer..., però vostès han anat, evidentment, a un acte jo crec que amb un punt de revengisme ja natural en aquests sis mesos, que no porta enlloc. És igual, vostès facin el que creguin convenient. Nosaltres creiem que era important per al país –he dit abans que era una llei de país– que poséssim a discussió aquesta biodiversitat tan important que és el país i que està en perill per l'activitat humana, que està en perill i que calia conservar-la, perquè d'això depèn el futur de les generacions futures. Això és el més important, i ho posàvem a disposició de tothom.

Vostès no ho volen? La dreta vol continuar amb aquesta situació? Vol continuar amb la llei «de l'abús», que vostès en diuen «de l'òmnibus»? Volen continuar a desregular...

La presidenta

Senyor Boada... –senyor Boada, senyor Boada... (*Remor de veus.*)

Joan Boada Masoliver

Sí, sí..., ara acabo –acabo. L'última frase..., no, l'última frase, senyora presidenta... (*Persisteix la remor de veus.*) Vostès..., no, vostès volen..., vostès, d'aquesta la seva pràctica, que és una pràctica conservadora i de dretes, que és ben legítima, volen desregular tot allò que ha costat tant regular i que ha fet que el país pugui

avançar en aquest equilibri entre ecologia i economia, que ara vostès no hi creuen.

Gràcies, senyora presidenta.

(Algú aplaudeix.)

La presidenta

Per fixar la posició, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialista, l'il·lustre senyor Jordi Terrades.

Jordi Terrades i Santacreu

Senyora presidenta, senyores diputades, senyors diputats, nosaltres partíem del principi, a l'hora d'abordar aquest debat, que no existeix en l'actualitat al nostre país, Catalunya, una legislació que estableixi una estratègia global de conservació i ús sostenible de la diversitat biològica, similar a les existents a la majoria de països de la Unió Europea, i que en el cas de l'Estat espanyol va ser aprovada el desembre del 2007 i que constitueix la legislació espanyola bàsica en aquest camp. Des del nostre punt de vista, és absolutament necessària una legislació a Catalunya que defineixi el marc estratègic global de conservació i ús sostenible de la diversitat biològica.

Durant els darrers anys han aparegut molts temes emergents en el camp de la conservació i l'ús sostenible de la diversitat biològica, que no compten, a hores d'ara, amb un marc legal de referència. La geodiversitat, l'agrodiversitat, la custòdia del territori, la fiscalitat i els incentius ambientals, la responsabilitat exterior –això que ha fet tanta gràcia en alguns moments d'aquest debat, no?–, els recursos genètics, els valors immaterials del patrimoni natural, entre d'altres, són aspectes directament relacionats amb la conservació que necessiten una definició o una primera definició clara i una regulació bàsica que ofereixi una base legislativa per anar avançant posteriorment.

Durant els darrers decennis ha canviat absolutament el paradigma dels espais protegits, d'uns espais destinats només a la conservació estricta, pràcticament sense presència humana, gestionats per a visitants i turistes sota el principi de la no-intervenció, designats i gestionats de forma aïllada del territori per part d'una administració centralitzada i sense tenir en compte les administracions i els agents locals, s'ha anat evolucionant cap a uns objectius de conservació compatibles amb els socioeconòmics, de la conservació d'àrees seminaturals i dels valors culturals associats a aquestes àrees, planificats i gestionats en xarxes d'espais protegits integrats en polítiques territorials, amb un pes molt important de les administracions i comunitats locals en la seva gestió.

Aquest canvi de paradigma respon tant a una evolució de les bases ecològiques de la conservació com del mateix marc social i econòmic del territori de la mateixa conservació. L'ecologia del paisatge ha representat un canvi conceptual de primera magnitud que ha posat en relleu la importància del conjunt de la matriu territorial per a la conservació del patrimoni natural i

la dinàmica dels processos ecològics, i ha deixat enrebre la visió dels espais protegits com a illes de natura, sense relació amb la resta del territori.

Això implica, d'una banda, la necessitat de disposar d'un enfocament global per al conjunt del territori que inclogui no només les polítiques directament relacionades amb la conservació, sinó totes les polítiques amb un impacte important sobre el territori. El fet en si mateix de proposar una llei de la biodiversitat i el patrimoni natural constitueix, des del nostre punt de vista, un pas endavant, en tant que hauria de permetre de dotar-nos d'un marc global des del qual legislar molts aspectes d'ordenació i gestió dels recursos naturals que en l'actualitat no compten amb el recolzament legal necessari.

Ara bé, aquest projecte de llei que se'n proposa i que té com a marc de referència la llei bàsica espanyola, des del nostre punt de vista, hauria d'anar més enllà d'una visió sectorial crítica que nosaltres també fem a la llei bàsica. L'opció escollida es basa absolutament en l'aproximació sectorial ambiental, i recolzada en el desenvolupament de multitud de nous plans i programes, que complica encara més l'actual panòpia d'instruments que afecten l'ordenació i gestió del territori. Es podria dir que sembla més una eina de control des de les polítiques ambientals sobre la resta que un instrument amb veritable voluntat de coordinació. Nosaltres entenem que el subjecte és el territori, en lloc de la política sectorial. És a dir, l'urbanisme i el medi ambient s'han d'harmonitzar per planificar la protecció del territori i la seva complexitat, i no pot reduir-se per encaixar-lo còmodament dins d'una determinada política sectorial.

Resulta evident, tornant a l'objecte de la proposta..., una proposta a la qual nosaltres donarem suport; un suport, senyor López, que no és incondicional –això ho sap el grup proponent, el Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. És un suport a la tramitació, que indica la voluntat del Grup Socialista d'avançar en el debat i la regulació legislativa.

Encara que a vegades doni la sensació que ho vulguin alguns de vostès, Catalunya no pot ser una càpsula dins d'Europa en aquests aspectes. No els faci por el debat. Els països de la Unió Europea, la majoria, a hores d'ara, amb governs conservadors liberals com el seu, ja estan treballant per definir l'estratègia fins a l'any 2050, per donar resposta a la pèrdua de biodiversitat sota un enfocament diferent al que s'ha estat desenvolupant fins ara a través de la Xarxa Natura 2000. L'estratègia europea, com vostès saben, en aquests moments, que està en debat, promou reconnectar els espais naturals i millorar el conjunt de la qualitat ecològica del territori, a través d'un major equilibri amb l'activitat humana. Aquest és el major repte que té plantejat Europa en matèria de medi natural, i també Catalunya –també Catalunya.

Actualment, els espais de màxim valor natural estan inclosos a la Xarxa Natura 2000, i se'n protegeixen alhora els hàbitats i espècies de més importància per a la conservació. Tanmateix, el medi natural, a Europa

i a Catalunya, segueix patint pèrdua de biodiversitat, en gran part a causa del fet que els espais naturals no inclosos a la Xarxa Natura 2000, al no disposar d'una protecció formal, no poden garantir el manteniment de les funcions ecosistèmiques del conjunt del territori. Així, les espècies –aquest és un tema indiscutible– disposen del necessari espai vital com a conseqüència de la disminució dels seus hàbitats i l'augment de la fragmentació territorial.

Des del nostre punt de vista, en aquest debat, si surt endavant la tramitació, o si no, quan el Govern presenti un projecte de llei, una de les maneres més efectives de construir la infraestructura verda és apostar per una visió integral en la gestió del territori, a través de la planificació estratègica i territorial. L'objectiu seria connectar i relacionar tant a nivell espacial com funcional els sòls naturals i agrícoles amb les estructures urbanes existents o proposades, de tal manera que es garanteixi la connectivitat ecològica i l'ús eficient i sostenible del territori i de les activitats que es donen en el seu àmbit.

El valor afegit d'una llei de biodiversitat i patrimoni natural ha de ser, justament, l'aproximació multifuncional sobre el territori. És a dir, la seva incidència directa sobre la millora dels serveis ecosistèmics –turisme, lleure–; la provisió de béns i serveis ambientals –aigua i aliments–; la regulació dels ecosistemes, que tenen una incidència directa sobre un dels problemes que tenim, que és el canvi climàtic; sobre opcions de futurs, com per exemple cultius resistents a la sequera en un país que, com el nostre, de tant en tant en passa i del molt serioses, no?, o, per exemple, la producció de noves matèries per a la indústria farmacèutica. És a dir, també una visió integrada de la inversió en el medi natural hauria d'afavorir el desenvolupament econòmic i l'ocupació.

No estem davant d'un tema menor. Tampoc se'ns escapa que aquest és un tema complex, però que, des del punt de vista estratègic, és clau per aconseguir una visió consensuada del territori, sense la qual no és possible desenvolupar de manera coordinada les polítiques sectorials.

Estem parlant, vostès ho saben, tots els diputats i diputades ho saben, de polítiques que tenen un gran impacte, com l'agrícola, com la forestal, com la de l'aigua, com la de la pesca, com la de transport, com la de l'energia, com la de la generació també de l'energia; estem, en definitiva, parlant de cohesió territorial.

Volem dir al Govern i al grup majoritari d'aquesta cambra, que dona suport al Govern, que no tingui por al debat, ni a la regulació legislativa, i que, si avui aquesta iniciativa que presenta Iniciativa per Catalunya no surt endavant, a tenor de les dues esmenes que s'han presentat, sí que esperem –demà tindrem temps també..., l'oportunitat de tornar-ho a debatre, amb una moció que els hem presentat des del Grup Socialista– que durant aquesta legislatura el Govern presenti per al seu debat un projecte de llei de biodiversitat i patrimoni natural, perquè com a país ens hi estem jugant també el nostre futur; com a país volem estar, com no

pot ser d'altra manera, també en aquest camp, al mateix nivell dels països de la Unió Europea.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula l'il·lustre senyor Marc Sanglas.

Marc Sanglas i Alcantarilla

Gràcies, presidenta. En tot cas, no sé si introduïrem un punt de passió o no en aquesta intervenció, segurament no, perquè no estem parlant d'un tema allò, excessivament apassionant. En tot cas, el senyor Boada sí que ho ha aconseguit en la segona intervenció, potser la primera sí que ha sigut molt plana, però en la segona sí que ha aconseguit certa atenció per part, diguem, dels diputats que encara resten en aquesta cambra.

Em sembla que hem entrat amb profunditat en molts temes. Jo penso que en el cas que ara ens aborda segurament cal parlar més per sobre. En tot cas, estem en una presa de posicionament a la totalitat, i per tant segurament alguns dels aspectes que s'han tractat no ha de ser objecte de les intervencions que s'han fet, però que, en tot cas, des d'Esquerra volem donar suport o donem suport a la proposta presentada per Iniciativa, perquè ens sembla un bon punt de partida tenir en compte que el tema de la biodiversitat i el tema del patrimoni natural és objecte, té una importància cada vegada més cabdal en la nostra societat. És important, doncs, que puguem regular-ho i puguem tenir una visió global sobre el tema.

Entenem, hi insistim, que és un bon punt de partida. No estem d'acord amb la totalitat de les propostes que se'ns presenten en el projecte de llei, però sí que, atès que es tracta d'un punt de partida que podria ser un document esmenat, entenem que és en aquesta cambra parlamentària precisament on s'ha de produir el debat a partir de les propostes inicials d'alguns dels grups parlamentaris que la componen.

Entenem que la preocupació internacional ha trobat suport en molts convenis internacionals, i, per tant, el Govern de la Unió Europea i també el Govern estatal han regulat la matèria sobre la biodiversitat. I entenem que també és hora que en aquests moments Catalunya faci la seva feina també en aquest àmbit; no podem esperar més. Abans el senyor López ens ha relatat tot l'historial del projecte de llei; en tot cas, segurament, necessita generar suficients consensos perquè una normativa d'aquest tipus no sigui aprovada de manera immediata i de pressa i corrents.

Necessitem una llei amb un plantejament ambiciós, perquè estem tractant d'un tema ambiciós, ens ho apuntava el ponent, en el sentit que no estem parlant d'una cosa sectorialitzada, no estem parlant d'una cosa local, sinó que estem parlant d'una cosa que afecta la globalitat del planeta i que, per tant, cal posar-hi la màxima incidència, cal posar ordre en tota la dispersió normativa que actualment tenim a Catalunya. Hi ha hagut una sensibilitat especial en aquest país

per la protecció dels espais naturals. I, per tant, cal en aquests moments tenir una visió global de tot plegat per intentar aconseguir una sola llei que ho englobi tot.

Aquesta llei engloba alguns aspectes estructurals, com els espais, els ecosistemes, les espècies i els hàbitats; també aspectes funcionals, com la biodiversitat, i per tant entenem que en els sistemes d'organismes continentals, terrestres i aquàtics, per tant, aborda de manera global el tema. Té aquesta visió global que supera les fronteres de Catalunya, i, per tant, també parla de criteris com són la mateixa responsabilitat dels catalans i de Catalunya en el seu conjunt en la conservació global. I, per tant, ens sembla un bon punt de partida.

Hi insistim, agraeixo la preocupació del senyor López per la coherència del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Segurament, i no vull entrar en retrets, agrairíem també la coherència del Grup Parlamentari de Convergència i Unió durant la seva vida parlamentària com a força majoritària d'aquest Parlament; en altres ocasions, diguem que s'ha llançat als braços del Partit Popular, com ha quedat clarament destacat en aquests sis mesos que portem de legislatura.

Per tant, no entraré en aquest tema, senyor López, però agraeixo la preocupació del Grup de Convergència i Unió pel destí del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, però que, en tot cas, insistim que, compartint el punt de sortida, hi han alguns aspectes que no compartim d'aquesta llei, i per tant pensem, com deia també el senyor Boada, que entrem en seu parlamentària aquest text i entre tots mirem-lo de corregir, mirem de fer un text que sigui prou correcte perquè tots ens en sentim participants.

Entenem que el document, que la llei ha de tenir un plantejament més comprensiu en alguns aspectes, amb uns principis generals clars, i que ha d'establir també un calendari d'aplicació de les mateixes accions previstes. També pensem que hauria de tenir un sentit molt didàctic, pensem que no només des de la regulació, no només des de la reglamentació hi podem entrar, sinó que precisament el que hem de fer és que tota la ciutadania prengui consciència del que estem tractant, de la importància que té tota aquesta temàtica i que, per tant, és important, doncs, que la gent ho faci seu, que ho incorpori al dia a dia, i que, per tant, s'ho faci plenament seu.

Hem d'incorporar processos participatius per allò que deia, perquè n'hem de fer participants a tothom, hem de fomentar la vessant educativa també dels aspectes de la biodiversitat, perquè tothom ho senti com a seu i que tothom tingui clar l'impacte que produïm amb la nostra presència en el territori.

Cal també, i al mateix temps, un ampli consens territorial. Aquí s'ha apuntat, i això és cert, també li dono la raó al senyor López, que a vegades hi ha hagut algunes actuacions que s'han fet molt mirant des de la capital del país i segurament sense tenir prou en compte el territori, i és important tenir la visió, tenir en compte molt les necessitats que hi ha en el territori per evitar accions legislatives que tenen una voluntat clarament de millora però que acaben produint alguns perjudicis en el territori. Per tant, màxim consens amb el territori.

Necessitem uns espais integradors i integrats, i cal fer compatible tota l'activitat que hi hagi en el medi natural per no convertir els espais naturals en una mena d'urna de vidre a la qual puguem mirar però no hi puguem interrelacionar i no hi puguem participar.

I, finalment, entenem que aquesta llei també hauria de bastir els mecanismes, dotar un marc normatiu per intentar buscar noves fórmules de participació entre els operadors públics i els operadors privats, perquè entenem que és la millor fórmula, que permeti treballar a tot el territori en aquesta matèria.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula, en nom del Subgrup Parlamentari de Ciutadans, la il·lustre senyora Carmen de Rivera.

Carmen de Rivera i Pla

Gracias, presidenta. *Conseller*, señores diputados y diputadas, nosotros estamos a favor del propósito de esta iniciativa y por eso no hemos presentado una enmienda a la totalidad, porque ya nos parece conveniente refundir en una única norma legislativa toda la legislación de medio ambiente y nos parece necesario impulsar políticas desde este ámbito.

Ya nos ha explicado el señor Boada, porque yo era una de las cosas que me preguntaba, como varios de los grupos, cómo se ha presentado esta ley tal cual está. De todas maneras, nos sorprende, así y todo, que se haya presentado el primer borrador de esta ley o el primer..., bueno, de esta manera, y no lo consensuado con sus socios del tripartito. Pero, bueno, esto ya es una cuestión suya, y, si a ellos les parece bien, tampoco tenemos los demás por qué meternos. De todas maneras, sí podemos opinar que nos parece extraño, habiendo estado siete años, que no lo hubieran aprobado y además que presenten ustedes un borrador que no es el consensuado con sus socios.

De todas maneras, ya le digo, nosotros no vamos a apoyar la enmienda a la totalidad, pero creemos que, y así lo hemos creído entender, el nuevo Gobierno... (*Pausa.*) Es que no sé a quién dirigirme, estoy hablando con el señor Boada pero como a la vez tenemos conversaciones cruzadas... (*Pausa.*) Pues, bien, miraremos al infinito... (*Remor de veus.*) Bien. No, lo digo, señor Boada, porque usted nos ha llamado la atención varias veces, nos ha llamado la atención varias veces por hablar, entonces..., que yo no hablaba, y me gusta... (*Rialles.*)

La presidenta

Senyora..., senyora diputada, deu ser l'hora... –deu ser l'hora.

Carmen de Rivera i Pla

Perdón... –perdón–, no agotemos... (*Persisteix la remor de veus.*) A ver...

La presidenta

Continuï.

Carmen de Rivera i Pla

De todas maneras, recuperaremos el tiempo. De todas maneras, se ha comprometido de alguna manera, el señor López, en que se va a tramitar una ley del patrimonio natural o, incluso, una ley de la biodiversidad, y en eso confiamos, porque nos parece necesario abordar este tema. Y nos parece importante, y también lo encontramos a faltar, que..., en este ámbito y en esta ley falta, desde nuestro punto de vista, la opinión y el consenso con agricultores y ganaderos, que son al fin y al cabo unos actores ineludibles en el campo de la biodiversidad, y que desde luego sabemos que son reacios; muchas veces, quizás, porque no se ha entendido bien y porque falta un punto de educación en hacer entender el tema este tan importante y en el que estamos todos implicados.

Decíamos que somos partidarios de abordar reformas efectivas y realistas a través de una ley, y, especialmente, que estas reformas sean de un modo localizado, especialmente las destinadas a proteger los espacios naturales de la explotación urbanística o la ampliación de los parques naturales y zonas de reserva marinas.

En definitiva, no votaremos a favor de la enmienda a la totalidad, como ya hemos adelantado, porque nos parece esencial no cerrar las puertas al debate sobre cualquier iniciativa legislativa que permita proteger y preservar el equilibrio natural de los ecosistemas.

Muchas gracias.

La presidenta

Gràcies, senyora diputada. A continuació, en nom del Subgrup Parlamentari de Solidaritat per la Independència, té la paraula l'il·lustre senyor Antoni Strubell.

Antoni Strubell i Trueta

Senyora presidenta... És evident que legislar sobre la biodiversitat i la conservació del patrimoni natural és una necessitat actual i de futur, en un país afectat per un alt índex d'industrialització, urbanització fora mesura, la costa afectada pel macroturisme i una explotació intensiva de la muntanya.

El meu subgrup està a favor de moltes de les mesures incloses en aquesta llei. I, per tant, votarem en contra de l'esmena a la totalitat.

Tanmateix, no acabem d'entendre per què no es va presentar en el seu moment, aquesta proposició, quan tenia més possibilitats d'aprovar-se que no pas ara, o, encara, com avui se'ns presenta una versió més aviat antiga d'aquesta proposició. Globalment pensem que la proposició és positiva. Segurament en un futur immediat les possibilitats que en aquesta cambra tingui possibilitats de sortir una proposició millor sobre biodiversitat són més aviat minses.

Voldria destacar tres o quatre aspectes del seu contingut, aspectes que no són frivolitats, sinó part d'una realitat. La biodiversitat està seriosament en joc –això no és cap descobriment–, i el patrimoni natural. Voldria recordar, per exemple, que fins i tot fa poques setmanes en aquesta cambra una diputada del Partit Popular, en parlar de l'aeroport d'Alguaire, ironitzava sobre l'aloja becuda o de Dupont, de la qual en dubtava l'existència. Fixeu-vos si és necessari legislar en biodiversitat. Bé. Sense desitjar cap efecte negatiu per a Alguair, penso que aquella actitud sí que denotava una deriva preocupant respecte a la natura i la necessitat de fer tots els possibles per afavorir-la.

Malgrat les seves mancances, què ens permetria, demano, una llei com aquesta? Ens permetria legislar en coses vitals com són la connectivitat ecològica, la responsabilització global dels danys als biòtops, el concepte de retroactivitat en recuperació de biòtops, la fiscalitat ecològica, la problemàtica sobre introducció d'espècies exòtiques invasores.

Voldria acabar amb una última aportació. Voldria apuntar la necessitat que tinguem en compte tots que en la legislatura de molts països del nord d'Europa els pagesos no veuen l'ecologia com un perill, sinó que al cap dels anys són els mateixos pagesos que vénen a buscar l'ecologia, perquè és en benefici de tots. L'ecologia és l'economia del futur.

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula, a continuació, l'il·lustre senyor Joan Laporta.

Joan Laporta i Estruch

Bé. Ara m'ho recordaven uns companys, sóc conscient de la il·lusió que genera la meua intervenció en aquest moment (*rialles*) en molts de tots vostès, i no pateixin, que no tinc més remei que ser breu.

El que sí que els diré és que, senyor Boada, jo me'l crec –jo me'l crec. M'he llegit els més de cent quaranta articles. Veritablement el felicito, felicito tots els que han treballat en aquesta proposició de llei, perquè, doncs, home, han demostrat una capacitat per detallar, per descriure tots els aspectes que afecten la conservació de la biodiversitat i el patrimoni natural, veritablement admirable, sota el meu punt de vista.

Sé que són conscients –perquè així ho diuen a l'apartat 4 de la memòria justificativa que acompanyen– que molts d'aquests articles s'han d'adaptar a l'Estatut i a més a més a la Constitució espanyola. I, per tant, doncs, tinc el temor, eh? –i suposo que vostès també– que no passin el sedàs de Madrid, i més quan sabem que les disposicions, doncs, referents a les competències i referents a l'organització administrativa, juntament amb la manca de recursos per realitzar les propostes, són el peatge que hem de pagar els catalans per la dependència.

Ara bé, estic convençut que si tinguéssim estat propi –i ja sé que, doncs, diran que sóc reiteratiu en aquesta

qüestió, però és la trista realitat– podríem contribuir plenament a la conservació de la biodiversitat i del patrimoni natural i, a més a més, d'allò que tan bonic diuen vostès a l'exposició de motius, no?: per preservar la vida del planeta i per garantir el benestar dels éssers humans, eh? (*Remor de veus.*)

Bé. Però no tenim estat propi...

La presidenta

Un moment... –un moment–, senyor diputat. Un moment... (*Pausa.*) D'acord, continuï.

Joan Laporta i Estruch

No tenim estat propi. I, aleshores, doncs, quan fan referència en la seva proposició de llei a subvencions, ajuts a càrrec de fons de les administracions públiques catalanes, a ajuts tècnics i ajuts financers, doncs, home, veritablement preocupa, perquè d'on traurem aquests diners, diputat Boada, no? Aquí és on sempre jo veig el punt, en les seves intervencions, d'integrisme quant a tot el que fa referència a l'ecologisme, però ho respecto, perquè sé que és el seu eix vertebrador, l'eix vertebrador de la seva ideologia i del seu posicionament, eh?

Amb tot, jo els he de dir que trobo una molt bona idea no deixar de crear consciència mediambiental en la ciutadania. Aquí m'agrada fer referència a una persona que, doncs, admiro, que sempre diu que cada cop que malgastem recursos pensem en els nostres nés, pensem en les generacions futures. I, a més a més, penso que és una bona idea el fet, doncs, de compilar, d'integrar en una llei tota la normativa que fa referència a la conservació de la biodiversitat i del patrimoni natural.

Per tant, jo em posiciono a favor d'aquesta proposició de llei, i tots contents. (*Rialles.*)

Gràcies.

(*Agustí López i Pla demana per parlar.*)

La presidenta

Senyor López..., trenta segons.

Agustí López i Pla

Diputat Boada, tres consideracions breus, molt breus. En principi, dir que la Directiva hàbitats és una directiva moderna d'Europa, és també la fotocòpia que he dit, perquè la Directiva hàbitats és de l'any 92. Una.

Dos. Si dubta que he llegit la llei..., perdoni, l'he llegit per dos motivacions, i, a més, més d'una vegada: una, per les meves tasques parlamentàries i per la meva responsabilitat parlamentària, i dos, perquè personalment, com a científic, m'interessa.

En tercera..., i finalment, escolti, en tota la seva intervenció no ha explicat el moll de l'os: per què en set anys, si la llei de la biodiversitat i el patrimoni natural era tan important, no la van fer?

(*Veus de «Molt bé!»*)

La presidenta

Passem... (*Veus de fons.*) Passem a la votació... –gràcies, senyor Boada–, passem a la votació de les dues esmenes a la totalitat.

Comença la votació.

Les esmenes a la totalitat han estat aprovades per 77 vots a favor, 48 en contra i 3 abstencions. Per tant, la iniciativa legislativa resta rebutjada.

Fins demà a les deu del dematí.

Se suspèn la sessió.

La sessió se suspèn a dos quarts de deu del vespre i nou minuts.